

በኢጣሊያ በረሃዎች

ሻምበል አብዱሣ አጋ

በአርበኝነት ጀብዱ የሠራ ኢትዮጵያዊ ታሪክ

*The story of a Hero-Patriot of the
Italo-Ethiopian War*

ምስጋና

በመጀመሪያ ቀን ይህችን መጽሐፍ ለማቀናበር ስጀምር በትርፍ ሰዓታቸው በታይፕ ሥራ ሌት ተቀን ለረዱኝ ም/፲

አለቃ አሁን ም/፪ አለቃ ዘሪሁን አታለልንና በሕትመትም ሆነ በሥራ ቅልጥፍና የረዱኝን የአዲስ ማተሚያ ቤት ሠራተኞችን ከልብ አመሰግናቸዋለሁ።

አብዱሣ አጋ ሽምበል

መታሰቢያነቱ

ይህ መጽሐፍ መታሰቢያነቱ በዚያች በቀውጢ ቀን በአምስቱ ዓመት የኢጣሊያ ወረራ ዘመን ከጠላት ከኢጣሊያ ፋሺስት ጋር ስለ አገሩ ፍቅርና ስለወገኖቹ ኢትዮጵያውያኖች ክብር ከጠላት ጋር ተሰልፎ ሲዋጋ በጦር ሜዳ ለወደቁት ጀግኖች የተሰጠ ነው።



ሻምበል አብዲሣ አጋ በአርበኝነት ጊዜ።

መግቢያ

ያለሁበት ዘመን ልክ የጀኛው ዓለም ጦርነት ዋዜማ መሰለኝ። በምብ እንደ በረዶ ከሰማይ የሚወርድበት ቁጋዝ ጢስ የሚረጭበት የንጹሐን ሕዝቦች አስከሬን በየሜዳው የሚረፈረፍበት ያ የብስልና የጥሬ መለያ ወንፊት የሆነው ቀውጢ ቀን ከፊቱ ድቅን አሰብኝ።

የሰውን ተፈጥሮ አደነቅሁ። በዚህ ዓለም ስንት አጥፊዎችና ስንት አልሚዎች መሪዎች እንደ ተነሡ ተገነዘብሁ። ከላይ የወረዱ መቅሠፍቶች ናቸው አልሁ። ክቡሩ የሰው ልጆች ሕይወት በእኒህ ዕብሪተኞች መሪዎች በከንቱ ከገጸ ምድር መጥፋቱን ተመልከትሁ። የግል ፍላጎታቸውን ለመመላት ያለዚያም የራሳቸውን ገናናነትና ኃይልነት ለማግኘት የሠሩትን ጥጋብ በአንክሮ አስታወስሁ። እንደጌ በጊዜው ላልነበሩ ሕዝቦች የቂትሰርንና የመሳሊኒን እንዲሁም የተከታዮቻቸውን ዕብሪት ወደ ኀላ አዘፉ እንደመለከት ያደረገኝን የታሪክ ሐፍ አጠፍሁ። «ሰው እንዴት በሌላው ሰው ላይ እንዲህ ይጨካናል?» ብዬ ተደነቅሁ።

ለ ፬ ክፍለ ዘመናት ከዚህም ለበለጠ በተራራዎቿ በልጆቿ ታፍራ የኖረችው ሀገራ አንድ ጊዜ እንኳ መልካክ ምድሯን በቅኝ ገዥዎች ቀለም አለማስቀባቷን ሳስብ ራስ መውደዴንና ሥጋዊ ህልውናዬን በድሎት አርፎ የተቀመጠውን አንድ ጊዜም እንኳ የመበጥበጥና የመሸበር ዕድል ያልገጠመውን መንፈሴን አተኩሰው በዚያች ቀውጢ ቀን በአባቴ አብራክ በአናቴ ከረሠ ማኅፀን ውስጥ ሆኜ ተዋግቻለሁ። ተሰድጄለሁ ዱር ለዱር ተንክራትቻለሁ ብዬ ለልቤ ልብ ሰጠሁት።

የመኖር ልምምድ ያላቸው ሊቃውንት በተለይም የመጀመሪያውንና የ፪ ኛውን የዓለም ጦርነት በዐይናቸው ያዩት እንደሚተርኩት ያለዚያም አስከ ዛሬ ቁስሉ ያላዳነላቸው ጠባላው ያልሻረላቸው አርበኞች እንደሚሉት የጦርነቱን ገፈት ለመጀመሪያ ጊዜ በአፍሪካ ክፍለ ዓለም ውስጥ ከቀመሱት ኢትዮጵያ የመጀመሪያዋ ነች ይሉኛል በዚህ ወቅት የኢትዮጵያ አርበኞች ለተተኩሰባቸው ጥይት መልሱን ሰጥተው በጠላታቸው አስክሬን ላይ ክንዳቸውን በመጫን ተጋደሉ። ዘመናዊ ቴክኖሎጂ ባልዳሰሰው ሰይፍና ጎራዴ የጠላቶቻቸውን አንገት አንጠለጠለ። በፋክራ በሽለላ የሚገባቸውን ፈጸሙ። ግን ዓለም ባወገዘው በጋዝ ጢስ ተደበደበ። ከስብአዊ ርኅራኤ ውጭ የሆነ በደል ተፈጸመባቸው። ግማሾች በመንፈስ ሳይሆን በአካል ድል ሆኑ የቀሩት በዱር በገደል ተሰደው ለጠላት የራስ ምታት ሆነው ከረሙ። የተረፉት ደግሞ በግዞት ወዳልተወለዱበት አገር ታፍሰው ተወሰዱ። በረታብ በድብደባና በደዌ ፍጻቸውን አዩ። ብዙዎቹም ከነዚህ መቅሠፍቶች የተነሣ ሕይወታቸው እያለፈ ያ ክብር ኢትዮጵያዊ አካላቸው ለከባድ አገር አራዊት ታደለ። ታሪክ የትዝብት መነጽሩን ሲቀስር የአኒያን ግፈኞች መሪዎች ሐረግ ትውልድ ከአራዊት ወገን መሆኑን ደፍሮ መዘገበ።

በኢጣሊያ አገር ተሰደው ከወህኒ ቤት አምልጠው በታሪክ ስታሪክ የሠሩት ጀግንነት ለሀገራቸው ብቻ ሳይሆን ሌሎች ወገድ የሚያፈሩ አገሮችን ደስ የሚያሰኝ ሆነ። በሮም ከተማ የኢትዮጵያ ሰንደቅ ዓላማና ክብር ሲዋረድ አይቶ በባዕድ አገር በጎራዴ ሹብር የፈጠረው ጀግናው ዘርዓይ እዚህ ላይ ይጠቀሳል። አዝናለሁ። ዘርዓይን በዐይኔ አላየሁትም። ታሪኩንም በሚገባ አላውቅም። ግን በኢትዮጵያዊነቱ አሁንም እኮራለሁ።እኔ ብቻ ሳልሆን መላው የሀገሪ ሕዝብ ይከራበታል። እስከ

ዛሬ ድረስ ያ ኢትዮጵያዊ ዓዕሙ የትኛው አፈር ጋር እንደተቀላቀለ ባይታወቅም የዘርዓይ ታሪክ ፋናውን ይህ ሲጓዝ ብዙ መ/ሥመር ያለው ጽሑፍ ይወጣዋል።

ወደ ዓላማዬ ልመለስ። «ከትሬያ ወህኒ ቤት አምልጮ የኢትዮጵያንና የዩጎዝላቭያን እንዲሁም የሌሎችን አርበኞች አስከትዬ በኢጣልያ ተራራዎች ተዋጋሁ። ብዙ የፋሽስትና የናዚስት አስክሬን አስቆጠርሁ። ማረከሁ። ተሽለምሁ። ከበረሃ ወዳ ከተማ በድል አድራጊነት ስገባ «ኢትዮጵያ» የሚል ጽሑፍ ያለበት የሀገሪ ግርማ ሞገስ የሆነቸውን ሰንደቅ ዓላማ በያንዳንዱ አርበኛ ክንድ እያሰርሁ አስለፍሁ...» ይህን የነገሩኝ የዚህ መጽሐፍ ባለታሪክ ሻምበል አብዱላ አጋ ናቸው «ሻምበል እንዴት ይህን የመሰለ ሥራ በሰው አገር ላይ ይሠራል? ስላቸው የሚያቀርቡልኝ የጽሑፍ መረጃ ብቻ ሳይሆን ፎቶግራፍም የተባበሩት መንግሥታት የቃል ኪዳን ጓደኞችንም ማሳተምና ፈርማም ጭምር ሆነ። ለነ ሀገራችን እስከዚህ በደረጃ ጀግኖች የታጠረች ነች አልሁ።

የሻምበል አብዱላን ታሪክ በሙሉ ያዘጋጀሁት እኔ ብቻ አይደለሁም በፊት የኢትዮጵያ ድምፅ ረዳት አዘጋጅ የነበሩት ሚቹ ኦቶ መንግሥቱ ገሠሠም ሞክረውት ሞት ቀደማቸው። «እሳቸው ትንሽ ጀምረውልኝ ነበር የአምላክ ፍቃድ ባለመሆኑ ቀረ። እባክዎ አርስዎ በተቻለዎ መጠን ያዘጋጁልኝ» ብለው ሐሳቡን ነድፈው አቀረቡልኝ። እኔም የዚህን የጀግና መጽሐፍ ባለኝ አትም መልክ ባስይዘው በጥቂቱ እኔም በጦር ሜዳ እንደ ዋልሁ በጥቂቱ እንደ ቆሰልሁ በትንሹም እንደ ታሰርሁ እቆጥረዋለሁ ብዬ ተስማማሁ፤ ሆነ።

ራሴ ጀግና አይደለሁም እንጅ የጀግናችን ታሪክ ማንበብ እወዳለሁ። አንድ የዱር አውሬ ተኩሶ ባልገደለው እጄ የዚህን ጀግና ታሪክ ሳዘጋጅ በጣም ባልኩራም ደስ ይለኛል። በፖለቲካም ጦር ሜዳ ጀግና የነበሩትን የሰውን ተፈኝሮ በእኩልነት የሚመለከቱትን የኬኔዲን የአሚሚትና ሌላም ታሪክ ጽፌያለሁ። ይሁን እንጅ ተቀምጦ መሞከሜጨርና በረሐ ሰበረሐ ተንከራትቶ መዋጋት የተለየ በመሆኑ ከዚህ ቁጭ ብዬ ጻፍሁት። አንድም ቀን አልተዋጋሁም። እንግዲህ ሻምበል ታሪካቸውን ይናገሩ። አንብቡላቸው እኛም አንድ ቀን ይህን የመሰለ ጀግንነት እንሠራ ይሆናል። ዘላለም ድልወት አያዋጣም። የተዋጉና ታሪክ ያነበቡ ሰዎች ተመሳሳይ የጦርነት ፈለግ ይከተላሉ የሚል ጥቅስም አለ። እንግዲህ ሻምበል አብዱላ እንዲህ ይላሉ።

* * *



ሻምበል አብዱላ አጋ በጋሻና በጦር ልብስ



ሻምበል አብዱላ አጋን በጦር ልብስ የሚገልጽ ስዕል



ሻምበል አብዱላ አጋን ንጉሥ ነገሥቱን በክብር አጅበው



ሻምበል አብዲሣ አጋ ከአክሲታቸው ልጆች፣ከአጎታቸው እና ከአጎታቸው ልጆች ጋር በ1962 ዓ.ም.

አብዲሳ አጋ እባላለሁ። የተወለድኩት በ፲፱፻፲፩ ዓ.ም በወለጋ ጠቅላይ ግዛት ውስጥ በነጆ ኪዳነ ምሕረት ቤተ ክርስቲያን ቀበሌ ነው። በዚሁ ቤተ ክርስቲያን ስመ ክርስትና ተሰጥቶኝ በመጠመቅ የኦርቶዶክሳዊት ሃይማኖት ተከታይ ሆኝኩ።

በ፲፱፻፲፮ ዓ.ም በነጆ ቀበሌ ይገኝ በነበረው በአባ ገብረ ማርያም የግል ትምህርት ቤት ገብቼ የአማርኛ ጽሕፈትና ንባብ እንዲሁም የቅኔ ትምህርት ተማርሁ። ከዚያም በ፲፱፻፳ ዓ.ም ከአንድ የሚሲዮን ትምህርት ቤት ገባሁና የእንግሊዝኛ ትምህርቴን ቀጥቼ ሳለ በ፲፱፻፳፫ ዓ.ም አባቴ ወደ ነቀምቴ አውራጃ ይዘውኝ ሲሄዱ የጀመርኩት ትምህርት ተቋረጠብኝ።

ከዚህ በኋላ በለቀምት እንዳለሁ አንድ አጋጣሚ ተፈጠረ ይኸውም አጋጣሚ ከትውልድ አገራ ለመውጣት ምክንያት ከመሆኑም በላይ ለነሮ ዕድሉም በር ከፋች ሆኗል። በልጅነቴ የደረሰብኝ ድንገተኛ አጋጣሚ አሳዛኝ ነበር። ምናልባት በዚሁ ምክንያት እንደሆነም አላውቅም በተፈጥሮ ዕድሌ ሳማርር ለመኖር የተገደድሁት። ዋናው የሕይወት ታሪኬ እንዲህ ሲል ይጀምራል። ጊዜው በ፲፱፻፳፬ ዓ.ም ሲሆን ወሩንና ሰዓቱን ለይቼ አለስታውስም። በዚህ ወቅት እኔ የ12 ዓመት ልጅ ነበርኩ። አባቴ ከታላቅ ወንድማቸው ጋር በርስት ጉዳይ ጸብ ነበራቸው ይላሉ። በዚሁ ጸባቸው የተነሣ ወንድማቸውን በጦር ስለ ገደሉት ተይዘው ነቀምቴ ወህኒ ቤት እንዲታሠሩ ተደረገ።

ነገሩ እጅን በእጅ እንደ ተባለው በመሆኑ በእኔም በእናቴም ላይ ከባድ ሁለት ነዘን ወደቀብን። እንደተናገርኩት ዕድሜዬ የ12 ዓመት ነበር። ሆኖም የዕድሜዬ ማነስ የአባቴን ሕይወት ለማትረፍ ከመታገል ወደ ኋላ እንዳሸገሽን አላስገደደኝም። ከዚህም የተነሣ ከሌሎች ዘመዶች ጋር የሀገር ሽማግሌዎች ሰብስቦን የሟቹን ቤተ ዘመዶች «ይቅረቡልን» በማለት ለአባቴ ይቅርታ እንዲያደርጉለት ልመናችንን አቀረብን። የአጎቴ ወገኖችም ምንም እንኳን በአሟሟቱ ቢጸጸቱ በድጋሚ የእኔን አባት እስገድለው መቅበር አልመረጡም። ስለዚህ ነገር ሳናበዛ «ይቅር ለእግዚአብሔር» ተባባልን።

የሚቀጥለው እርምጃ በሟችና በገዳይ ቤተ ሰቦች መካከል ዕርቅ መውረዱን ለፍርድ ቤቱ አስረድቶ አባቴን ከእስር ማስፈታት ነበር። በዚህም መሠረት በመጀመሪያ የሟቹ ቤተ ሰብ«ምረናል» ሲሉ በማረጋገጥ ነቀምቱ ፍርድ ቤት ተገኝተው ቃላቸውን በጽሑፍ አስፈረው በፊርማቸው አጸኑት። ይህ ሲሆን ለእኔም ለእናቴም የተሰማን ደስታ የላቀ ነው። በዚህ ጊዜ አባቴ ወደ አዲስ አበባ ተላልፈው ስለ ነበር ፍርድ ቤቱ ይህን የቤተ ሰቡን መተማመኛ ከሸኚ ደብዳቤ ጋር ወደ አዲስ አበባ የሚልክ መሆኑን ገለጸልን።

ስለዚህ እኔና እናቴ ቀድመን አዲስ አበባ ለመገኘት አገር ጥለን ቁርባት ጠቅልለን ተነሣን። ጉዞችን አድካሚ ቢሆንም አልተሰማንም ቀን በዕውኔ የማስበው ሌሊት በሕልሜ የማልመው አንድ ነገር ብቻ

ነበር። ያንን አባቴን...ያን የሚያፈቅድኝን አዎ ያንን ብለየው የሚከፋውን አባቴን ከእስር ለማስፈታትና አሁንም አባባ እያልኩ እንደተተለው የላቀ ምኞት አድርብኛል። ቀመናው በዐይኔ ላይ ይሄዳል ፤ ጨዋታውና ፈገግታው ትዝ ሲለኝ እንባ ያንቀኛል። ማን ያውቃል የአምላክን ነገር ምናልባት አሁንም በነጻ ተለቅቆልኝ ካጠገቤ ቁጥ በዚያው ሁኔታ ያነጋግረኝ ይሆናል!! አሁንም ጉዳዩ አልቋል ፤ ዳኞቼም ገድ የለም ብለውናል። ታዲያ ምን ያሠጋኛል እያልኩ ሳስብ ውዬ አድራሰሁ።

አዲስ አበባ ስንደርስ ግን ነገሩ ተለውጦ ብርሃኑ ጨለማ ሆነብኝ ፤ ያሰብኩት ቀርቶ ፍጹም ይደረጋል ያላልኩት ተፈጽሞ አገኘሁት። ከአዲስ አበባ ስደርስ የክቡር ደጃዝማች ሀብተ ማርያምን እንደራሴን አገኘኳቸውና ከሟቹ ዘመዶች ጋር በነቀምቱ ፍርድ ቤት ቀርቦን በዕርቅ መለያየታችንና የዕርቁም ስምምነት በነቀምት ፍ/ቤት በኩል ወደ አዲስ አበባ መተላለፉን አስረዳኳቸው። ግን እኔ እንዳልኩት አልተፈጸመም። ለክስ በዚህ ፈንታ ፍ/ቤቱ የሟቹ ወገኖች አንታረቅም ብለዋል የሚል ደብዳቤ አስተላልፎ ኑሮ ይህንኑ ነገሩኝ። እንዴት? እኔው ራሴ ቀርቤ በተገኘሁበት የተፈጸመውን...እንዴት ይክዱኛል?...ፍላጎታቸው አባቴን ሊአስገድሉብኝ ነው? እያልኩ እንባዬ እየፈለሰ ስጮህ የደጃዝማቹ እንደራሴ «ልጄ የአራት ቀናት ጊዜ ብቻ ስጠኝና እንደሚሆን አደርጋለሁ» አሉኝ።

አራት ቀናት በዚያን ጊዜ ለእኔ ሩቅ ነበር፤ ብቻ ምን ይደረግ? ሌላ ምርጫ አልነበረኝምና ለመታገብ ቆረጥኩ። በማግሥቱ ግን መርዶዬን ተከናኝብኳት። አባቴ መገደሉን ሰማሁ። ይኸው ነው ያ ሁሉ ሩጫ ያ ሁሉ ድካም ያ ሁሉ ምኞት ያ ሁሉ ተስፋ። ከዚህ ላይ አበቃ። የድካሜ ውጤት ሁሉ መጨረሻው ነዝን እንደሚሆን ምናልባት ይህ የመጀመሪያው ምልክት ይሆን? እንጂ እስከ ከዚህ በኋላ የቀጠለውን ታሪኬን ላውጋለችሁ። እዚህ ላይ ባለምባራስ ገብረየሱስ ካራ ዮና ባለቤታቸው በዚያ ጊዜ ከኔና ከናቱ ጋር የተቀበሉትን ፈተና ሳላስታውስ አላልፍም። ከአምላክ ብድር ይግባቸው።

ምንም እንኳ የአባቴ ነዝን ከልቤ ባይጠፋ የወደፊት ሕይወቴን አቋም መሥመር ለማስያዝና ወደ ዕለት ተግባራ ለመመላለሳት በማለት በገነት በተቋቋመው የቀ. ጋ. ሥ. ጦር ት/ቤት ለመቀጠር ወሰንኩ። በወታደርነት ሀገራን ለማገልገል የነበረኝ ቅን ምኞት ለግርማዊ ንጉሠ ነገሥት ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ለማመልከት ዕድል ስላጋጠመኝ ወደዚህ ት/ቤት ገብቼ እንደማር ሲፈቀድልኝ በባሻ ኤፍሬም በየካ ባልደረብነት ለክቡር ኮሎኔል በላይ ኃይለ አብ ተነግሮልኝ ትምህርቱን ጀመርኩ።

ይሁን እንጂ ዕድሜዬ ገና 14 ዓመት ስለነበር ክቡር ኮሎኔል በላይ ጋር ለጥቂት ጊዜ አብራ እንድቆይ ተደረገ። ክቡርነታቸው በዚያን ሰዓት የበይ እስካውቶች ኃላፊ ሲሆኑ እኔም የተደለደልኩት በዚህ

ክፍል ነበር የመጻፍና የማንበብ የእንግሊዝኛ ቋንቋ የአግረኛ ሰልፍና የከባድ መሣሪያ ተኩስ ትምህርት ቢሰጠኝም የእኔ የተለየ ተሰጥቶ የከባድ መሣሪያ መፍታትና መገጣጠም እንዲሁም የልዩ ልዩ መሣሪያዎች ተኩስ ነበር።

ይህን ትምህርት እንዳጠናቀቅሁ የ፲ ዕልትና ማዕርግ ተሰጠኝ፤ ወዲያው በ፲፱፻፳፮ ዓ.ም በፋሺስት ኃይል ኢትዮጵያ ስትወረር በወሊጋ የገባውን ጠላት ለማጥቃት መታየት የገነት ጦር በኮሎኔል በላይ መሪነት ነቀምቱ ወደ ደጃዝማች ሀብተ ማርያም ዘንድ ሲሄድ እኔም ከዘማቾቹ አንዱ ነበርኩ።

ከዚያ ለመድረስ ስንጓዝ ጠላት በእውሮፕላኖች መጥቶ ቦንያ ላይ አረፈ። ሌሊት ጠላት ወደ አረፈበት ተጠግተን አደርን። ሲነጋ ጦርነት ገጠምንና አምስቶቹን የጠላት አይሮፕላኖች ስናቃጥል አንዱ ብቻ ሊያመልጥ ቻለ።

ገዛው ቀጥሎ ነቀምቱ ገባን። እንደገናም ከነቀምቱ ወደ ግምቢ ከግምቢ ጮሊ ገራ አምርተን ከዚህ ላይ ክልዑል ራስ እምሩ ጦር ጋር ተገናኘን። ሁለቱም ክፈለ ጦር በአንድነት እየተጓዙ ጉጅብ ስንደርስ ድልድዩ ፈርሶ ስላጋጠመን ለጊዜው ሠራዊቱ ከዚያ እንዲያርፍ ተደረገ።

በአራተኛው ቀን ጠላት ዙሪያውን ካበበን፡፡ ከ3 ሰዓት ያላነሰ ውጊያ ቀጥሎ ከሁለቱም ወገን ከፍተኛ ያለ ጉዳት ከደረሰ በኋላ ጠላት ዙሪያውን ከመክበቡም በላይ የያዘው ስፍራ ለማጥቃት ስላመቸው የእኛ ሠራዊት ተበታተነ፡፡ ዕድለኛ የሆነው ሲሰደድ ገሚሱም ከልዑል ራስ እምሩና ከኮሎኔል በላይ ጋር ተማረከ፡፡ እኔም በሁለት ጥይት ቆስዬ ስለነበር ከሌሎች ቁስለኞች ጋር በቃሬዛ ወደ ቦንጋ ተወሰድኩ፡፡ ከ3 ወር ሕክምና በኋላ ግን እኔንና አብረውኝ የነበሩትን ፃፃፍ ወታደሮች ጂማ ወህኒ ቤት አስገቡን፡፡ በዚህ ወህኒ ቤት አንድ ወር ተኩል እንደቆየን አዲስ አበባ እምጥተውን በመከላከል ወረዳ በተለይ ጾሮ ማገዳደፍ ከተባለው ሰፈር በነበረው ወህኒ ቤት ውስጥ ሁለት ወር እሠራለሁ በኋላ በቁም እሥር ለቀቁን፡፡

ስድስት የምንሆነው በጉለሌ የእማሆይ ደስታ ቤት ተከራይተን ተቀምጠን ሳለ አንድ ቀን የተከሰ ድምፅ ሰማን፡፡ ዕለቱ የካቲት ፲፪ ቀን ፲፱፻፳፱ ዓ.ም ሲሆን የተከሰው መነሻ ምክንያት ያው የግራሲያኒ መቀበል ነበር፡፡ ፫ ኢጣሊያኖችና ሌሎችም አድራሻችንን የሚያውቁ የሀገራችን ሰዎች መጥተው እየነዱ ከዚያው ፊት ከነበርንበት ወህኒ ቤት አስገብተውን መጀመሪያ የቃል ምርመራ አደረጉልን ፤ ቀጥለው እያንዳንዳችንን በየክፍሉ አሥረው ሲገርፉንና ሲደበድቡን አድረው በማግሥቱ የቀሩትን ጫ ወታደሮች እየሰበሰቡ እምጥተው የእኛን የመሰለ ዕድል እንዲያገኙ አደረጋቸው፡፡

የደረሰብን ድብደባና ግርፋት ሰው ያችለዋል የሚባል አልነበረም፡፡ እኛችን የፊጥኝ ወደ ኋላ ታሥሮ የዛፍ ፍልጥ እንጨት በላያችን ሲያልቅ ጥፊና ጡጫ ሲወርድብን ከቆየ በኋላ የአኮርማጅ ግርፋቱ ይቀጥል ነበር፡፡ ገራፊዎች ከንዳቸው ሲዝል እያረፉ ምርመራውን በዚህ ዐይነት ለሁለት ቀናት ሲያከናውኑ ቆዩ፡፡ በአራተኛው ቀን በመኪና ጭነው ወደ ምዕዋ ወሰዱን፡፡ ከዚያም በመርከብ ተሳፍረን ሞቃዲሾ ስንደርስ ደናኔ ወህኒ ቤት ከተቱን፡፡

በደናኔ ወህኒ ቤት በብዙ ሺህ የሚቆጠሩ ሌትና ወንድ ኢትዮጵያውያን እስረኞች ነበሩ፡፡ ካየናቸው ይበልጥ ሌሎች ብዙዎች እንደ ነበሩ ብንሰማም በድብደባ ብዛት በጥይት በረሃብና በበሽታ ማለቃቸውን ተረዳን፡፡ እኛም ወደዚያው የተወሰድነው ለዚህ መከራ ነበርና ዱላውና ግርፋቱ ይወርድብን ጀመርን ፤ ተገንቶ ልጆች ግን ከመከላከል መርጠው ረሃብና መጉሳቆል ባደከመው ጉልበታቸው የራሳቸውን መቀበሪያ ጉድጓድ ካስቆፈሩአቸው በኋላ ከዚያው ጉድጓድ ውስጥ እያቆሙ በጥይት ፈጅተው አፈር መለሰባቸው፡፡

ይህን ሁሉ ስቃይ የቻልነውና ከጥይት የተረፍነውን ፃፃፍ የገነት የጦር ወታደሮች ሌሎች ሌቶችና ወንዶች ኢትዮጵያውያን እንዲሁም ከሌላ አገሮችም የመጡ እሥረኞችን ወደ ኢጣሊያ ለመውሰድ በመርከብ ጫኑን፡፡ የመርከቡ ገዢ ከወህኒ ቤቱ ከነበርንበት ሁኔታ የተሻለ አልነበረም፡፡ በተለይም ስዊስ ካናል ስንደርስ የእንግሊዝ ፖሊሶች

ለምርመራ ወደ መርከቡ ሲወጡ አሥረኞችን ከመርከቡ የከሰል ማኖሪያ ክፍል ውስጥ አግብተው ዘገብን። የእሳቱ ግለት የፀሐይ መቀት የአየሩ በጢስ መታፈን መፈጠርን የሚያስጠላ ነበር። ደግነቱ መርማሪዎቹ ሲወርዱ እኛም ከዚያች ክፍል እንድንወጣ ተደረገ።

ከዚህ ቀናት በኋላ ናፖሊ ስንደርስ ጭቆናን የገነት ልጆች በአውቶቡስ ጭነው እኛም ከተባለ የአሥረኞች ሠፈር ከተቱን። ይህ ቦታ ለጊዜው ለአሥረኞች ማረፊያ እንዲሆን የተሠራ ቁመቱ ጅ ሚትር በሆነ የሽቦ አጥር የተከለለ ሲሆን አሥረኞቹም የሚኖሩት ከእንጨትና ከብረት ከተሠሩ ቤቶች ውስጥ ነበር። ወህኒ ቤት ብዬ ልጠራው ያልሞከርኩበትም ምክንያት ለጊዜው ለጦር አሥረኞች እንዲሆን ተጣድፎ የተሠራ በረት እንጂ ቋሚ ሆኖ እንዲያገለግል ታስቦ የታነጸ ባለመሆኑ ነው።

የወህኒ ቤቱን የሽቦ አጥር ቀርቦ ከአሥረኞቹ ጋር ለመነጋገር ማንም ተላላፊ አይሞክርም። አንዳንድ ደፋር ሲገኝም ወዮለት። ተላላፊ የውጭ ዜጋ ከሆነ ውጭ አሥር ቤት ይታሠራል። ከአሥረኞቹም አንዱ በመንገድ ከአጥር ውጭ የሚተላለፍ መንገደኛ ለማነጋገር ቢሞክር ለተወሰነ ጊዜ በተዘጋጀች ክፍል ውስጥ እንዲሰነብት ይገደዳል። የአሥሩ ሠፈር ቀን ቀን ይበርዳል ማታ ማታ ደግሞ ይሞቃል። የእኛም የአሥር ሠፈርና የናፖሊ ከተማ ትይዩ በሆነ አንጻር ላይ ናቸው። አሥር ቤቱ ከከተማዋ ወጣ ባለ ቦታ ላይ ሲገኝ

ከምሥራቅና ከምዕራብ በሁለት ትላልቅ ሐራሮች የተከበበ እርሻ ይታያል። ከአሥር ቤቱ ወጥቶ የሚሄደው የመኪና መንገድ ይህንኑ እርሻ ስንጥቅ ያልፋል። በስተምዕራብ ካለው የተፈጥሮ ክፍል ውሃ አቅራቢያ አንድ ትምህርት ቤት ተሠርቷል። በስተሰሜን የሚታዩትን ግን በአሥር ቤቱ አቅራቢያ የሚገኘውን ባሕር በመከበብ የተሠሩ ታላላቅ ሕንጻዎችና አፈር እያቀለጠ ብረት የሚያወጣ ፋብሪካ ነው።

በእኛም አሥር ሠፈር እንዳለሁ ጣሊያንኛ መነጋገር ደህና አድርጌ ቻልኩ። አንድ ቀን የእንግሊዝ አይርፕላን መጥቶ በአረብኛ በእንግሊዝኛና በፈረንሳይኛ የተጻፈ ወረቀት ሲበትን ጥቂቶቹ ከአሥር ሠፈሩ ውስጥ አረፉ፤ እኔም አንዲቷን አገኘሁና ደበቅኳት። ለነስ ሌሎች አሥረኞች አይተውኝ ኑሮ ለሠፈሩ ዘበኛ ገለጹለት በመከራ ጊዜ ሰዎች ይተዛዘናሉ ሲባል አስማ ነበር፤ ነገር ግን እንደሰማሁት አልሆነም በመከራ ላይ የወደቁ ሰዎች ቢተዛዘኑም ሁሉም የየራሱን ሕይወት አብልጦ እንደሚወዳት በዚያን ሰዓት መገንዘብ ቻልኩ። ሆኖም እኔን አሳልፎ በመስጠት ራሱን ነጻ ለማድረግ ያሰበው አሥረኛ እንደኔው መንገላታት እንጂ አስተያየት ሳይደረግለት ቀረ።

መልእክቱ የተነገረው ዘበኛ መጥቶ ከፊቱ ተገተረ። ያ ቀድሞ ኖራ የሚመስል መልኩ አሁን ሳምባ መስሏል። የዐይኑና የግንባሩ ሁኔታ በእኔ ላይ ምን ያህል ጥላቻ እንዳደረበት ነገረኝ። በሆንለት ወዲያውኑ አንቆ በገድለኝ የሚከፋው አይመስልም። «ጽሑፉን

ጽሑፉን ቶሎ በል ጽሑፉን አምጦ። አለኝ። ከኪሶ አውጥቼ ሰጠሁት። አልበቃውም ይህቺን በግራ እጁ አዛወረና መዳፉን ዘርግቶ ጣቶቹን እጥፍ ዘርጋ በማድረግ «ቶሎ ቶሎ በል ሌላውንም አምጦ» ሲለኝ ራሴን እያወዛወዝኩ ይኸው ብቻ ነው አልኩት።

ደርሶ ላይጠቅመው ንደቴ ገንፍሎ በጫማው ረገጠኝ፤ እኔስ ማንኝ? ኢትዮጵያውያን ለክብራችን ክርሱ የበለጠ ስሜት እንዳለን ገና አልተገነዘበውምና እጆቹ ከሰንሰለት ነጻ ወጥተው ስለነበር ትምህርት እንድሰጠው ኢትዮጵያዊነቱ አስገደደኝ። በነበረኝ የጉልማሳ ኃይል ከጆሮ ግንዱ ስር ሁለት ጊዜ በጡጫ ብንጠርቀው ከእግራ ስር ተፈጠፈጠ። የዘበኛውን አወዳደቅ እሥረኞቹ ሲመለከቱ ድፍረቱ በፍርሃት እንዲዋጡ አደረጋቸው። ሌሎች የፋሺስት ዘበኞችም እየሮጡ ሲመጡ ከቆምኩበት ሳልነቃነቅ ጠበቅኳቸው። በብዛት በላዬ ተረፈረፉብኝና እጆቹን በካቴና ውስጥ አስገብተው ከነበርኩበት ፎቅ ወደ ታች ቢለቅቁኝ በትከሻዬ ከመሬት አረፍኩ። ትከሻዬም ደቀተ። ጉልበቶቹም ተላላጡ። በዚያን አደጋ የደረሰብኝን የቁስል ጠባሳ እስከ ዛሬ ስመለከት ሕሊናዬ በገዝንና በትካዜ ሲመሰጥ በሌላ በኩል ደግሞ በኢትዮጵያዊነቱ እኩራለሁ።

እንዴት ሰው በሰው እስከዚህ ይጨክናል? ምናልባት ለሀገሩ ባዳ ለሕዝቡ እንግዳ በመሆኔ ይሆን? ምናልባትም እኮ ጥቁረቴና ባይተዋርነቱ በእነሱ ዘንድ እንደ ዱር አውሬ አስቆጥሮኝ ይሆናል።

ይሁን እንጂ በአውሬውስ ቢሆን እስከዚህ የሚጨክን ሰብአዊ ፍጡር እንዴት ሊኖር ይችላል? አለ ወይም ነበር ከተባለ እርሱም ከአውሬ የተሻለ አይደለም ማለት ነው።

ይህን የመሰለ ጉዳት ከደረሰብኝ በኋላ ታዝኛልኝ ሕክምና የሚደረግልኝ መስሎኝ ነበር። ግን እንዲያውም ያለሁበት የእሥር ሠፈር እንዲለወጥና በጠበቀ እሥራት እንድቀጣ ስለተወሰነ ቀን በማላስታውሰው በ፲፱፻፴፩ ዓ.ም ወደ ናፖሊ በጀሪያሌ ወህኒ ቤት ተወሰድኩ።

በጀሪያሌ እሥር ቤት ውስጥ የነበረው የእሥረኛ ብዛት እጅግ የበረከተ ሲሆን የብዙ ሀገር ዜጎች ነበሩበት። የኢትዮጵያ የእንግሊዝ የዐረብ የፈረንሳይ የዩጎዝላቪያና የሌላ አገር እሥረኞችም ነበሩ። ከኢትዮጵያውያኑ መካከል ካሃዬ፣ አብጤ፣ አስፋ፣ በለውና ካርሎ አባ መጋል ከተባሉት ጋር ዘወትር እንገናኝ ነበር በቦጀሪያሌ እሥር ቤት ከሁሉም የማይዘነጋኝ በየቀኑ የሚመጣው የእሥረኞች ሬሣ ብዛት ነበር። ምክንያቱ በሽታ ቢሆንም አስፈላጊው ሕክምና ስላልተረበ በቀን ብቻ እስከ ፪፻ ያህል ሰው ይሞታል። ምናልባት ስንቅ ከማቅረብ በበሽታ ማለቃችን ተመርጦም እንደሆነ አልገባኝም። ግን ምንም እንኳ እኔ ካለሁበት ክፍል ብቻ በቀን ፪ እና ፫ ሬሣ ቢወጣ ፈጣሪዬ ከልሎኝ እኔን ጉንፋን እንኳ አልያዘኝም ነበር። እንዲያውም በአምላክ ረድኤት ሰውነቴ እየፋፋ ሂደ።

ከዚህ እሥር ቤት እንዳለን ሁለተኛው የዓለም ጦርነት ተነሣ። ጦርነቱ እየተፋፋመ ሲሄድ በኢጣሊያ ወታደሮች መካከል መርበድበድ ሽብርና አለመተማመን መፈጠሩን በአቅራቢያችን ከነበሩት ዘበኞችና ሹማዎችታቸው ሁኔታ መረዳት ችለን ነበር።

ከዚህ ሁሉ በላይ እኛ የነበርንበት የእሥር ሠፈር አሰጊ መስሎ ስለታያቸው ሌሊት በሚያልፍ ባቡር እሥረኞቹን በሙሉ በሰንሰለት እያቆራች ከናፖሊ ወደ መካከለኛ ኢጣሊያ ማንንዝ ጀመሩ። እሥር ቤቱ የሚገኘው በተለይ በሌቺ ወረዳ ትሬያ ቀበሌ ቪላ አሰባዳ ከተባለው ቦታ «ባምቦ እንቱርናቱ» የተባለ ነበር። ለጊዜው እሥረኛ በመሆኔ የሁኔታውን ፎቶ ባለማግኘቱ ይጸጽተኛል። በጠቅላላው ጉዞችን አሳዛኝና አስቃቂ ነበር። መራመድ የተሳነው አንዳንድ እሥረኛ እየወደቀና ወደ ፋርጎው ሲያመራ በግፊያው መካከል እየተረጋገጠ ሕይወቱን አጥቷል። ሌሎችም ለሕመማቸው ሳይታዘንላቸው የዘበኞች እርግጫና የሰደፍ ጉሽም የደረሰባቸው ብዙዎች ነበሩ። ያም ሁሉ ሆኖ በናፖሊ ከተማ ውስጥ የከበበን ስቪል ሕዝብ ገሚሱ ሲተፋብን ከንዳቸውን ወደ አየር እያወጡ በዛቻ የደነፉብንን ወጣት ፋሺስቶች አልዘነጋቸውም።

እኔም ዕድሜዬ ገና ፩፮ ዓመት ስለነበር ንዴት ፈጥኖ እየተሰማኝ አንድ ቀን ዕድል አጋጥሞኝ ከእሥራት ለማምለጥና ይህን

ሁሉ አመፅ የሚፈጽሙብንን ፋሺስቶች በመፍጀት ብድሬን ለመውላስ መመኘት እንጂ ለዚህ ዓለም ኑሮ ለምርት አልነበረኝም።

እንደ ለርዲን በየፋርጎው ታጭቀን በሩ ከተዘጋብን በኋላ ባቡሩ ጉዞውን ቀጠለና ትሬያ ከተባለው እሥር ሠፈር ደረስን። ከዚያም እንዲሁ ከልዩ ልዩ አገር የመጡ የፖለቲካ እሥረኞች ጋር እንድንቀላቀል ተደረገ። ውሉን ስናድር አብረውኝ ከእሥር ቤቱ የሚገኙትን አንዳንድ አቅዮጽያውያን እየፈለግሁ ከእነሱ ጋር ሐሳብ መለዋወጥ ስጀምር ጠባቂዎቹ ዘበኞች ከባድ ጥርጣሬ አደረባቸው። ጥብቅ ተከታታዮችም እንዳደረጉብኝ ተረዳሁ። ሆኖም ከሀገሬ ሰዎች ጋር የማደርገውን ግንኙነት አላቋረጥኩም። ከዚህ የተነሣ ለወደፊቱ ከማንም እሥረኛ እንዳልገናኝ በማለት አጃቢ እንዳይለየኝ ታዘዘ።

ይመስለኛል ብቸኝነት ለሐሳብና ለመመራመር ይረዳል። ብቻዬን ሆኜ ሐሳቤን ሳወጣና ሳወርድ አንድ መላ ፈጠርኩ። ከሰው ሳልነጋገር ከአንድ ክፍል ውስጥ ተዘግቶብኝ መዋል እጅግ እድርጎ አስመረረኝ።

ስለዚህ ዘበኞቹ ወደ ውጪ ሊያወጡኝ በመጡ ቁጥር «አሞኛል የሕመሜንም ዐይነት አላውቀውም» አላቸውና ጥቅልል ብዬ አጋደማለሁ። ይህ በመጀመሪያ ጊዜ የወሰድኩት የለሰለሰ እርምጃ ነበር፤ ከሐሳቤ ጋር የምሟገትበት ሌላ ዓላማ ደግሞ አቅጃለሁ። እርሱን

ለመፈጸምም ተቻልኩ ልቤ ሲጣታ ይሰማኛል። «ጊዜው አሁን ነው» ያልኩባት ሰዓት ደረሰች።

ለመንፈሴ «ከዛሬ ጀምሮ ዕብድ ነኝ» ስል ራሴን በራሴ አታሰልኩት። አዎ ዕብደት ባይሰማኝም ከዛሬ ጀምሮ እንደ ዕብድ ሆኜ ራሴን ከዚህች ጨለማ የሆነች ምድራዊ ገሃነም ውስጥ ማውጣት አለብኝ። የክፍሏ መዝጊያና መስኮት በተላላፊ የብረት ዘንጎች የተጠፈሩ ቢሆኑም በተደራቢ ከውስጥ በኩል በመስተዋት ከውጭ በእንጨት የተዘጉ ነበሩ። የዕብደቱን ምልክት ለማሳየት ስል በእኩል ሌሊት ላይ የመዝጊያውንና የመስኮቱን መስተዋት በእርግጫ እየደበደብኩ ከፍ ባለ ድምፅ እጮህ ጀመር። ሌሊቱንም እንዲሁ ስጮህና ስፎክር አደርኩ። እንዳንድ ጊዜም ነገሩ ወደ ብስጭት እየተለወጠብኝ ከብረቱ ጋር ሲያታግለኝ መቼም እንዳይነጋ የለም የብርሃን ወጋገን ታየ።

በሦስት ሰዓት ገደማ ዘበኞቹ መጥተው እንደተለመደው እጆቹን በካቴና ካስገቡ በኋላ ትሬያ ወደተባለው ከተማ ከሚገኘው የአንጎል ሐኪም ቤት ወሰዱኝ። «እጆቹ ይፈቱ» ሲል ይክተሩ አዘዘኝ እርሱ በመረጠልኝ ወፍራም ላስቲክ ክንዶቹን አስሮ ምርመራውን ቀጠለ ነገሩን ለማስተማመን ያንኑ ሁኔታዬን መቀጠል አለብኝ በማለት እርሱ ሲስቅ እኔ አፍጥጬ እየዋለሁ። ሲቆጣ ደግሞ እየላቅሁ አፈዝበታለሁ። አንዳንድ ጊዜም በሀገሬ ቋንቋ እየሰራለኝኩ ቀረርቶ በማሰማት እሞክራለሁ። የድካሜ ውጤት በከንቱ አልቀረም። «አንጉሉ

ተነክቷል» ሲል ይክተሩ የምስክርነት ቃሉን ሰጥቶ አንጉ መርፌ አዘዘልኝ። ይጉዳኛል ብዬ መስጋትን እንጂ ይጠቅመኛል ብዬ ያላመንኩበትን መርፌ ከወሰድኩ በኋላ በመጣሁበት ሁኔታ ከነበርኩበት ከዚያች አስጸያፊ ክፍል ተመልሼ ተወሰድኩ።

«እነዚህ ጨካኞች አላመኑኝም መሰል ገና አልለቀቁኝም። ደግሞ ሌላ ማስተማመኛ መንገድ ማግኘት አለብኝ። እኒህ አውሬዎች የዋሃ ሰው ያገኙ መስለውባቸው። በማለት ላመነታ ከሥፍራው ደረሰኝ። ከዚያች እንደ ሞት በምትቀፍ እስር ቤት ስደርስ ወደ ውስጥ እንደገባ ዘበኞቹ እጄን ከካቴና ሲያላቅቁኝ ከመቅጽበት ካጠገቤ የነበረውን ዘበኛ በጡጫ ብዬው ወዲያው የመስተዋቱን ስብርባሪዎች እየለቀምኩ ወደ ሌላዎቹ ዘበኞች ስወረውር ሁለቱን አደማኳቸው።

ማርሻሎ ቼስቱሊ ኤኔሪኮ የተባለው የዘብ አዛዥ ከአሥር የሚበልጡ ጭፍሮቹን አስከትሎ ወደ እኔ መሮጡን ስመለከት በገዛ እጄ ተዘርፌ ወደቅሁና እንከባለል ጀመር። እውነትም አሁን ዕብድቱን አውቁልኝ። ሁለት እግሮቼንና ሁለት እጆቼን ከታሠርኩ በኋላ ሁሉም በመሰላቸው ዐይነት ቁጭታቸውን ተወጡብኝ ከባድ የመቁሰልና የመፈንከት አደጋ አደረሱብኝ። ፊቴም ከመላላጡ ሌላ ከጭንቅላቱ በሚወርደው ደም ተሸፈነ። ቀጥሎ ማርሻሎ ወደ ትሬኦ ካሪቤኔር አሥር ቤት ተወስጆ ከዚያው እየተመላለስኩ ሕክምና እንድቀጥል አዘዘ።

«አሁንስ በመርዝ መርፌ ወይም በጥይት ላይገድሱኝ አይቀሩም፤ ግን በማን ዕድሌ ከዚያች ምድራዊ ዝግ በሆነው መኪና ውስጥ እየተንገላታሁ እንደምንም ገሃነም ከተገላገልኩም አንድ ነገር ነው።። ዙሪያውን ከቅራቤኝ ለሥር ቤት አደረሱኝ የጣቢያው ሹም በጥላቻ መልክ ክፍና ዝቅ እያደረገ ተመለከተኝና «ለጊዜው ለወንጀለኛ ምርመራ በተዘጋጀው አንደኛው ክፍል ውስጥ አስገቡትና ሌሊት ምርመራው ይቀጥላል» የሚል ትእዛዝ ሰጥቶ ሂደ። ወዲያው አንድ ወታደር በሰደፍ ሲገፋኝ ወደቅሁ። ተሸከመው ከአንድ አነስተኛ ክፍል ውስጥ ወረወሩኝ።

አበሳዬ ገና አላለቀም። እንዲያውም ገና የተጀመረም አይመስልም ልበል? ይህቺ ክፍል ደግሞ ከዚያች ቀድሞ ከነበርኩበት የባሰች ሆና አገኘኳት ፤ ሲወረወሩኝ የተፈጠረጠኩበት የሲሚንቶ ጣውላ ውሃ ፈስሰብታል። ያም አነሰ ተብሎ ጣሪያው እየወረዘ ውሃ ያንጠባጥባል ብቆምም ብቆመጥም ብተኛም ቅዝቃዜው ልዩነት የለውም።

በግምት ከምሽቱ አራት ሰዓት ሲሆን ከላይ የተጠቀሰው መኩንን ሲሸል ልብስ ለብሶ በውፍረትም በቁመትም ከእኔ በጣም የሚበላልጡና እንደ ዱላ የተጠረቡ አለንጋዎች የያዙ ወታደሮች አስከትሎ የታሰርኩበትን ክፍል አስከፍቶ ሦስቱም ከውጭ እንደቆሙ አፍጥጠው ይመለከቱኝ ጀመር። ወገቡን በሁለት እጆቹ የጨበጠው

ማራሻሎ ገና ሲያመኝ «ይህ ጥቁር ገና አልሞተምና?» ላል በመገረም መልክ ጠየቀ። ቀጥሎም በደም የተሸፈነ ፊቱን በጣቱ እያመለከተ በሰደፍ የተፈነከተውን ራሴን ሐኪሞች ዘንድ እንድታከመው ማለት እንዲጻፍልኝ አዘዘ። ከዚያች ክፍል ተወስጄ በትእዛዙ መሆረት ሕክምና ተደረገልኝ።

በዚህ ክፍል የሚገኘው ሐኪም ግን ቀደም ብሎ ፈጽሟል ተብሎ የተነገረው አድራጉቱ ሁሉ እርግጥ በዕብደት ምክንያት መሆኑን ስለተጠራጠረ እምኖ ሊቀበልኝ አልቻለም። ብዙ የተደጋገመ ምርመራ ካደረገልኝ በኋላም ወደ ነበርኩበት ተመለስኩ።

እስከዚህ ድረስ የእኔ ዕድል ከሌሎቹ እሥረኞች የተለየበትን ልረዳው አልቻልኩም። በጥይት እየተደበደቡ የሚሞቱ ብዙዎች እሥረኞች ነበሩ። ሆኖም በእኔ ብቻ ልዩ ልዩ አስተያየት የሚደረግበት ምክንያት አይገባኝም። የፈፀምኩት ድርጊት ሁሉ ማንንም እሥረኛ ለሞት የሚያበቃ ነበር በሽታውም ቢሆን አልደረሰብኝም። ይሁንና ነገሩ እንደ ልዩ ትንግርት ቢሆንብኝም ፈጣሪዬን ዘወትር ሳለመሰግንው አልቀረሁም። ለወደፊቱ ያስበልኝን አላውቅምና በእርሱ የመንፈስ ተስፋ መጽናናት ስለቻልኩ ሁልጊዜ «ተመስገን» እለው ነበር።

ሕክምና በተደረገልኝ በማግሥቱ ጥዋት አራት ሰዓት ገደማ ላይ በአንድ ሹም በሚታዘዙ አራት ወታደሮች ታጅቤ ሌቼ አውራጃ ፍ/ቤት

ተወሰደኩ። ከችሎት ስቀርብ ያለምንም ጥያቄና መልሶ ዳኞቹ የቀረበላቸውን ጽሑፍ ተመልክተው «ሌቼ ዋና ወህኒ ቤት ገብቶ ከሁለት ቀናት በኋላ ለፍርድ ይቅረብ» የሚል ትእዛዝ ሰጡ። ከሦስት ቀናት በኋላ ሁለት እጆቼን ታሥሬ አተባለው ፍርድ ቤት ቀረብኩ። አሁንም ምንም ጥያቄ ሳይደረግልኝ እኔም መልስ ሳልሰጥ እዚያው እንበረኩበት አሥር ቤት እንድመለስና ከሦስት ወር በኋላ እንድቀርብ ታዘዘ።

እንግዲህ ይህ የመጨረሻ ዕድሌ መሆኑን ተረዳሁት፤ እጆቼን ታሥሬ በጥይት ከምደበደብ ይልቅ ጠፍቼ ለመውጣት መሞከርን ወደድሁ። «አዎ ይህንን ለማድረግ ብዙ የሚያዳግተኝ ችግር ያለ አይመስለኝም። የቀጠሮው ጊዜ ፫ ወራት እንደመሆኑ አንድ የሚያመች መላ መፍጠር እንዴት ያውከኛል ምናልባትም ይሆናል» አያልኩ በሐሳብ ባሕር ተውጪ በወህኒ ቤት ውስጥ ጥቂት ቀናት ቆየሁ። በተጨማሪም በነዚህ ቀናት ውስጥ አብረውኝ ታሥረው ከነበሩት ብዙ የጎዛላሽያኖች እንግሊዞች መስከቦች አሜሪካኖችና አረቦች ጋር መተዋወቅ ቻልኩ።

በዚህ ጊዜ ሁሉ የእንግሊዝ አይሮፕላን ቀን በቀን እየመጣ በወህኒ ቤት አቅረቢያ የሚገኘውን መንደር በሰሜን በመትረየስ ሲደበድብ ኢጣሊያኖች በየቤቱና በየቤተክርስቲያኑ ያኖሩት የጦር መሣሪያ ያለማቋረጥ ሲፈነዳና ሲጮህ ይውል ነበር። በወህኒ ቤቱም

ውስጥ ለአሥረኞቹና በዘበኞቹ መካከል የሚታየው ሽብር ይህ ነው ተብሎ የሚነገር አልነበረም።

እንደ አጋጣሚ ሆኖ በተለይ ጄሌዎቻቸው ከተባሉ የዩጎዝላቪያ ተወላጅ ናቸው እርሳቸው እንዳጫወቱኝ በትውልድ ሀገራቸው ቤተሰብ ያላቸውና የአርቶዶክስ ሃይማኖት ተከታይ ሲሆኑ ማዕርጋቸውም በዚያን ሰዓት የመቶ እልቅና ነበር። እንዲሁም 1.55 ቁመትና 40 ዓመት ዕድሜ ነበራቸው። በአርበኝነት ተግባራቸውም ላይ ስለ ቆራጥ ጀግንነታቸውና ስለ ፈጽሞት ጀብዱ ወደ ፊት በምንገልፀው ታሪካቸው እናስረዳለን።

እኔና የጎዛላሽያዊው ጄሌዎቻቸው ወዳጅነታችን ፈጥኖ እየተቃረበ መሄዱን ስንገነዘብ አንድ ቀን በተሰመደው ሰዓት ለነፋስ ወጥተን ስንመለስ ከወህኒ ቤቱ ጠፍቼ ለመሄድ የነበረኝን ቁርጥ ሐሳብ ገለጽኩላቸው። ጄሌዎቻቸው ንግግራን በእርጋታ ካዳመጡኝ በኋላ በጉዳዩ እንዲያስቡበት ጠየቁኝ። በማግሥቱም እንዲሁ ከነፋስ ስንመለስ እንዲህ የሚል መልስ ሰጡኝ።

«ከዚህ አሥር ቤት ቢቻልህ ለማምለጥ ባይቻልም በመከራው ላይ ለመሞት ባቀረብከው ሐሳብ እስማማለሁ። አንቲ ለመሞት የቆረጥክ ሰው ከሆንክ እኔም እንዳንተው ለሞት የተዘጋጀሁ ቆራጥ መሆኔን እንድታውቀው አፈልጋለሁ። ብቻ ዋናው ዓላማችን በሕይወት

ለመጥፋት ስለሆነ ብዙ በቀደምት ልናስበበት የሚገባ ነገር አለ። ጀኛ በዚህ ወህኒ ቤት የታሠሩ እንደኛው የመሰለ ሐሳብ ያላቸው ዩጎዝላቪያኖችና ሌሎችም የፖለቲካ እሥረኞች ስላሉ ዕቅዳችንን ለእነርሱም ብናማክራቸው አይከፋም፤ ጠፍተን ከወጣን በኋላ ቁጥራችን የበረከተ ቢሆን የተሻለ ይሆናል ለማለት ነው።።

«ሐሳብዎ መልካም ነው።። አልኳቸው። እኔም በበኩሌ «ሆኖም እርስዎ ያልተገነዘቡት አንድ ነገር አለ። ይኸውም የጊዜ ጉዳይ ነው አንደኛ እንደሚመለከቱት ጦርነቱ እየተፋፋመ በመሄድ ላይ ስለሚገኝ ኢጣሊያኖች ቀለብ በማቅረብና እኛን ከማንቆራጠጥ ፈንታ ፈጅተውን ወደ ጦር ሜዳ እንደሚሄዱ ይወቁ። ሁለተኛ በየቀኑ የሚሰጠን የቀለብ ራሽን እየተቀነሰ መሄዱን ያያሉ ታዲያ የምንጠባበቀው በችጋር የምናልቅበት ቀን እስኪመጣ ነውን? እንደኔ ከሆነ ለሚመስሉዎት እሥረኞች ጉዳዩን ያጫውቷቸውና በእስቸኳይ ከዚህ ወህኒ ቤት ጠፍተን እንውጣ።። የሚል አስተያየት ስጠኝቸው።

ከዚህ በኋላ እየተገናኘን በጉዳዩ ስንመክር ቆይተን ሳለ የእንግሊዝ አይሮፕላኖች መጥተው በምብ መጣል በሚጀምሩበት ውድቅት ከዘቦቹ መሣሪያ ዘርፈን ለምለጥና እስከዚያው ሁሉም የመሹለኪያውን ዘዴ ለየራሱ እንዲያስብበት ተስማምተን ተለያየን። ሁለታችን ግን ተኩሱና ሽብሩ እንደ ጀመረ ከክፍላችን ወጥተን የምንገናኝበትን ሥፍራ ለይተን ወስነን ነበር።

አንድ ቀን በ፯ ሰዓት ላይ እንዲሁ በወህኒ ቤቱ ግቢ ውስጥ ስንዘዋወር አንዲት የእንግሊዝ አይሮፕላን በከፍተኛ ርቀት እየተገለበጠች ስትበርር ባየን ጊዜ የእንግሊዝ ጦር ወደ ኢጣሊያ መግባቱን ያስጥርጥር ተረዳን። ምክር የተከፋፈለው ሁሉ ዛሬ ነገር እንዳለ አወቅነው። በዚያን ዕለት እስከ ቀኑ ፲ ሰዓት ድረስ የአደጋ ምልክት ሲነፋ ስለዋለ በሽብርና በዋካታ ምድረ ግቢው ተናወፀ። በሁለተኛው ቀን እኩለ ሌሊት ላይ የእንግሊዝ አይሮፕላኖች ሳን ቤሮ የተባለውን የጀርመን ጦር ወታደር ያለበትን ሠፈር መደብደብ ጀምረው 30 ደቂቃዎች ያህል እንደቆዩ እኛ ባለንበት ወህኒ ቤት ላይ በምብ መጣልና መትረየስ መተኮስ ቀጠለ። በመትረየስ ለመምታት ያመችም ዘንድ የሌሊት መብራቶችን አከታትለው ጣሉ። ይሁን እንጂ ከወህኒ ቤቱ ዘበኞች በኩል አንድም የተኩስ መልስ ሲሰጥ አይሰማም። እንደመሰለኝ ብዙዎቹ ሲሸሹ የቀሩት ደግሞ በየመጠጊያው ተክልለዋል።

በዚህ ነፍስና ሥጋ በሚሟገቱበት ወቅት አንድ ሐሳብ መጣልኝ። ያለሁበት የፎቅ ክፍል እሥር ቤት መስኮት ከውስጥ ተከፋች ሆኖ ብረት የለውም እሥረኞችም ጥዋት ማታ የሚጠበቁት ከማማ ላይ ቆመው መትረየስና ባውዛ መብራት ብቻ በደገኑ ዘበኞች ነበር። ባልተፈቀደ ሰዓት ከእሥር ቤቱ ወጥቶ የተገኘ እሥረኛ መገደል ብቻ ነበረበት። ይሁንና አሁን ጊዜው ተሰውጧል። ዘበኞቹም ራሳቸውን

ለማዳን መከላከልን ቁተው እሥረኞችን እንደማይጠባቡ፣ እምነት አደረብኝ።

ስለዚህ የለበስሁትን ብርድልብስ እየተለተልኩ በቁጥር ካገኘሁት በኋላ አንዱን ጫፍ በመስኮቱ ላይ አስፊ ቁልቁል ወርውሬ በዚያ እየተሳብኩ ወረድኩ። መሬት እንደ ደረሰኩ የቤቱን ግድግዳ ተደግፌ ግራና ቀኝ ባስተውል ጨለማው ምንም የሰው ምልክት ሊያሳየኝ አልቻለም። አጎንብሼ በፍጥነት በመሮጥ ጁሌዎቻቸውን ጋር ለመገናኝት ወደ ዩጎዝላቭ እሥረኞች ሠፈር ደረስኩ። ጥቂት አድፍጮ እንደቆየሁ በአነስተኛ ድምፅ «ጁሌ ጁሌ» ብዬ ስጣራ እርሱም እኔን በመጠበቅ ላይ ኑሮ በዳበሳ ወደ እኔ ቀርቦ ተገናኘን።

እሱ እጅን ይዞ እየላበኝ በደረታችን ስንገብተት ሄደን አገራችን የጎዛላቢያውያን አሥረኞችና እንዲሁም ካሳዬ አብጤ ካርሎ አባ መጋል የተባሉትን ኢትዮጵያውያን አሥረኞች ካሉበት ክፍል አውጥተን በወሕኒ ቤቱ አጥር ሽቦ ላይ እየተንጠላጠልን ስንወርድ ዘበኞቹ ነቅተው ተኩስ ከፈቱብን። በዚህም ጊዜ ብዙዎቻችን ከአጥሩ ዘልለን መሬት መድረስ ብንችልም የመትረየሱ እሩምታ ተኩስ አንዱን የዩጎዝላቪያ አሥረኛ ገና በመውረድ ላይ እንበረበት አጥር ላይ ገንጥሎ ሲያወርደው እንዲሁም አቶ አሰፋ በለው የተባለው ኢትዮጵያዊ በጥይት ተመትቶ ወዲያውኑ ሕይወቱ አለፈች። የተረፈው ግን መሬት ለመሬት በመሳብና አንዳንድ ጊዜም እየተነሣን በመሮጥ ወደ ሳንብችና አቅጣጫ ስንጓዝ አድረጎ በማግሥቱ ጥዋት በግምት ፬ ሰዓት ላይ ከአንድ ምድረ በዳ የሆነ ሥፍራ ደረስን።

ይህ ክፍለ ሀገር በረሃማ እንደመሆኑ መጠን ከረሃብ ይልቅ የውሃ ጥማት ሊሰማን ጀመረ። ሆኖም ገብአችንን ቀጥለን ወደፊት እንዳመራን በአምላክ ፍቃድ አንድ ትልቅ ጅረት አጋጠመን። ሁሉም እያገነባሰ የጥሙን ያህል ጠጥቶ ከረሃ በኋላ እንደፍላጎቱ በመታጠብ ሰውነቱን አቀዘቀዘ።

ጥቂት እፎይ ብለን ግራ ቀኝ ስንመለከት ከጅረቱ አቅራቢያ ከሚገኝ የሣር ሜዳ ላይ የሚገጥ የከብት መንጋ አየን። ወደዚያው እየተጠጋን ስንቃረብ የመንጋው ጠባቂዎች የሆኑ አንድ በፈረስ

የተቀመጠ ሽማግሌና አንድ ልጅ አግር አረኞች አገኘን። ሁሉም አንዳንድ የአውራ ማደኛ ረሽ ከበረከት ጥይት ጋር ይዘው ነበር። በመጀመሪያ ወደ ሽማግሌው ሰው ቀረብንና የሚበላ እህል እንዳለቸው ቢሰጡን ብለን ጠየቅናቸው ሽማግሌው ሰው ብዙ አላመነታም ያለ ብዙ ችግርና ቅሬታ ከፈረሱ ወርዶ የምግባቸውን ቅርጫት ረሽ ጠብ መንጃቸውንና ጥይታቸውን ወዳግሩበት ቦታ አልፍ ሲል እኛም ተከተልነው። ወዲያው ቅርጫቱን ከፍቶ ለስንቅ የያዙትን አራት ኪሎ ዳቦና ሁለት ጠርሙስ የወይን ጠጅ ሰጥቶን ተከፋፍለን እንድንመገበው አዘዘ። በዚህ ጊዜ የተመለከትኩት የሽማግሌው ሁኔታ አሁንም ይታወሰኛል። ከመካከል ቆሜ የደረሰንና የዳቦ ቀራሽ ስገምጥ በድንገት የእኔና የሽማግሌው ዐይን ገጠመ። ግንባሩን ኮስትሮ ዐይኑን ትክ አድርጎ በመገረም አፍጥጦ ይመለከተኛል።

እኒያ ትልቁ ደራሲ ኦቶ ከበደ ሚካኤል «ቼሌ» ስለተባለው የፋሺስት ተወላጅ በጻፉት ልብ ወለድ ታሪክ ውስጥ «ከአሥረኞች ጋር ሁሉም ዳቦ ጉርሰው ሲበሉ አየኋቸው ጥቁሮችም እንደሰው»። የሚለውን ቃል ሀገራ ተመልሼ ከመጣሁ በኋላ ስመለከተው ታሪኩ እርግጥ ልብ ወለድ መሆኑ አጠራጠረኝ።

ዳቦአችንን ጉርሰን የወይን ጠጃችንን በተራ በማፈራረቅ ደርሶን በመጎንጨት ዕቃዎቹ ሲጋቡ የአረኞቹን መግሪያዎችና ፈረሶቻቸውን

በቻል በልጁና ዘልሆነ በግዴታ ለመንጠቅ ስንጦ 'ከር ሽማግሌው ሰው ጥያቄ አቀረበልን።

«ስመለከታችሁ ከሩቅ አገር የመጣችሁ ይመስለኛል መልካችሁም ቀለም የተለያየ ነው ከየት ነው የመጣችሁት?»

«እንዳልከው ከሩቅ አገር የመጣን መንገደኞች ነን። ቀለማችን በሊያይም ሁላችንም የአንድ አገር ዜጋ የሆንን የጦር ስደተኞች ነን። ይልቅ አሁን የምንሄድበት አገር ገና የብዙ ቀናት ጉዳና የቀረው ስለሆነ ፈረሶቻችሁንና ረሻችሁን ብትሰጡን? የማለት ልመናችንን ልናቀርብላችሁ አስበናል። ጥያቄያችንን ብትቀበሉን ከልብ እናመሰግናለን» በማለት ሐሳባችንን ለሽማግሌው እረኛ ስንገልጽለት በንዴት እንደ መብረቅ እየጮኸ ይንጉራደድ ጀመር መዳፉን ጨብጦ ዐይኖቹን አፍጥጦ አንገቱን ደፋ ቀና በማድረግ

«የተራባችሁና የተጠማችሁ መንገደኞች ናችሁ በማለት የያዘውን ስንቅ ሰጥተን ባስተናገድን እንደገና ፈረስና መሳሪያ አምጡ ትሉኛላችሁ? ለመሆኑ ለራሳችን ከአውሬ የምከላከልበትን መሳሪያ አሳልፈን እንድንሰጣችሁ ትፈልጋለችሁ? እንዴት ኃፍረት የላችሁም? እንዲያውም ወንበዴዎች ትመስሉኛላችሁ።። እያለ ሲጮኸ ከመካከላችን አንዱ «እኛ ይህን ልመና ያቀረብንልዎ መቼም እርስዎ ያሉት በአገርዎ በወንገዎ ስለሆነ ለእኛ ለመንገደኞቹ ፈረሶቹም ሆኑ

መሣሪያዎች የበለጠ ይጠቅሙናልና ቢረዱን ብለን ነው። የሚል ፡፡ ልስ ሰጠው። ይሁን እንጂ አሁንም ያንኑ በለፋውንና ጨካኝቱን ስለ ቀጠለ ጥያቄያችንን ፈቅደው የማይፈጽሙ ከሆነ በማስገደድ ኃይል የምንጠቀም መሆናችንን ስንነግረው ረሹን ለማንሣት ሮጠ። በዚህም ጊዜ ከእርሱ ይልቅ እኔና ጁሌዎታቸው ለመሣሪያው ቀርበን ቁመን ስለ ነበር ሁለታችንም አንዳንዱን አንስተን ፈንጠር እያልን ስንቆም ሁለቱም ለማምለጥ ፈረሶቻቸው ላይ ወጥተው ግልቢያ ሲጀምሩ ወጣቱ ከነድንጉላው ፈረስ ሲገደል እንዲሁም ሽማግሌው በጥይት ከፈረሱ ላይ ወርዶ ሲሞት ፈረሱን ሳያመልጥ ያዘው።

ይህ ከሆነ በኋላ ጉዞአችንን ቀጠልን። የፀሐይ ንዳድ እየወረደብን መንገዳችንን ስናመራ ከቀትር በኋላ በግምት ፲ ሰዓት ላይ የሞተውን ሽማግሌና ልጁን ለመጠየቅ ረሹንና የስንቁን ቦርሳ አንግቶ በፈረስ እየጋለበ መጣ እንደደረሰ የሚሄድበትን አድራሻ ብንጠይቀው ፊት ወደተገደሉት እረኞች ዘንድ መሆኑን አስረድቶን በመንገድ ስናልፍ ተገናኝተን እንደሆነ በማለት ጠየቀን ሆኖም ፈረሱን ሲያይ ጥርጣሬ ተሰማው።

«አይዞህ አትደንግጥ» አለው አንዱ ባልደረባችን «ሰዎቹ በሰላም ከብቶቻቸውን በመጠበቅ ላይ ናቸው። እንዲያውም በሁኔታችን ተጸጽተውልን መሣሪያዎቻቸውንና ይህን ፈረሳቸውን ስጥተውናል» ። ካልነው በኋላ ወደ ሳንቢችኖ ተራራ የሚያደርሰውን አቋራጭ መንገድ

እንዲመራት ጠየቅነው። አሥር ቤት ውስጥ በነበሩን ጊዜ ብዙ የፋሽስት ተቃዋሚ አርበኞች በዚህ ተራራ ላይ መኖራቸውን ስምተን ስለነበር ከነርሱ ጋር ለመቀላቀል አላብ ነበረን። ቢወድም ባይወድም እሺ ከማለት በቀር ሌላ መንገድ እንደሌለው ስለተገነዘበ መሣሪያውንና ፈረሱን አስረክቦን ቀደመ።

በእርሱ መሪነት ሌሊቱን ስንገሠግሥ አድረን ከአሥር ቤት አምልጠን በወጣን በ፫ኛው ቀን ጨለማው ለቅቶ ብርሃን ወጋገን ሲታይ ከሳንቪችኖ ተራራ ከመድረሳችን በፊት ኪጃኖ ከተባለው መንደር ዳርቻ ተቃርበን ጥቂት አረፍት አደረግን። የሰንቅ ችግርና ድካም ተሰምቶን ስለነበር ገማሴ ወደዚህች መንደር እንግባ ሲል ሌሎች ደግሞ ለሕይወታችን ያሰጋል እና አልፈን ወደ ተራራው መውጣቱ የተሻለ ይሆናል በማለት በመመከር ላይ እንዳለን አንድ የከተማ ተላላፊ ሰው አገኝንና አቆምነው።

ሰውየው መካከለኛ ዓመት ዕድሜ ያለው የገጹ ደም የጠራ ቁመናውና አለባበሱ ያማረ በጠቅላላው ሙሉ ጀግና ቢመስልም ገና ሲያየን ደንግጦና አፋን ከፍቶ ዐይኖቹን አጉርጦ ይመለከተን ጀመር። በኋላ እንዳስረዳን ለዚህ ድንጋጤ ያበቃው ከተራራው ላይ ወርደን ከተማዋን ለመያዝና ለመዝረፍ የመጣን አርበኞች መስለነው ነበር።

ንግግር ጀምረንለት ድንጋጤው ከሸሸ በኋላ ስለመንደሪ ነዋሪዎችና በተራራው ላይ ስለሚኖሩ አርበኞች ሁኔታ እንዲያስረዳን ጠየቅነው። እርሱ እንደገለጸልን በዚህች መንደር ውስጥ ጥቂት የፋሽስት ወታደሮች እንደሚገኙና በተራራውም ላይ ብዙዎች የእንግሊዝ የፈረንሳይ የአሜሪካ እንዲሁም የኢጣሊያ የፖለቲካ ስደተኞች ጭምር መኖራቸውን ለማረጋገጥ ቻልን። ወደ አርበኞቹ ዘንድ መርቶ እንዲያደርሱን ብንጠይቀው ግን አድራሻቸው በምንም ዐይነት እንደማይታወቅና እንዲያውም ወደዚያ ደፍሮ ከመጠጋት ሞቱን የሚመርጥ መሆኑን እየተንቀጠቀጠ ሲናገር እርሱን በማስገደድ ይዘን ገብነንን ቀጠልን።

የብዙ ሰዓቶች መንገድ ሳንቄድ ደረቱን ገልብጦ የሚመለከተንን የሳንሚቺኖ ተራራ ደፋ ቀና እያልን ተጋጠምነው፤ ተራራው ድንጋያማ ቢሆንም በዛፎችና በቁጥጭ የተሸፈነ ነው። የሚያስገርመው ይህን ተራራ እጋምለን ሳንወጣ ከየት እንደ መጡ ልናውቅ ያልቻልነው የአርበኞች ቃፊሮች ዙሪያችንን በመክበብ ካለንበት እንዳንንቀሳቀስ ማስጠንቀቂያ ሰጡንና መሣሪያችንንም አስቀምጦን እጃችንን እንድናነሣ ጠየቁን። እንደ ጥያቄያቸው ፈጸምን፤ ወዲያው ሁለቱን የረሽ ጠብመንጃችንን እያነሱ እንያንዳንዳችንን ፈተሹን፤ ቀጥሎ መንገድ እንድንቀጥል ታዘዝንና ከቃፊሮቹ አዛዥ እንግሊዛዊው ሜጀር ፋይል ዘንድ ቀረብን።

ሜደሩም ከየትኛው አውራጃ ኃሥር ቤት እንዳመለጥን ከአሥር ቤቱ ከወጣን ስንት ቀን እንደሆነን እያንዳንዳችን የታሠርንበትን ጊዜ ብዛት የእያንዳንዳችንን ዜግነት የያዘነውን የረሽ መሣሪያዎችና ፈረሶች ከየት እንደገኘናቸው ሌላ ሌላ ጥያቄዎች አቅርበውልን ትክክለኛውን መልስ ከሰጠናቸው በኋላ በበኩላችን ጥያቄ እንዳለን ማቅረብ እንደምንችል ገለጽልን። ሁሉም በየበኩሉ የተቸገረበትን ቢጠይቅም ለጊዜው የማስታወሰውን በበኩሉ ሰንዝፊ ያገኘሁት መልስ እንዲህ የሚል ነበር።

ጥ፡ «ከአሥር ቤት ጠፍተን ለመውጣት ያነሳሳን ዋናው ምክንያት በሕይወት አስካለን ድረስ በተባረት ሆነን የፋሺስትን ኃይል በአለን ኃይል ለማድከም ነው ስለዚህ አሁን እንደሚያዩን እኛ ባዶ እጃችንን ስለሆነ መሣሪያዎች እንዳለዎ አከፋፍለውን ከእናንተ ጋር በአርበኝነት እንድንሠራ አይፈቀድልም?»

መ፡ አንተ እንደጠየቅኸኝ የጦር መሣሪያዎቹ ቢኖሩንና ለእያንዳንዳችሁ እንዲዳረሱ ብናደርግ ደስ ባለን ነበር። ነገር ግን እኛም እንደናንተው ከአሥር ቤቱ አምልጠን ከወጣን ገና አንድ ወር ጊዜ ብቻ ያላለፈን ሲሆን ያሉን መሣሪያዎች ከአንድ ፋሺስት ወታደር የነጠቀነው አንድ የአልቢን ጠብመንጃ ከ፲፪ ጥይት ጋር አንድ ፊሻሌ ሽጉጥ ከኔ ጥይት

ጋር እንዲሁም በገንዘብ የተገዙ ፣ የእጅ ሰዎች ብቻ ናቸው። እንግዲህ እኛ ፃፊ ሰዎች ስንሆን ለጊዜው የቀጠርኩልህ መሣሪያዎች በእጃችን ይገኛሉ ታዲያ በምን ዐይነት ልንረዳችሁ የምንችል ይመስላችኋል?



አብዲላ በጦር ሜዳ በዚህ ዓይነት ልብስ ይጠቀም ነበር።

ጥ፡ በዚህ ተራራ ላይ ያሉት አርበኞች ብዙዎች ናቸው ማለትን ለምትን ነበር?

መ፡ እርሱስ ነበር። ግን እኛ ለንደርስ እንደሰማነው ይህንን ተራራ ለቅቀው ወደ ሌላ ስፍራ ተዛውረዋል። እነርሱም ቢኖሩ ምንም ችግር ባልገጠመን ነበር።

ጥ፡ ይህ እንዲህ ከሆነ መሣሪያ ወደሚገኝበት ሄደን ዘርፈን እንድናመጣ ከርስዎ ሰዎች ጥቂቶቹን አይሰጡንም?

መ፡ አሁን እናንተም ሆናችሁ እኛ ገና ድካማችን ያልለቀቀን እሥረኞች ነን። ስለዚህ ለማናቸውም የዛሬን እረፍት አድርገን በጉዳዩ ሃገ እንነጋገር ብለውን ወደሚረፈያቸው ዋሻ ወሰዱን። አዳር ተደረገና በማግሥቱ ጠቅላላ ስብሰባ አድርገን መመከር ተጀመረ። በበኩሉ ባቀረብኩት ሐሳብ ለጊዜው የምንገኘው በባዕድ አገር ላይ ሲሆንና ፋሺስቶችም አርበኛ የተባለውን ሁሉ ለማጥፋት ዳካችንን ለማግኘት በሚጣደፉበት ወቅት በተለምዶ የጦር መሣሪያ እስከናገኝ እጃችንን አጣምረን መቀመጥ የለብንም። ይልቁንም ፋሺስቶች እስካለንበት መጥተው ቢማርኩን በተለይ እኔን ጥቁር በመሆኔ ከመማረክ ይልቅ በሰክንድ ውስጥ እንደሚገድሉኝ እርግጠኛ ነኝና ፍቃደኛ የሆኑት ተከትለውኝ

የጦር ጋራሪያ ማግኘትና ሕይወታችን ለካሳፊ ድረስ የጠላትን ኃይል ማድከም አለብን የሚል አስተያየቴን ሰጠሁ።

ሐሳቤ የሚጀር ፋይልንና የአብዛኛውን አርበኞች ድጋፍ ከማግኘቱም በላይ ጽጌ የዩጎዝላቪያና ዪ የእንግሊዝ ወታደሮች አብረውኝ ሊሄዱ ቆርጠው ተነሡ። እጃችንም ባይ እንዳይሆን በማለት ከዐምብ ከረሽ ከጠብመንጃና ከሽጉጥ አንስቶ እስከ ወይን ጠጅ ጠርመስና ድንጋይ ድረስ ሁሉም ያገኘውን ይህ ነበር። ከሚጀር ፋይል ጋር ወደ ጋላ ለቀሩት ግን አንድ ረሽ ከፃፃፍ ጥይት ጋር አንድ በምብና አንድ ሳንጃ ትተንላቸው ሳን ሎሬንሶ ወደ ተባለው የእሥር ሠፈር ከምሽቱ ፩ ሰዓት ሲሆን አገሩን ቀደም ብለው በሚያውቁት ሰዎች መሪነት ጉዞ ተጀመረ።

ያለንበት የሳንሎሬንሶ ተራራ እኛ ከምንሄድበት አድራሻ በግምት የ ፲፭ ኪሎ ሜትር ርቀት የሚቀረው ስለነበር የተዋጊዎቹ ቅደም ተከተል እንዲዘጋጁ ተደረገና ዋና አዛዦችን ጁሊዮ ሆኖ እኔ ከ፲፭ ሰውና መሣሪያ ጋር ግምባር ቀደምትነቱን ይገዢ ጉዞው ቀጠለ። ለማጥቃት ያሰብነው ምሽግ እኔ ከዚያ በፊት ታሥራበት የነበረ የእሥረኞች ሠፈር ነው። ከዚህ እሥር ሠፈር ለመድረስ በግምት የ2 ኪሎ ሜትር ተኩል ርቀት ሲቀር የመብራቱና የስልኩን መሥመሮች

በጉጠት በጣጥሰን ከግቢው ዋና በር በስተጀርባ በኩል ለመግባት ዋናውን መንገድ መልቀቅ ስንጀምር ያልታሰበ በረዶ መጣል ጀመረ።

ይህ ሲሆን እግዚአብሔር እኛን ሊረዳን መፍቀዱን ሊያስገነዝበኝ ቻለ። ስለዚህ በግቢው መግቢያ በር በስተጀርባ በኩል ለመግባት የጀመርነውን መንገድ ትተን በዋናው በር ለመግባት በማለት ወደጋላ ተመለስን። የግቢው ዘብ ወደቆመበት ሥፍራ አካሄዳችን በሆዳችን ተኝተን እንደ ነብር በመሳብ ነበር። ከበሩ ስንጠጋ እንገቱን ቀና አድርጌ ብመለከት አንደኛው ዘብ ብቻ ቆሞ ሲጠብቅ ሌሎች ጥቂት ዘበኞች ደግሞ እልፍ ብሎ በሚገኝ ዛጌጋባ ውስጥ መተቻቻቸውን ተመለከትኩ። ነቅቶ የሚጠባበቀው ዘብ ብረቱን በጀርባው ተሸክሞ እጆቹን በካፖርቱ ኪሶች ውስጥ በመክተት በዘብ መቆሚያው ውስጥ እንደቆመ ሳያስበው ጥልቅ ብዬ ስይዘው የአንቅልፍ ሽውታ ይዞት ኑሮ በድንጋጤ ሲባንን ተክትለውኝ የነበሩት ሳጂን ሜጄር ዱግላስ የተባሉ እንግሊዛዊ ጉሮሮውን አነቁት። በዚህም ጊዜ ብረቱን ነጥቂው ሁለቱን አግሮቹን በመያዝ ከሳጂኑ ጋር ተጋግዞን ወደ አንድ ጉድባ ወስደን እንገቱን በመጠምዘዝ ገደልነው። መሞቱን ለማረጋገጥም ያህል ሆዱን በሳንጃ ሸረክትነው ሳጂን ሜጄሩ የሚቸኑ ዘብ ልብስ አውልቀው ለብሰው ከዘብ መቆሚያው ሥፍራ ስንደርስ እርሳቸው ዘብ በመምሰል ሳንጃ የተሰካበትን ብረት ይዘው ቆሙ። በዚያ ሰዓት የነበረው የበረዶ

ው ገፍር መፃት ነው። ነፋሱ ያፏጋል የመስኮት መዝገያዎች ይንቀጠቀጣሉ። የአሥር ቤቱም በአርበኞች ተወረረ።

የዘበቹ አለቃ በመጠራጠር ይመስለኛል የአሥር ዕልቅና ማዕርጉን እንዳዳረገ ሲጠጋቸው አንገቶችን ሲያንቁት እኔም ካደፈጥኩበት ደረስኩና ተረዳድተን በማፈን ገደልነው። ሌሎቹ ተከታዮቻችን ደግሞ እኛን አልፈው ዛጊው ኑሮ የቀሩት ዘበኞች እንደ ተኙ ደርሰውባቸው ሁሉንም በሳንጃ ጭጭ አድርገዋቸው አንዱን ብቻ ለመሪነት እንዲረዳ በሕይወት ማርከው ቆዩን። የተገኘውንም መግሪያ ሁሉ እያማረጥን በእጃችን ስናገባ እኔ አንድ ድግን ቀላል መትረየስ ደረሰኝ።

* * *

የተማረከው ዘበኛ ወደ ዋናው አባኝ መኖሪያ እንዲወስደን ተነገረውና ከአንድ ፎቅ ቤት ደረስን። ድምፁን ከፍ አድርጎ እንዲጠራው አዘዝነው። ምርኮኛውም እንዳይቃወመን ሕይወቱን ወዲያውኑ እንደሚያጣት ያውቀዋልና በፍርሃት እየተንቀጠቀጠ «ማርቫሎ ማርቫሎ» ሲል ተጣራ። ዋና አባኝ እንዲሁ በተመሳሳይ ድምፅ «ምን ሁነሃል?» በማለት ሲጠይቅ ከካምፑ ግርጌ የብዙ ሰው

ጋምፅ ስለምሰማ ይህንኑ እንድንገር ከአለቃዬ ታዝዜ ነው የሚል መልስ ሰጠው።

ዋና አዛዥ ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ የአልጋ ልብስ ለብሶ ከፎቱ በረንዳ ላይ ወጣ ፤ መብራቱ እስቀድሞ ስለ ተቆረጠበት በእጁ የባትሪ መብራት ይዟል። ይህንንም መብራት በእኛ ላይ ሲያበራ በያዝኩት መትረየስ ውስጥ የነበሩትን ጅ ጥይቶች በደረቱ ላይ ሳራግናበት በጀርባው ተንጋለለና ከዚያው ከቆመበት በረንዳ ላይ ወደቀ።

የጥይት ድምፅ የሰሙት ደ ሴቶችና ፀ ሕፃናት ከመጃታ ቤታቸው እየተሯሯጡ ወጥተው ሬሳውን በመክበብ ይጫጫሁ ጀመር። በኋላ እንደሰማሁትና ልረዳ እንደቻልኩት ሁለቱ የሟቹ እጎቹ ሲሆኑ አንዲቷ ሚስቱ ሕፃናት ደግሞ ልጆቹ ነበሩ። የቀሩትም በግቢው ውስጥ በየክፍሎቻቸው ተገኝተው የነበሩትን ወታደሮች በመቶ አለቃ ጁሊዩ ኢታቺክ የሚመሩት ተከታዮቻችን እየተደናበሩ ሲሯሯጡ በጥይት አለቁ።

ይህን ሁሉ ተአምራት ስመሰከት አዲስ አበባ ውስጥ በፋሺስቶች የተፈለመውን ግፍ አስታወስኩ። አዎ ብዙዎች ጀግኖች ሳያስቡት በሰላም ከተቀመጡበት ቤታቸው ውስጥ በጥይት ተፈጅተዋል። በሰደፍ በአካፋና በደማ ድብደባ ሕይወታቸውን አጥተዋል። አልቂቱ ሴት ወንድ ልጅ ሽማግሌን አላማረጠም። ወላጆችና ቤተ ዘመዶች የሟች

ቤተሰቦቻቸውን ሬሣ ለማንግት ፤ ካ ሳይቻላቸው የቀረበት ክፉ ቀን ነበር። ይሁን እንጂ እኔ ደግሞ በፈጣሪ ትእዛዝ ወደማላውቀው አገር ተልኩ የወገኖቼን ደም ለመበቀል በመቻሉ የአምላክን ፍርድ አደንቅሁ።

በአሥር ቤት ቅጽር ግቢ ውስጥ ከእኛ በኩል አንድም ሰው ሳይነካ ሙሉ ባለሥልጣንነት ከተቀዳጀን በኋላ ለመሪነት ያስቀረነውን ዘብ በፍርድ የሞት ቅጣቱን እንዲቀበል ተወስኖ በመቶ አለቃ ጁሊዩ ኢታቺክ እጅ በጥይት ተደበደበ። የተጠለው ተግባራችን ደግሞ ግምጃ ቤቶቹን ከፋፍተን የተገኘውን ልብስ ምግብ መሣሪያና ጥይት ሁሉ ካወጣን በኋላ ከአሥር ቤቱ ውስጥ በተገኘው አንዲት ፊያት ተሬንታኳትሮ መኪና ላይ መጫንና ወደመጣንበት ምሽግ መላክ ነበር በዚያን ዕለት የተገኘውን ምርኮ በያዝነው ማስታወሻ መሠረት እንደሚቀጥለው ሆኖ አግኝተንዋል።

ይህ ተከናውኖ እንዳለቀ አሥረኞች ታሥረው ሲጫጫሁ የነበሩበትን ክፍሎች እየከፈትን እሥረኞቹን በነጻ ለቀቅናቸው።

* * *

እሥረኞቹ ተለቅቀው ሲወጡ ፈጥነው በመሄድ ፈንታ በደስታ ስሜት እየተቃቀሩ ዘረን በመዘፈን ይጨፍሩ ጀመር። አዛዥና ታዛዥ ጠፍቶ

በደስታ መንፈስ የተዋጠው እሥረኛ ገሚሱ ሲሯሯጥ ገሚሱ ወጥቶ የሚፈናቀሉትን ቆሞ ሲያሰላስልና ሲመካከር የቀረውም የወደቀ መሣሪያና ዕቃዎችን ለማንሣት ጉድ ጉድ ሲል ያልታሰበ የመትረየስ እሩምታ ተኩስ ከአንዲት ለብቻዋ ከቆመች ክፍል ቤት መስኮት ላይ ወረደበት። በዚህም ጊዜ በጥይት የተመታው ደህናውም ሰጥ ብሎ ከመሬት ላይ ተኛ።

እኔና ጃሌዎቻች እንዲሁም ሌሎች አራት ወታደሮች ተጠቃቅሰን በደረታችን እየተሳብን ከጎላ በኩል ዙሪን ተኩስ ከፈትን። በዚህም ጊዜ አንድ ሰው በጥሩ አውቶማቲክ መሳሪያ በመስኮት ብቅ አያለ በኃይለኛ ተኩስ በሚሰጠን መልስ ችግር ፈጠረብን። ሆኖም የአርሱን ተኩስ ውጋገን እንጸጸርን በመትረየሳችን የእሩምታ ተኩስ ስለተከሰንበት ድምፁ በመጥፋቱ መሞቱን አረጋግጥን። መሬት ለመሬት እየተሳብን ወደ መስኮቱ ከተጠጋን በጎላ ትክክለኛውን ለማወቅ ካልሞተ መልስ ይሰጠናል በማለት ብንተኩስ መልስ ጠፋ። በመስኮት እየዘለለን ገብተን ብንመለከት አንድ ሴትና አንድ ወንድ ተዘርረው ከወለሉ ላይ ወድቀዋል።

የሟቹን ኪሶችና ቤቱን ፈትሽን በተገኘው መረጃ የፋሺስቶች የአየር ኃይል ባልደረባ የነበረ ካፒቱን ካሎ የተባለ ሰው ነው። ለጊዜው በፍቃድ ላይ መሆኑን ብንረዳም ወደ እሥር ሠፈሩ ምን ምክንያት እንዳመጣው ለማወቅ አልቻልንም። ሟቹ ካፒቱን የሰጠንን

ማስጠንቀቂያ ተቀብለን በእሥር ሠፈሩ በሚገኙት ቤቶች ላይ ቡዝን ካርከፈክፍን በጎላ እሳት ለቀቀንበትና ወደመጣንበት ምሽጋችን ለመመለስ ገብአችንን ቀጠልን።

ካልተጠነቀቁት እሥረኞች መካከል ብዙዎቹ በካፒቱን የመትረየስ ጥይት እዚያው ቀርተዋል። እኔ በተለይ የማስታውሳቸው በመልክ ይመሳሰሉኝ የነበሩትን ሶማሌዎች ሲሆን ይልቁንም የግምጃ ቤቱን ጠቁሞ ያሳየንን ሞሐመድ ራጌ የተባለው ሶማሌያዊና የሶማሌ ተወላጅ የሆኑ ሴቶች እሥረኞችን ነበር። ከተረፉት እሥረኞች መካከል እንዳንዶች ብቻ ተነጥለው ሲቀሩ ሌሎች የአርበኞቹ አባሎች ነበሩ። የቀሩትም አቅም በማጣት በሀገሩ ብርድና በሽታ ካልሆነ የእሥር ቤቱን መከራ ደስታ በማድረግ አይደለም።

ከምሽጋችን ከሳን ሎሬንሶ ተራራ ላይ ለመድረስ እየተጣደፍን ሰባት ኪሎ ሜትር ያህል እንደተጓዝን አንድ የገጠር ባለሀገር ቤት ስላጋጠመን ጥቂቶቻችን በሩን መትተን አስከፍትን። ባለቤቱ የሌሊት ልብሱን እንደለበሰ ሲወጣ የተራብን መንገደኞች መሆናችንን ገልጸንለት በሚቻለው ሁሉ ዕርዳታውን እንዲያደርግልን ጠየቅነው።

ባለሀገሩ ሰው ከቁመቱ አጠር ያለና ትክክል ሰፋ ብሎ ደንዳና ሰውነት ያለው ነበር በአንድ እጁ የተከናነበውን ፎጣ ጨብጦ በአንድ እጁ ደግሞ ሆዱን አቅፎ የብርዱ ኃይል ያስመረረው የሚመስለው

ሽማግሌ ዐይኖቹን እያገፈጠረጠ አተኩር ከተመለከተን ገንጋ «ግቡ...ግቡ» አለንና እንድንከተለው ምልክት እያሳየን ወደ ውስጥ ገባ። እኛም ተከተልንው። እኛን ከሳሎን ውስጥ ጥሎን ወጥቶ አንዲት እሮጊት ሴት እስከተሎ ተመልሶ መጣና ከወጥ ቤት ውስጥ ዳቦ እየቆራረሱ አምጥተው አከፋፈሉን። የወይን ጠጅንም በብርጭቆ እየቀዱ ሰጡንና ጥማችንን ከአረካን በጎላ ከወጥ ቤት ውስጥ ገብተን እጆቻችንን አሙቀን ከብርድ አላቀትናቸው ሽማግሌውን ሰውና ሴቲቱን አመስግንን መንገዳችንን ቀጠልን።

ጥዋት ሲነጋጋ ሲል በ12 ሰዓት ከሳን ሎሬንሶ ተራራ ጫፍ ደረስን። አልፈውን የሄዱት ጓደኞቻችን ግን ከእኛ ቀደም ብለው በመግባት አረፍት አድርገዋል። ከአርበኞቹ ጋር ከመቀላቀላችን በፊት ቆም ብለን ወደጎሳችን ብንመለከት አንድ የሻለቃ የፋሺስት ጦር ከትራክ ተነስቶ ከሰላ በማድረግ ወደ እኛ ሲገሰግስ እየን።

ወደ ምሽጋችን ገብተን ይህንኑ ስላስታወቅን ቀላል መትረፍሶችን የያዙ 15 ሰዎች ቀደም ብለው ከተራራው ቀልቀል በመውረድ ምቹ ሥፍራ ይዘው ደጀን እንዲሆኑ ተወሰነ። የተረው አርበኛ ግን በሙሉ የተማረኩት መሣሪያዎች ታድለውት ለእርዳታ ፈጥኖ እንዲደርስ ትእዛዝ ተሰጥቶ ሁሉም በክፍል በክፍል ወደ ፊት አመራ።

ለደጀን ጠባቂነት የተላኩት ወታደሮችና የፋሺስት ጦር ተኩስ መለዋወጥ እንደጀመሩ የጎሰኛው እርዳታው ከሁለቱም ወገን የተኩስ ኃይል ተጋጋላ ፋሺስቶች ለጊዜው የመደናገጥ ስሜት እንዳደረገባቸው ሊያስገነዝቡን የቻለው ተኩስ ከእኛ በኩል እየተፋፋመ ሲሄድ የእነርሱ በኩል መቀዝቀዝ ነበር። ምናልባት የማረክናቸው መትረፍሶች ብዛት ኃይላችንን እንደገመቱት ሳይሆን አስቀርቶ ይሆናል። የያዝነው ሥፍራ ምቹትም ሳይረዳን አልቀረም።

* * *



ሻምበል አብዲሣ አጋ በጦር መስመር ከሠራዊቱ ጋር ግንኙነት ሲያደርግ

አርበኞቹ ምን ጊዜም ለሞት የተዘጋጁ እንደመሆናቸው መጠን ልቦ ደፋሮች ነበሩ። ከዚህ ቆራጥነት ጋር ማለፊያ የጦር መሣሪያ ስለያዙ ጠላትን ተጠግተው ለማጥቃት እየተጠጉት ሲሄዱ የጠላት ጦር የነበረውን ኃይል በሙሉ ወደ ጌላ እንዲመለስ ትእዛዝ ሰጡ። ፊቱን አዙሮ ሲሮጥ አርበኞቹ እየተከታተሉ ቁልቁል የተቻላቸውን ያህል ጥቃት አደረሱበት። በዚህ ዓይነት ከተሰናዳ ትጥቅ ጋር የመጣብንን ጠላት ለማባረር እግዚአብሔር ድጋፍ ሰጥቶን ውጊያው ያደረሰውን ጉዳት ለማወቅ ቁጥጥር ሲደረግ የመጣብን ጠላት ብዙ ሳይዋጋ ገና ከአፍላው ስለሸሸ ከእኛ በኩል አንድም የሞተ ወይም የመቁሰል አደጋ የደረሰበት አልተገኘም። ሆኖም አርበኞቹ ከአፋፍ ላይ ሆነው ቁልቁል የሚሸሸውን የፋሺስት ኃይል ለመጉዳት አመችቷቸው ስለነበር የ፲፫ ፋሺስቶችን ፊላ ለመቁጠር ችለናል። ከዚህ በጌላ ወደ ሠፈራችን መልስ ሆነና የአርበኞቹ ጦር መሪዎች ባደረጉት ምክር እረፍት ከማድረግ ይልቅ ጠላት እንደገና በሌላ መንገድ ተመልሶ እንዳያጠቃን የተሻለ ዋሻ መርጦ ሠፈር ማድረግ ተገቢ መሆኑ ተገልጿ ስምምነት ተደረገበት።

ስለዚህ በሚቀጥለው ቀን ያለው የውታደር ብዛት ታውቆና ሁሉም በየክፍሉ ተደልድሎ አለቃና ሥራውን ካወቀ በጌላ ለውጊያ የተሻለ ምቹነት ያለውን ሥፍራ ቀደም ብለው ከእሥር ቤት በማምለጥ የወጡት አርበኞች ያውቁት ስለነበር ኡ...ያኖ ከተባለው

ተራራማ ባሕር ሰራልዳ በሚል ስም ከሚጠራው ምሽግ ሠፈር አደረገን።

ከተራራው ግርጌ የምትገኘው የኡያኖ መንደር ደማቅና ብዙ ሕዝብ የሚኖርባት ነበረች። በከተማዋ ውስጥም የፋሺስት ኃይል ሳይሆን የነበሩት ጥቂት ፖሊሶች ብቻ ነበሩ። ይህ በሰላዮቻችን መረጃ ተገልጿ እንደታወቀው አንዳንድ አርበኞች በሲቪል ልብስ እየሆኑ ወደመንደሩ እንዲወርዱና ሕዝቡን እንዲሰበኩ ሆኑ የአርበኞቹ ስምና የፋሺስት ኃይል እየተዳከመ መሄድ በይፋ ታወቀ። ከዚህም የተነሣ ምግብና ጠብመንጃ የምንጠቀመው የጠላትን ነበር።

* * *



ምሽጋችንን እያደረጀን የጦር ስልጣቶችንን እያጠናን ጥሩ መመሪያዎችንም ሲገኙ በገዝብ በመግዛት እያከማቸን ላለን ፋሺስቶች ካለንበት ምሽግ ድረሽ መጥተው ሊገጥሙን ማሳበባቸውን ሰማን ስለዚህም በክፍል በክፍላችን ደንበኛ ምሽግ ይዘን ስንጠባበቅ እንደተወራው በሠራዊቱ ብዛትና በመሳሪው ኃይል የተማመነው የፋሺስት ኃይል ከሩቅ ሲታይ የሚያሰጋ መልክ ነበረው። በጥድፊያ እየተጓዘ እኛ ከመሸግንበት ቀበሌ ለደርስ ሲቃረብ ልክ በጅ ሰዓት ያልታሰበ ተኩስ ክፍተን ሽብር ፈጠርንበት ከጠላት በኩልም የተኩስ እጻፋ መስጠቱ ተጀምሮ ከሁለቱም ወገን በሚሰማው የተኩስ መለዋወጥ አባራው ሲጨስ የአርበኞቹ ጥይት ተገን ለመያዝ የሚጣደደውን የጠላት ወታደር ይልቅመው ጀመር። ከጠላታችን በኩል የተጠለውን የተኩስ ድምፅ ስለማ በዚን ዕለት የሁላችንም የዕልቲት ፍጅት ነው ብዬ ግምት ሰጥቼው ነበር። ብቻ ምን ያደርጋል እምላክ ያለው ላይቀር ሰው በከንቱ ይጨነቃል እንደሚባለው ሁሉ ፍጻሜው እንደአጀማመሩ ሊያምርለት አልቻለም። የእኛ ዋናው ተዋጊያችንና ተከላኦችን ያዘጋጀው ምሽግ ነበር። ጠላት ከጋላ ለመዞር ሲሞክር ተጠባባቂ ደጀን አስቀርተን በሩን ዘግተንበት ስለነበር የአርበኞቻችን መትረየሶች እሩምታ በጀር'ው ቢያፏጭበት እንደተለመደው ቁልቁል ወደመጣበት ተመለሰ። ግንዛር ቀደም ሆኖ የመጣውም የጥይትና የዕጅ

በምብ ናዳ ስለፈለገች አሰክ ፤ ሰዓት ድረስ ታገሎ እርሱም ፊቱን አዞረና ሽሽቱን ቀጠለ።

በዚህ ቀን ከእኛ በኩል ሰባት ሰው ቆሰሎ ፲፫ ሰዎች ሲሞቱብን ከጠላት ወገን የሃይ ወታደሮች ፊላ ቆጥረናል። ቁስለኞቹን ግን በታሬዛ ይዘዋቸው ሸሹ፤ ብዛታቸውን ሳንደርስበት ቀረን። ከዚህ ከጦርነት ምሽጋችን ጠላት እንደገና መመለሱን የሚጠባባቅ እንዳንድ ተጠባባቂዎች አስቀርተን ከዋናው ሠፈራችን መልስ ተደረገና የሞቱትን አርበኞች ስንቀብር ጨለማ ሆነ። ቁስለኞም ከዋሻው ውስጥ አርፈው ለጊዜው በተገኘው መድኃኒት ዶክተር ያላየው ሕክም ተደረገላቸው።

* * *

ከዚህ ጊዜ አንስቶ የቀጠሉት ፤ ቀናት የገዘን የትካቤና የብስጭት ነበሩ። ከእሥር ቤት ውስጥ አብረውት ሲንገላታ የኖረ እስረኛ በጀግንነት ከእሥራቱ አምልጦ ከጠላቱ ጋር በቆራጥነት ሲዋጋ በየትም በረሃ ወድቆ መቅረቱ ሲታሰብ ወይም በጥይት ቆሰሎ የስቃይ ጨክቱ ሲሰማ እርግጥ በሕይወት ለተገኙት አርበኞች አላዛኝ ሳይሆንባቸው አልቀረም። የነዚያን ሁኔታ ከራሱ የወደፊት ዕድል ጋር ሲያመዛዝነው ደግሞ ስሜቱ ወደ ትካቤ ይለወጥበታል። ከገዘንና ከትካቤ በኋላ የሚፈጠር ሦስተኛ ስሜት ቢኖር ብስጭት ነው። ለላምና

ነጻነት እንደ ውሃ የጠማው ቤተሰብና ሀገሩ የኖረቀው የጦርነትና የሰው ደም ማየት ያንሸገሸው ወታደር ቢተክዝና ቢበላጭ የወታደርነት ግዴታውን ረስቷል ሊያሰኘው እንዴት ይችላል? ማር እንኳን ሲበዛ ይመርራል የተባለው እኮ ከማር የበለጠ ጣፋጭ ነገር አለመኖሩ እየታወቀ ነው መራራ ጦርነት ደግሞ ሲበዛ መገምጃው አይቀርም ጉምዛዛ ጣዕም እንደሚያንሸገሽ ሁሉ ጦርነትም ሲበዛ ለተዋጊው ወታደር የሚሰጠው ስሜት እንዲሁ ነው።

በዚህ ዐይነት አሥር ቀናት በዚያ ምሽጋችን አሳልፈንና በአሥራ አንደኛው ቀን በገዝብ ተገዝቶልን በስለላ ተግባር ሲያገለግልን የነበረ ተቶ ቢእንኮ የተባለ የሀገሩ ተወላጅ ትኩስ ወሬ ይዞልን ደረሰ። « በፋሩንታሌ ሜዳ ላይ» ሳለን በሩጫ አመጣጡ ምክንያት የሚያቃስተው ተቶ ቢእንኮ «የጀርመን ወታደሮችን የያዘች አይሮፕላን አረፈች» በማለት ሲዘረዝር ከወታደሮቹ ጋር አንድ ሻለቃ እንደሚገኝ ገለጸልን እርግጥ ጥቂት ቀደም ብሎ አንዲት አይሮፕላን ምሽጋችንን እንደዘረዘች ስታንግብብ ቆይታ አልፋ ስትሄድ ተመልክተን ነበር። መረጃውን ካገኘን በኋላ ሁኔታውን ለማጣራት እኔና ጁሊዮ ኤታቺክ ከ ጆቩ ወታደሮች ጋር ወደ ፋሩንታሌ ሜዳ አመራን ። ከተባለው ቦታ ስንደርስም ጀርመኖቹ ካርታ ዘርግተው የቦታውን አቀማመጥ ሲያጠኑ ተመልክትን ወዲያው ከመካከላቸው አንዱ አይቶን ኖሮ ምልክት ሲሰጣቸው ተኩስ ከፈቱብን።

የተመረጡት የአርበኞች ሽማግሌዎችንም ነገሩን አመዘገነው ለግልጽ የሚፈልጉት ሐሳብ በካፒቲን ጁሊዮ ኢታቺክ አስተርጓሚነት በፊዲዮ እንዲተላለፍ ተፈቀደላቸው።

ይህ ተፈጽሞ እንዳይቃ ሞት ትእዛዙ ይፈጸም በንድ ተማረከዎቹ ወደ አስፈላጊው ሥፍራ ተወሰዱ። በዚህም ደንቡ በሚያገዝበው መሠረት እጃቸው በገመድ ሊታሠር ይገባቸው ደግሞ በጥቁር ጨርቅ ለሸራን ይገባ ነበር። ሆኖም እዚህ ላይ ሻለቃው ሌላ የትሕትና ጥያቄ አቀረበ። « እኔና እናንተን ከዚህ ቦታ ያገናኘን ግዳጃችን ነው። (የሐበሾችን) ጀግንነት በትምህርት ቤት በነበርኩ ጊዜ በመጽሐፍ አንብቤዋለሁ። ጀርመኖችም እንዲሁ ጀግንነታቸው የተመሰከረ ነው። ስለዚህ አሁን የምጠይቀው ሳንታሠር የሞት ፍርድ እንዲፈጸምብንና በጀግንነት መልክ እንድንሞት ነው።» ብለው ለእኔ መታሰቢያ ይሁንህ ሲሉ የወገባቸውን ሽጉጥ የሰራዊታቸውን ቀበቶ የእጃቸውን ሰዓትና የጣታቸውን ቀለበት አውልቀው ሰጡኝ መታሰቢያውም እስካሁን በእጄ ይገኛል። ምርኮኞቹ ከዚህ በኋላ «ሃይ ሂትለር» ማለት (ሂትለር ይኑር) የሚለውን ቃል እጃቸውን እየዘረጉ ሲያሰሙ ፍርዱ ተፈጸመባቸው።

* * *



ሻምበል አብዲሣ አጋ በሩቅ የጠላትን ሰፈር ሲመለከቱ።



አብዱሣ በኢጣሊያ በረሃ በአርበኝነት ጀብዱ የሠራው በዚህ በረዶ

ጠቅላይ ነበር።
t.me/OLDBOOKSPDF

እንደ ገና ለተወሰኑ ቀናት አረፍ ብለን በሰላም ክርመን ነበር። ግን ፋሺስቶች እኛን ለማጥፋት የነበራቸው ምኞት የጠነከረ እንደመሆኑ በሌላ ጊዜ አድፍጠው ሳንበሮ ከተባለው አደገኛ ተራራ ላይ ውጊያ ገጠመን። ፍጻሜው ግን ካለፈው ጋር ሲተያይ ሌላ ሰው ለውጥ አልነበረውም። እንደተለመደው የፋሺስት ወታደሮች ገና የአርበኞቹ የተኩስ እሩምታ ሲከፈት ሽብር እየተሰማቸው ወደ ጎሳ መፈርጠጥ ሆነ ። ገሚሱ ከአፍሪካ ገሚሱ ከእንግሊዝ ገሚሱ ከፈረንሳይ ገሚሱ ከዩጎዝላቪያ የመጡና እንዲሁም ደግሞ ሌሎች ብዙዎች ዜግነታቸውና ቀለማቸው የተለያዩ አርበኞች በየቋንቋቸው እየፎከሩ ተባራሪውን ጠላት በሳንጃ እየወጉ ወደ ገደል ሲጥሱት መመልከት መፈጠርን የሚያስጠላ ነበር።

ጠላታችንን እንዲህ እያስመረርን አስወጥተን የሞቱብንን በክብር ቀበርን ቀስለኞችን ከሠፈር አደረስን። ከዚህ በጎላ ግን እስካሁን የነበርንበትን የመከላከል ተግባር ትተን የማጥቃት ኃይል መውሰድ አስፈለገ። በዚህም መሠረት በማግሥቱ ማታ ጀግናው ካፕቱን ጁሊዮ ኢታቺክ በአቅራቢያችን ከምትገኝ እንዲት ቤተ ክርስቲያን የለበሰበትን የቀሳውስት ልብስ ለ፲ የተመረጡ አርበኞችና ለራሱም እንዲለብሱ አደረጉና እያንዳንዳቸው በካባቸው ውስጥ ቀላል መትረየስ የአጅ ቦምቦችን እንደያዙ ሳንላ ባሪኖ ዴሌ ማርኬ ከተባለው ከተማ ውስጥ ገቡ። ከዚያም የከተማዋ የፀጥታ ጠባቂ ፖሊሶች ካለበት ሠፈር

በመጠጋት አደጋ ጥለው ጽሁ ወታደሮችን ፈጅተዋል። ከተማቸው ተሸብራ ስለ ነበር በተደናገጠው ሕዝብ መኖሪያ ቤት ውስጥ እየገቡ ምርኮ ይዘው መመለስ ቻሉ። የተማረኩትም መሣሪያዎች ቀላልና ከባድ 110:4779 ጥይቶችን አንድ ፊያት ትሬንታኒትሮ ፱ ሴትና ወንድ የሬዲዮ ሠራተኞችና ፪ ሬዲዮ ናቸው።

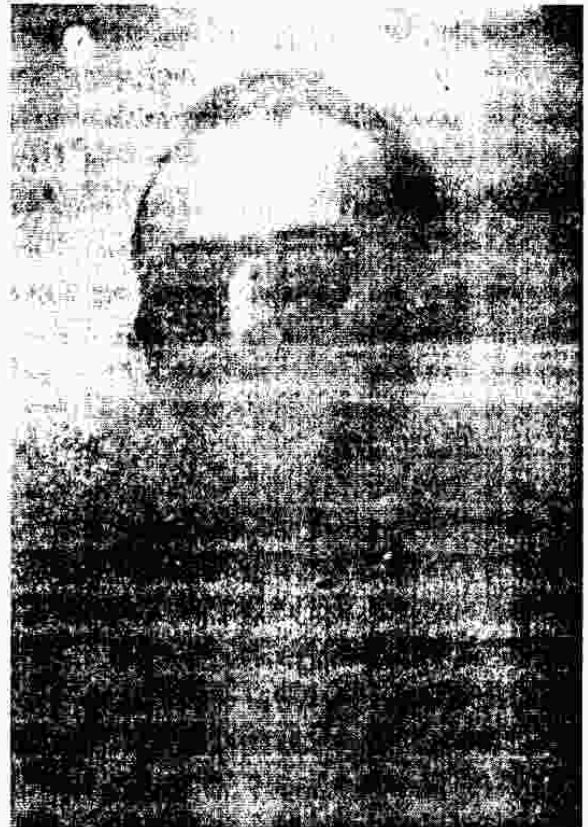
* * *

በዚህ ዐይነት በ፫ ታላላቅ የአፈርና የድንጋይ መጫኛ ፊያት መኪናዎች ላይ ተጭኖ ሠፈር የደረሰውን አራግፊን የሚቀጥለውን የማጥቃት ተግባር በተከታዩ ሐሙስ ቀን ለመውሰድ ተወሰነ። በዚህ ቀን በከተማዋ ውስጥ የፋሩንታሌ ገበያ የሚውልበት ነበር። ስለዚህም በተባለው ዕለት ወደ ገበያው በሚያመራው በቪያፕራ መንገድ ላይ ባለው የኪጃና ወንዝ ድልድይ ላይ እኔና ካፕቱን ጁሊዮ ኢታቺክ ቁመን ከመንገደኛው ገበያተኛ ላይ በነፍስ ወከፍ ያገኘነውን የአሳማ ሥጋ እንቁላልና ጨው ስንቀርጥ ዋልንና ማታ ወደ ሠፈር ስንመለስ ጠላት ወሬ ሰምቶ እንዳይከታተለን በማለት ድልድዩን በፈንጂ ኃይል አፈራረሰን። እንዲሁም በሚቀጥለው ቅዳሜ ቀን ትሬያ በተባለችው ተባሌ የገበያ ቀን ስለነበር አራት አርበኞቹን አስከትሎ ከጥዋቱ ሁለት ሰዓት ገበያው ሲደራ ገባን። ከመግባታችን በፊት አስቀድመን

የኤልክትሪክና ስልክ መስመሮች ቆራርጠናቸው ነበር። እንደደረሰንም ከሕዝቡ ጋር የተደባለቁ ሁለት ካራቤኔሪዎች አግኝተን ስንገድባቸው ገበያተኛው ተደናገጠ። ይልቁንም የእኔን የጥቁር መልክ ያላ ሁሉ ወሬውን በፍርሃት ተቀባብሎ አራብቶት ነበር። በዚህም ምክንያት ለጊዜው የተገኙትን የጦር መሣሪያዎች እየገፈፍን ስንሄድ እንዲን ሊተኩሱብን መቃጣት ቀርቶ ያለፍንበትን መንገድ ተከትሎ ለማየት ብት የሚል አልነበረም። የተማረኩትም መሣሪያዎች 1761 ክባድና ቀላል መሣሪያ የእጅ ቦምቦች እንዲሁም ጨቤዎች 3,836,231 ጥይቶች 4,003,213 ሊፈ ነው።

* * *

ይህን እጃችን ካደረግን በጎላ ከከተማው በስተምዕራብ ወጣ ብለን የተማረኩትን አራቱንም የእጅ ቦምቦች ወደ ገደል ስንወረውረው በገበያው ላይ የነበረው የከተማና የባላገር ሕዝብ ገሚሱ ወደ ገጠር ገሚሱ ወደ ከተማ መባረር ይዘ። ዘረፋና ሽብርም ተፈጠረ። ለከተማዋ ጥበቃ የታዘዙት ፖሊሶች ነፍሳቸውን ለማትረፍ ከሲቪሉ ቀድመው ሸሽት ቀጠሉ። ይህ ሲሆን እኛ በእግዚአብሔር አርዳታ አንድም ችግር ሳያጋጥመን ገደለንና ማርክን ለመመለስ ችለናል። የተማረኩትም 6 አቶማቲክ መሣሪያዎች 9 የእጅ ቦምቦች 658 ጥይቶች ናቸው።



ጃሌ ታኪች የጎዝላሺያን አርበኛ መሪ በዚህ ዐይነት ጠላትን ያጠቁ ነበር።

በየጊዜው ከጦር ሠፈራችን እየወረድን በአካባቢው የፈጸምነውን የወረራ ተግባር ሁሉ የፋሺስት ክፍተኛ ጦር አዛዦች እየሰሙ መበላጨታቸው ባይቀርም በሌላው በኩል የሚገለግለው የጦር ጓዶች ኃይል ያጣድፋቸው ነበርና ወደ እኛ ዘንድ ለመምጣት ጊዜ አላገኙም። ሆኖም የአርበኞቹ ምሽግ ካለበት 102 ኪሎ ሜትር ርቀት ላይ የነበረው አንድ የጠላት ጦር ሲያዝ የነበረውና በጨካኝነቱ የታወቀው ኮሎኔል ቱሩንቤት ልዩ ስሙ ኤስ ኤስ የተባለ እግረኛ ጦር ተፈቅዶለት በማስከተል ለሦስት ሳምንት ያህል በተለይ የእኔን ዱካ በሰላይ እያጠያየቀ ይከታተለኝ ጀመር።

የሚከታተለኝ ጦር ኃይለኛ መሆኑን ብንዘበውም በየቀኑ ምሽግ ከማቀያየር በቀር የነበርንበት ተራራ ትቼ አልራቅሁም ነበር። ለዚህም ምክንያት ከሆነን አንዱ ተራረው ለመደበቂያ ያለው ምቾት ነው። በአንድ የገበያ ቀን ከሁለት የአርበኝነት ጓደኞቼ ጋር ከተራራው ወርደን ቢያነራ ከተባለ መንገድ አቅራቢያ አድፍጠን እንጠባበቅ ጀመር። ተላላፊ ሕዝብ ብዙ አይታይም ነበር። ወታደሮችም ሳናይ ሁለት ሰዓት ያህል እንደቆየን የመኪና ድምፅ ሰማን። አንገቱን አቅንቼ ብመለከት ወደ ገበያው የምታልፍ አንዲት ወታደር አብሪያሌያ ባለሽራ መኪና ናት። ተጠንቅቀን ጠብቀናት ካጠገባችን ስትደርስ ያልታለበ ተኩስ ከፍተን አቆምናት ጥቂት ተጠባብቀን መልስ ስናጣ ወደ መኪናዋ ተጠግተን ሁኔታውን ብናጣራ ነጂውና ካጠገቡ ተቀምጦ የነበረው

ኮሎኔል ቱሩንቤት አንዲሁም ከጎላው ተቀምጠው የነበሩት ሁለት ወታደሮች መሞታቸውን አረጋገጥን።

የሚቻቹን ፋሺስቶች ራሳዎች አውርደን ከጣልን በጎላ እኔና ጓደኞቼ በአብሪያሌ መኪና ተሳፍረን ወደመጣንበት ተራራማ ስፍራ ሸሽተን ቀጠልን። በዚህም ጊዜ ብዙ መሣሪያዎች ማግኘት ችለናል።

ከኮሎኔል ቱሩንቤት የተማረኩት ቺ ቀላል አቶማቲክ መሣሪያዎች 328 ጥይቶች ቺ በምብ ልዩ ልዩ ደኩሜንት ናቸው።

* * *

የዚህ ኮሎኔል መሞት ሲሰማ ሌላ የጠላት ኃይል ይበልጥ በደረጃ ጦር ሊወጋን ወደ እኛ ምሽግ በመምጣት ላይ መሆኑን ሰማን ዜናው ደርሶን እኛም በንቃት ስንጠባበቅ የተባለው ጦር ከሳንቤችና ተራራ ደርሶ የተጀመረው ውጊያ በልዩ ልዩ አቅጣጫ ከብቦን አያረፈ በመቀጠል አራት ቀን ቆየ። በዚህ ጊዜ የመከላከል ተግባራችንን ሳናቋርጥ በምሽጋችን እየተረዳን ስናጠቃ ለጠላት ያልታለበ የጀርመን ኃይል ተተክቶ ድል ሊመቱን ጥቂት ሲቀራቸው የእንግሊዝና የአሜሪካ ወታደሮች ደረሱልን። ፋክራ አይሁንብኝና እውነቱን ለመናገር ያህል እንደተለመደው በካፒቱን ጁሊዮ ኢታሊክና በእኔ የሚመሩት አርበኞች የመጀመሪያውን ድል ለማግኘት በቁ።

በእኛ በኩል አስቀድሞ በጥናት በተደረገው ውሳኔ መሠረት የቦታው አቀማመጥ ለሚሸሹት እንጂ ለሚያጠቁት ስለማይመች ብዙውን ጊዜ የሠራዊቱ ታክቲክ እየሸሸን ማጥቃት ነበር።

ይህን እርምጃ እየተከታተልን የሞተው ሞተ። ጥቂቱ የተረፈው ጠላት ሲሸሸ ጠቅላላው ድል ለአርበኞች ሆነ።

* * *

ከሀገራዊ ክሊትዮጵያ ወጥቼ በማላውቃቸው አርበኞችና ያችን ባዕድ የሆነችውን ምሽጋችንን ተገን በማድረግ ይህን ሁሉ ድልና ዝና ለማትረፍ መብቃቱን እስከ ዛሬ ሳስበው ይደንቀኛል። ተራራዋ ለብዙዎቹ አርበኞች ባዕድ ብትሆንም ከመካከላችን የሚሞቱትን ፊሳዎች ተቀብላ ለማስተናገድ እምቢተኛ አልሆነችም፤ ዛሬም ቢሆን የሚችቹ አጽምና ማርከን የቀበርናቸው መሣሪያዎች ቅሪት ከዚያች ተራራ ሥር እንደማይጠፋ አተማመናለሁ።

ሰው የራሱን ሕይወት ለማትረፍ፣ «፤ አልሞት ባይ ተጋዳይ» በሚለው አባባል መጠቀም ግዴታ ይሆንበታል። እኔን የመሰለው ቀን የጉደለበት ሰው በሰላም ከሚኖርበት ትውልድ ሀገሩ እንደ አውሬ ታሥሮ ወደ ጠላቱ አገር ከተወሰደ በኋላ እንደገና የግዳይ መከራ ቢቃጠብ ጠላቶቹን ደምስሶ ሕይወቱን ማዳን አለበት። አድራጎቱን

ስለሚፈጽምበት ሁኔታ ወይም የገጠሙት ጠላቶቹ እነማን እንደሆኑ ምርጫ አያደርግም። በሳንቢሮኖ ተራራ ላይ እንዲሁ በአርበኝነት ስንኖር ከዕለታት አንድ ቀን የምግብ አውሬ ለመፈለግ ወደ አደን ሄጄ ነበር። በዚሁ ጊዜ የአንድ ቋጥኝ ጥጋት ይገዢ ለጥቂት ደቂቃዎች እረፍት እንደተቀመጥኩ የእንቅልፍ ሽልብታ ይሆኝ ቆይቼ ብንቃ አንድ የቀበሮ ውሻ ካቅራቢያዬ ተጋድሞ ተመለከትኩ፤ ፈጥኜ ብድግ ብዬ ልሄድ ስል የቀጣ ድምፅ አሰማኝ ለዚህ አውሬ የሰጠሁት መልስ በመትረፍ ቃታ ስለነበር ሲገድለኝ ከተነሣው አውሬ አፍ መዳን ቻልኩ።

* * *

በሳንቢሮኖ ተራራ ላይ ከተደረገው ከባድ ውጊያ በኋላ ለአንድ ሳምንት ያህል በእረፍት ላይ ቆይተን ከተራራው አጋማሽ ላይ ይገኝ በነበረው ሜዳ ላይ አንድ ቀን ጠቅላላ ስብሰባ ተደረገ። አርበኞቹ ዙሪያውን ተሰልፈው እንደቆሙ ለዕልቅና የተመረጡት ሹማምንት ሲመካከሩና ሐሳብ ለሐሳብ ሲለዋወጡ ቆይተው አዲስ ድልድል ተደርጎ ወታደሮቹ በሰንደቅ ዓላማ እየተለዩ በአራት እንዲመደቡ ተወሰነ።

በአንደኛው ክፍል የተመደቡት ፪፻፶ አሜሪካውያን ኢርቦኞች ሲሆኑ የሚመሩትም በአንድ ሙሉ የሙቶ አለቃ ነበር። ይህ ሰው ከአሜሪካኖች ጋር ቢደለደልም ዜግነቱን እየለዋወጠ ሲናገር ይሰማ ነበር። ቁመቱ በግምት 185 ይደርሳል። አቋሙ ቀጥ ያለ ቀጭን ሆኖ ዐይኑ ነጫጭ ፀጉሩ ቀይ ነው። የጦር ዘዴ አሳምሮ ያውቃል፤ ብዙውን ጊዜ ከአርበኞቹ ለየት ያለ አለባበስ እንዲኖረው ይፈቅድ ነበር። በመጨረሻ ጊዜ በኃይለኛ ጦርነት ላይ ጠፍቷል። ተገድሏል የሚሉ አሉ። በአርግጥ ያየ ሰው ግን ከመካከላችን አልተገኘም።

በ፪ ኛው ክፍል ደግሞ የእንግሊዝን ሰንደቅ ዓላማ የያዙ ፫፻ ወታደሮች ሲገኙ 1.60 ቁመት ያላቸው ሜጀር ፋይል በጊላ በጦር ሜዳ ሌ/ኮሎኔል ማዕርግ አግኝተው የወርቅ ሜዳዬ የተሸለሙት ጀግና ነበሩ። እኒህ ሰው አስቀድሞ በአፍሪካ ምድር በሊቢያ ውስጥ በ፲ኛው አግረኛ ክፍለ ጦር በአየር ወለድ የፓራሹት ክፍል አዛዥ ነበሩ። ከዚያም ወደ ቺቼሊያ ለጦር ስለላ ተልከው አይሮፕላኖቹው በድንገት በመትረየስ ስለተመታ በፓራሹት ወርደው በፋሺስት ወታደሮች ተማረኩ። ከአሥር ቤት ካመለጡም በጊላ ከአርበኞች ጋር ተቀላቅለው በአዛዥነት ሲዋጉ ሲያዋጉ ቆይተዋል። ብዙውን ጊዜ በአሜሪካና ከእንግሊዝ የጦር ጓዶች በአይሮፕላን የሚላኩልንን ምግቦችና መድገኒቶች በአርሳቸው ትክዛዝ በሚተላለፈው የሬዲዮ መልእክት አማካይነት ነበር።



የሻምበል አብዲሣ አጋ በሩቅ የጠላትን ሰፊር በመነጽር እየተመለከተ በሁለት መትረየስ ግራና ቀኝ ሲያስመታ

፪ኛው ክፍል ከ፪ ያላነሰ የዩጎዝላቪያና የኢጣሊያ አርበኞችን የሚመሩት ካፒቱን ጁሌ ኤታቲክ ነበሩ። ካፒቱን በአርበኝነት ጓዜያችን እንዳሜወቱኝ ሁሉ ትውልዳቸው በዩጎዝላቪያና ለቪያና ባቪቶሪኦ መንገድ ቁጥር ፶፯ ነው። ሃይማኖታቸው ኦርቶዶክሳዊ ሲሆን በዚያን ሰዓት ዕድሜያቸው ፵ ዓመት ነበር። ካፒቱን ቆራጥ ጀግና ሞትን እንደ ሠርግ የሚቆጥሩ በተከታዮቻቸው ዘንድ የተወደዱ ለጠላቶቻቸው ደግሞ የጭካኔያቸው መቃ የሚያስፈራ ነበሩ። የዩጎዝላቪያውያኑ አርበኞች ጀግንነትና ቆራጥነት ለማረጋገጥ ካበቁኝ ምክንያቶች አንዱ ከመካከላቸው የነበሩት ከ፪ በላይ የሚሆኑት ሴቶች ሲሆኑ እስከመጨረሻው ድረስ ሳይታወቁ እንደ ወንድ ሲጋደሉ መቆየታቸው ሆኗል።

በፀኛው ክፍል የተመደቡት ፫፻፹ አርበኞች ደግሞ ዜግነታቸው የተለያየ ሲሆን የሚመሩት በእኔ ሚጅር አንቱኒያ አብዱላ ነበር ። ስለራሴ ሁኔታ አስቀድሜ እነነቴን ያስተዋወቅሁ ይመስለኛል ሆኖም ምንም እንኳ ከመጀመሪያው ጊዜ ጀምሮ ከጦርነት መካከል ለመግባት የተፈጥሮ ወኔዬ የሚገፋፋኝ መሆኔን ብገልጽም ከዚህ ድልድል ጊዜ ጀምሮ የኢትዮጵያን ሰንደቅ ዓላማ ይገዢ ወታደሮቼን እንድመራ ስደረግ የሀገሬኛ የንጉሠ ነገሥቱ ፍቅር ግለቱ እየተፋፋመ ይሰማኝ እንደነበር ማረጋገጥ እወዳለሁ። በዚያን ጊዜ የነበረኝ ሰንደቅ ዓላማ ባለአንበሳ ስትሆን ዛሬም በድኑ ጉጃዬ ትገኛለች ። ልብሴን ከግጥን

ለማውጣት በከፈትኩት ቁፍ ር የሞት ሁላትን ዓላማዬን በተስፋ ሠጥኝ። እንዳታሰልሁ ነኝ።

በአርበኝነት የተጠቀምሁበትም የአርበኞቹ ልዩ ምልክት አሁን በእጄ ይገኛል። ጦሩ በዚህ ዐይነት ተከፋፍሎ ሳለ የእንግሊዝና የአሜሪካ አይሮፕላኖች በሜጀር ፋይል አማካይነት በሚተላለፍላቸው መልእክት የምንጠይቀውን ሁሉ በፓራሾት ያወርዱልን ነበር። ይህንንም የፋሺስትና የጀርመን ወታደሮች ሊመለከቱ አርበኞቹን ፈጽመው ለመደምሰስ ሙሉ ሐሳብ አደረጉ ዋናው ምክንያታቸውም የእነርሱ ኃይል እየደከመ ሲሄድ ከእኛ ጋር የሚቀላቀሉት ስደተኞች መሰርከትና የአቅማችን መጠንከር ነበር።

[illegible]

ለመከላከል የሚያመችንን ቦታ መርጠን ምንም እንኳን በከፊል ያሉትና በካፒቱን ጁሌኤታቸው የሚመሩት አርበኞች ንቅናቄ ስናደርግ እንግሊዞችና አሜሪካኖች ወደ ጎላ ቀሩብን ። ሞንታጋኤሌ ከተባለው ስፍራ ስንደርስ ሳናስበው በጀርመን ጦር ሠራዊት ተከብብን ። ሁለት ቀን ስንደበደብ ቆይተን ከብዙ ስቃይ በጎላ ሌሊት ለማምለጥ ቻልን። ይህ በሆነ በሁለተኛው ቀን ዋናው የጀርመን ጦር ድል ሆኖ የጦር ጓደኞቹ ሠራዊት ሮም ገብቶ ኑሮ ወደ ምሥራቅ አውሮፓ የሚሸሹትን ጀርመኖች የአኛ አርበኞች ጦር ከመንገድ አየተጠባበቁ መድረሻ ያሳጣው ጀመር ። ከዚህም በቀር መተላለፊያ መንገዶችንና ድልድዮችን በድኖሚት እያፈራረስን ስለ ተጠባበቅነው እኛን ለማጥቃት በጎብረት ገፍቶ የሚመጣ ጦር ሊያገኝን አልተቻለውም።

የኢጣሊያ ጦር መሪዎች አስቀድመው በመርበድበድ መሪዎቹም የጦር መሣሪያዎቻቸውን እየጣሉ መሄድ ጀመሩ። ይሁን እንጂ ከፍራታቸው ፍራታቸውን እንዳይገልጥባቸው ሜጂር (አንቶኒዮ) አብዲሳ ካኝቱን ጁሌኤታቸው ሜጂር ማርዮንና ሌ/ኮሎኒል ፋይልን እነዚህን አራቱን የአርበኞች ጦር መሪዎች ይዞ ላመጣልኝ ወይም አንገታቸውን ቆርጦ ለሚያሳየኝ የወርቅ ኒሻንና ፩፻ ሺ ሊሬ እሸልመዋለሁ ብሎ መንግሥቱ በማስታወቂያ አውጥቶ ባወጀ ጊዜ ቀደምት ሽልማት የፈለገው ማርሻል ባሎምባሪኒ አስፈትዶ ወዳለንበት ቦታ ድረስ መጣ ። እኛን በመፈለግ ብዙ ከደከመ በጎላ በእምላክ

ፈቃድ ወደኔው ክፍል ሲያገባ በአርበኞቹ እጅ ተይዞ የመጣ ። ምክንያት አንድ ባንድ ከዘረዘረ በጎላ በጥይት ተደበደበ። የሚቼ ቤተሰቦች ትሬያ ከምትባል ደጋግሞ የፋሺስት ደም ክፈለሰበት አነስተኛ ከተማ አሁንም ይገኛል።

ከዚህ አስቀድሞ ግን ማርሻል የሚረገርም ነገር ተናገረ ። የሚገርም ስላችሁ የሚያስደንቅና የፋሺስት አርቆ አለማየት የሚያሳይ ነው ማለቱ ነው። ማርሻል ባሎምባሪኒ በዐይኑ ማየት በሚጠላው ጥቁር እጅ ተይዞ ሲደበደብ እጁን ወደ አንዲት ቤተ ክርስቲያን በማንግት « ተመልከቱ ጥቁሮች በሀገሪ ላይ መጥተው ያለፍርድ ይገድሉኛል» ማለቱ ነው።

ይህ በጣም የሚያስገርም አስተያየት ነው። ፋሺስቶች ስንት ባሕር አቋርጠው መጥተው በውዲታ ሀገሪ በኢትዮጵያ ላይ ይህን ያህል ግፍ የሠሩ በአሥር ቤት ተወስኔ ጊዜ አጋጥሞኝ ከጠላቶቹ አንዱን ብገድል ምን የሚያሳጣ ነገር ነበር?። ፋሺስቶች የደጉን ወገኔን ደም ያለምክንያት ሲያፈሉ ምን ሐሳብ ኖሯቸዋል? ከሥልጣኔ ቆጥረውት ይሆን?።

ማርሻል ተቀበረ አለ። ከዚያ በጎላ ከፋሺስት በኩል አንድ ካፒቱንና ሁለት ሰዎች እኔን ከኢጣሊያ መንግሥት ጋር ለማስታረቅ ሳንሰራጋስ ከተባለው ተራራ ጫፍ ደርሰው ባለ ጓደኞቹ የዩጎዝላቪያ

አርበኞች እስቀድመው አገኛቸውና በቂ ምርመራ ካደረጉላቸው በኋላ ገድለው ከጉድጓድ መጣላቸውን የወሬ ጭምጭምታ ሰማሁ ። ወዲያው ሰባት አርበኞች እስከትዬ ዩጎዝላቪያኖቹ ካሉበት ደረስኩና በካችቱን ጁሌኤታቺክ አማካይነት የተገደሉትን ፋሺስቶች ሬሳ እንዳይከመሞታቸውም በፊት የሰጡትን ቃል እንድመለከት ጥያቄዬ ከተፈጸመልኝ በኋላ ወደ ቦታዬ ተመለስኩና በኔ የሚመራው ጦር በድንገት የሚመጣውን ጦር እንዲከላከል አሁን ያለንበትንም ቦታ ወደሌላ አዛውሮ እንዲዘጋጅ አደረግሁ። በማግሥቱ የተገደሉትን ሰዎች እስከራን እንዲሰቀል አደረግሁ። ከነሱም ፲፮ ኦቶማኒክ ጠብመንጃ ሽጉጥና ቦንብ ፫፻፳፬ ጥይት እኛ እንድንገደል የታዘዘበት በማርሻል ሩዶልፎ ባዶሊያ የተፈረመ ሦስት ካርታ ማረክን እንዲሁም የተማረኩት ኢጣሊያኖች የሚሊታሪ ልብሳቸውን እንደለበሱ የሚገባቸውን ዋጋ አገኝ።

* * *

የምርኮ ዕድል ባጋጠመን በዚህ ቀበሌ የኢጣሊያ ጎረምሳዎች ሌላ ዘዴ ይፈለስፋ ጀመር ። ይኸውም ፊታቸውን ጥቁር ቀለም እየቀበሩ ፣ መሣሪያ እየያዙ ጨለማ በመልበስ በገጠርና በከተማ « እኛ ሜጀር (አንቶኒዮ) አብዲሳ» ነኝ እያሉ ማታለላቸው ነበር። ይህ ብቻ ሳይሆን እንዱ ጎረምሳ ፊቱን ካትረማ ሳይቀባ « እኔ ካፕቱን ጁሌኤታቺክ ነኝ» እያለ አገሩን ለመውረር የእኛን ስም ያጠፋ ነበር። እኔ ራሴ

ምግብ ፍለጋ ስሄድ ወይም ስልክ ስደውል ምነው ትናንት ማታ መጥታችሁ አልነበረም? ዛሬ መቼ አዘጋጀን ይሉኝ ጀመር ። እነዚህን አታላዮች መያዝ አለብኝ ብዬ ወሰንኩ። እንደ ቀን በስንት ድካም ፲፩ የሚሆኑ ጎረምሳዎች ፊታቸውን ካትረማ ቀብተው ሌሎች ደግሞ ፳ የሚሆኑ ኦቶማኒክ መሣሪያ የያዙ በድምር ፳ ሰው ከእንድ ባለጠጋ ቤት ሄደው ቤት በማስክፈት ገንዘብ ልብስና ጥይት ሲቀበሉ በግል ሰላይ ደረስኩ። ወዲያው እንዲያዙ አደረግሁና 7240 ጥይት ሽጉጥ ተላል መትረየስ የእጅ ቦምብ ሰነጭና ለጥቁር ሰው የሚሆን የፊት መሸረኛ (ማስካራ) ማረክሁ። እንዲሁም 89749 የኢጣሊያ ኖት(ሊሬ) ሲገኙበት የተመነዘረው በጆንያ ስለሆነ አልተቆጠረም ከዚህም በስተቀር ፶፬ ጆንያ የምግብ ዕቃዎች የያዙ እነዚህን ዝርዝር ጉዳዮች የሚጭኑ ፵፩ በቅሎዎች ምርጥ ሆኑ የኮርቻ ፈረሶች እንዲማረኩ አደረግሁ። በዘመኑ ለነበረ ሥራ ክንውን በሚገባ በተገኘው ገንዘብ እንደልባችን ተጠቀምንበት።

* * *

የኪሻኖ ድልድይ።

ይህ ድልድይ ርቀት አለው። የተማረኩትን ንብረቶች ከተረከብኩ በኋላ ተማራኪዎቼ ለዎች እያንዳንዳቸው ቀርበው ቃላቸውን ሰጡ። የሠሩት የማታለል ተግባር ወንጀል ስለሆነ ሁሉም በጥይት እንዲገደሉ አደረግሁና ኪሻኖ ከተባለው ድልድይ ውስጥ እንዲጣሉ ተደረገ። ይህ ድልድይ ርቀት አለው አልኩ እንጂ ታሪካዊነቱ በርቀቱ ብቻ አይደለም። እንዳንድ ጊዜ ከፋሺስት ጋር ጦርነት ገጥመን ዕድል ከድታን ስንሸሽ ብዙ ቅደማቸውን ከዚህ ገደል ውስጥ እየገቡ ከመሞታቸው በላይ የሚሚረኩትንም አርበኞች የኢጣሊያ ፋሺስቶች ከነገሩላቸው እጃቸውን እየያዙ ከዚህ ገደል ውስጥ ይጨምሯቸው ስለነበር ያንን በቀል ለመመለስ ያልነው ነው።

በየጊዜው ከኢጣሊያኖች ጋር ጦርነት ስናደርግ ኖርን። የናዚስትና የፋሺስት ጦር ጋደል በጦር ጓደኞቹ ድል ተነሥቶ ወደ ምሥራቅ አውሮፓ ሸሽቱን ቀጠለ። የጦር ጓደኞች ድል ነሥተው ሮም ከተማ በገባበት ወቅት የተባበሩት መንግሥታት የጦር ጓደኞች ዋና አዝማች ፊልድ ማርሻል ባውካንት አልክሳንደር ለአርበኞች ቱሌግራም አስተላለፋ። እኛም የጠላት ጦር ሸሽቶ እንዳያመልጥ በሮማና በአንክና በሚገኘው ጉዳና በመኪና መንገድና በባቡር ሐዲድ ዲናሚትና መትረየስ ጠምደን ስንከላከል የጠላት ጦር ገፍቶ መጣ። እኛም እየሸሸን ስንከላከል የእንግሊዝ የአሜሪካና የዩጎዝላቪያ ጦር አርበኞች

ላእርዳታ ስለደረሱልን ድልድዮችና መንገዶች ፈራረሱ። ጠላት የማለፊያ መንገድ ስላጣ በቀላል ለመማረክ ቻለ።

ከተባበሩት መንግሥታት ጦር ሠራዊቶች ዋና አዛዥ ለጦር አርበኞች ዋና አዛዥ ለልቦሎኔል ፋይል ለካፕቱን ጁሌኤታዮቹክ ለሚጄር አንቶኒዮ (አብዲሳ)ና ለሚጄር ማሪዮ ኢታሊኦ « የጠላት ጦር ክሮም ወደ አንክና ስለሚሸሽ ቆራጡን ጦር ይዛቸው የሚሸሸበትን መንገድና ድልድይ እንድታፈርሱ የባቡር ሐዲዶችንም እንድታሰናክሉ ይሁን» የሚል ነው።

የጠላት ጦር ድል ሆነ ። ሮማ ነጻ ሆና በጦር ጓደኞች ተያዘች ። በጦርነቱ ጊዜ ተጋድለው ከሞት የተረፋት አርበኞች በተጥታ አንክና እንዲገቡ ታዘዘ። እኛም ከዚህ በታች ባለው ትእዛዝ ገባን።

በመጀመሪያ የእንግሊዝና የአሜሪካ አርበኞች ገቡ፤ ቀጥሎ የዩጎዝላቪያ አርበኞች ወደ አንክና መሄዳቸው ቀርቶ ባሪ ብርዱል በተባለው ቦታ ካምፕ ተዘጋጅላቸውና ገቡ።

እኔም አርበኞቹን አስከትሎ ሮማ ስገባ ጥቁር ሆነ ነጭ የሀገሬን የኢትዮጵያን ለንደት ዓላማ በግራ ክንዱ የእንግሊዝን በቀኝ ክንዱ እንዲያስር አደረግሁ። ከዚህም በላይ የኢትዮጵያን የአሜሪካን የዩጎዝላቪያና ለንደት ዓላማዎች አርበኞች በየመኪናዎቻቸው እንዲያውለበልቡ አድርጌ ስገባ ፊልድ ማርሻል ባውካንት በደስታ

ተቀበሉት። ለእነዚህ የእጃቸውን የወርቅ ሰዓትና የጽሑፍ ኒሻኖች ለሌሎችም አርበኞች እንደየአገልግሎታቸው ሽልማት አደረጉልን። ወዲያውኑ ሌሊቱን ወደ ሳንሳባሪና አውራጃ እንድንሄድ ታዘዝን። ከጥቂት ቀን እረፍት በኋላ ደግሞ የዩጎዝላቪያ አርበኞች ወዳሉበት ወደ ባሪ እንድንሄድ ታዘዝን። እኔ ከዚህ በታች ያለውን የጦር መሣሪያ ቆጥራ አስረከብኩ።

140 ክፍር መን የተማረኩ ድግን መትረየሶች 302,890 ጥይት 4,500 የእጅ ቦምብ ። 250 መውዜር ጠብመንጃ ከ 10,000 ጥይት 10 አተማተክ ሽጉጥ 2 ካሜራ 90 ኮምባስ 15 ጅፕ መኪናዎች 2 ብረት ለበስ ቢልንዳ ባለመትረየስ 50 ቀላል መትረየሶች።

ከኢጣሊያ የተማረኩ 23,930 ጥይት 2,320 አልቢን ጠብመንጃ ከ 33,550 ጥይት 5 ከባድ ባለውሃ መትረየስ ከ፲፭ ሺ ጥይት ፹፫ ድግን ባለወንፊት መትረየስ 00 የረሽ ጠብመንጃ ከ 33 ጥይት 4580 የእጅ ቦምብ 104 ጨቤ 7 የማሊቴር ፊዲዮ 3 የቴሌግራም ፊዲዮ 790,740 ፊዮት መትረየስ ከነዝናሩ 30 ከባድ መኪናዎች 73 ቀላል የማሊቴር መኪና 17,731 የብረት ባርኔጣ ከእንግሊዝና ከአሜሪካን በአየር የተላከልኝ 40 መትረየስ ከ 9,883 ጥይት 400 የእጅ ቦምብ 350 ዲናሚትና 2 ፊዲዮ 4 የኢጣሊያ አገር ካርታ 350 ኮምፓስ 20 የጦር ሜዳ መነጽር አነስተኛ ሞተር ባለ 60 ኤም ኤም 6,471

ጥይት ሲሆን ልብስ ንብረትና ልብ ልዩ ዐይነት ትጥቅ አልተቆጠረም።

ከርካታው በኋላ የታላቋን ብሪታንያ የወታደር ልብስ ለብሼ ከነጭፍር። ይደጃር መን እንድዘምት ትእዛዝ ደረሰኝ። በሜጃርነት ማዕርግ የተተላተሉ ሚሊቴር ፖሊስ እዛዥ ሆኜ ወደታዘዝሁበት ቦታ ብዘምት ቀኝ የኛ ሆኖ ዋለ ። ሰባት ወር ከአሥር ቀን ጀርመን ሰነበትኩ። ከጀርመን ባሪ ትራንሲት ካምፕ ቁጥር 1 እንደ ተቀመጥኩ ከባሪ ካምፕ ወደ ሳንታ ማሪያ የሰደተኞች ካምፕ ተዛውራ ሁለት ዓመት እንደሠራሁ ወደ ካናዳ ሄጄ አገር እንዳይ ተደረገ። ካናዳ ሦስት ሳምንት ያዘል እንደቆየሁ ስመለስ ናፖሊ ከሚገኘው ፌሬስካታ ወደተባለው ካምፕ በድንገት ትእዛዝ ደረሰኝ።

ከዚያም ያሳሰብኩት ዱብ ዕዳ ገጠመኝ ። እንደዛውር ያደረገው ሜጃር ሳንስም የተባለው እንግሊዛዊ የሚከተለውን ጥያቄ አደረገልኝ።

20/12

DEPARTMENT OF THE ARMY

AM. 394

DISPATCH AND FORWARDING AND RE-ADJUSTING AND COMMISSION

1946/1.1/1946

Ref. 1946/1.1/1946

5 February 1946

His Ethiopian Majesty's Minister,
G.I.A. — *AMH — AMH*

1. The bearer of this letter, *Amh* *Amh* *Amh*,
a pupil at the *WALIA* Military School, has been a political
prisoner in Italy and Ethiopia since the attempt on *GAZIANI*'s life
in 1937.

2. On *Fascism's* fall and when Italy sued for a
truce, the *AMH* escaped from the concentration camp at *TRIA*
and joined a Partisan band of British, Yugoslav, South African and
others to fight the Germans. His services to the German cause were
outstanding and were in the best tradition of those Ethiopian patriots
who kept their flag flying during the darkest days of the Italian
occupation of their country. He is in possession of a "Patriot's
Certificate" issued by the Officer Commanding the Patriot Unit of the
Allied Commander in the Mediterranean Theater of Operations.

3. I feel that *Amh* *Amh*'s outstanding services to
the Allied cause under difficult conditions deserve to be brought to
the notice of His Majesty the Emperor and would be personally grateful
if you would so recommend to the appropriate Ethiopian Government
Department.

Yours sincerely,

Amh

Amh

1946/1.1/1946

ከተባበሩት ፡ የጦር ፡ ጓደኞች ፡ በለ ፡ አብዲሣ ፡ ሞያ ፡ የተሰጣ
ቸው ፡ የምስክር ፡ ወረቀት ።

በኒህ ሚጄር ትእዛዝ ሁለት እጆቹ በእግር ብረት ተወጥረው በካራቤኒሪዎች ታጅቤ በባቡር ወደሊቹ አሥር ቤት ተወስድኩ። ዘበኞቹ ከፋርጎ ውስጥ አስቀመጡኝ። የበረዶው ቅዝቃዜ ከሰንሰለቱ ጋር ሲገናኝ የነበረው ሥቃይ በጣም አስቃቂ ነበር። ወደ ሊቹ ለመድረስ የባቡሩን ሐዲድ በረዶ ስለዘጋው መቆም ግድ ሆነ።

ባቡሩ ከቆመበት ጣቢያ ተረኛው ፖሊስ ሁሉንም ክፍል ከመረመረ በኋላ እኔ ያለሁበትን ፋርጎ አስከፍቶ እንዳገኘኝ።

ጥ) ማን ትባላለህ? ከወዴትህ ነው የመጣሽው አለኝ

መ) ሚጄር አብዲሳ አባላለሁ አገራ ኢትዮጵያ ዕድሜዬ ፳፬ ዓመት ይሆናል። ካልኩት በኋላ ብርዱ ለመናገር ከለከለኝና ዝም አልኩ።

ፖሊሱ ከባቡር ወርጆ ወደ አንድ ታዛቢ ቤት ተጠግቶ እሳት እንድሞቅ ቁርስ በዚያው እንድበላ አደረገልኝ። ሁሉም ትእዛዝ ተፈጻሚዎች።

እሳት እየሞቅሁ ሳለሁ አንድ ሌላ ከፍተኛ ባለሥልጣን ከኦቶሞቢል ወረደና።

ጥ) ከየት ይመጣሉ? ማንስ ይባላሉ? አባክዎ ይንገሩኝ አለ።

መ) አመጣጡ ከናፖሊ ነው። ሚጄር አብዲሳ ኢትዮጵያዊ እባላ ታ አልኩት።

ከዚህ በታች ያለው እኔና እሱ የተመላለሰነው መልስና ጥያቄ ነው።

ጥ) ይቅርታዎን በሰንኪችና ተራራ የአርበኞች መሪ የነበሩት እርስዎ ነዎትን?

መ) ነኝ።

ጥ) ወሬውን ሰምቼ ነበር አሁን ለፍርድ ጉዳይ መሄድዎ ነው?

መ) የምሄድበትን ምክንያት ከፍ/ቤት ስደርስ ብቻ ነው የማውቀው።

ጥ) የቀሩት የጦር ጓደኞችዎ በሙሉ ጤና ናቸው?

መ) በጣም ደህና ናቸው።

ጥ) ይቅርታ ያድርጉልኝና የት ይገኛሉ?

መ) « ሁሉም በየተሰጠው ሥራ ላይ »።

ጥ) እኔ የሰማሁት እንዲከሰሱ የተባሉት ኢትዮጵያ ፣ አሜሪካ እንግሊዝና ፈረንሳይ ናቸው ተብሎ ነበር ለምን ብቻዎን መጡ?

መ) በዚያ ሰዓት እኔ የሁሉም መሪ ነበርኩና ለሞቱት ሰዎች ለተቃጠሉት ንብረቶችና የፖስታ ቤቶች ኃላፊው እኔ ነኝ በላልኩ ብቻ፤ ይህን መጣሁ፡፡

ጥ) እኔ ለሰደተኞች የተመደብኩ የጋዜጣ ወኪል ነኝና እባክዎ ፎቶግራፍ ላንሳዎ?

መ) አሁን ባለሁበት ሁኔታ ለመነሣት አልፈቅድም ቢሆንም ባይሆንም የምሄድበት ካወቁ በዚያ ይምጡ፡፡

ጥ) ምን የሚያስጋዝም አለ ?

መ) የሰጋት ጊዜ አለፈ እኔ አልሰጋም በዚህ ጉዳይ የሚያስጋቸው ባለሥልጣኖች አሉ፡፡

ጥ) ሚጄር ሳንሶምን ያውቋቸዋል?

መ) ስለማውቃቸውማ እነሆ እንድታሰር አደረጉኝ፡፡

ጥ) ባለጋራዎ ማን እንደሆነ ይገልጡልኛል?

መ) በፍርድ አደባባይ የምንሰለፍ ስለሆነ አሁን አስቀድሜ ብኑግርዎ ዋጋ የለውም፡፡

ጥ) እንግሊዞች እጅዎን አሳልፈው የሰጡበትን ምክንያት ይነግሩኛል?

መ) እንግሊዞች የግል ጥቅማቸውን መከታተል ስለሚወዱ ምክንያቱን ማወቅ አልፈልግም፡፡ ልማዳቸው ነው፡፡

ጥ) በአኑጋርዎ በእንግሊዞች የተቀየሙ ይመስላሉ?

መ) ስለ እንግሊዞችም ሆኑ ስለሌሎች ቅያሚ ፍርዳ ውሳኔ እስኪያገኝ ምንም የምንገልጥልዎ ነገር የለም፡፡

ጥ) አሁን ባለበት ምንም አልሰጋም አሉ፤ ምክንያቱ ምንድን ነው?

መ) ኢጣልያኖች ከመልክ ይልቅ ታሪኬን አጥንተው ያውቃሉ፤ ዛሬ እገሩ በጦር ንደኞቹ ስለተያዘ የሚያስጋኝ ነገር የለም፡፡

ጥ) ችሎት ከመቅረብዎ በፊት ጠበቃ አዘጋጅተዋል?

መ) ፖለቲካው እንዳይበላሽ ማዘጋጀት ያለበት የጦር ንደች መ/ቤት ነው፡፡ እሱ ባይሠራ እራሴ አስብበታለሁ፡፡

ጥ) የአርበኞች መሪ ስለነበርኩ ኃላፊነቱን ወስድኩ አሉ፤ ፍርድ ቢከብድዎ እነዚያን መጥራት ግድ አይሆንብዎትም?

መ) እኛ ኢትዮጵያውያን ሁለት ቃል አንወድም ለወገኛነት ይፈልጉኝ እፈልጋቸዋለሁ፡፡ ክሱን እንዲያቃልሉልኝ ግን በፍጹም አልፈልጋቸውም፡፡

ጥ) ግርማዊ ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ከጦርነቱ በፊት ያውቁዎ ነበርን?

መ) እኔ አውቃቸዋለሁ፤ እሳቸው ግን አያውቁኝም፡፡

ጥ) በፊት በሀገርዎ በምን ዐይነት ሥልጣን ላይ ነበሩ?

መ) በ ፲፱፻፴፭ ዓ.ም (እ.ኤ.አ) የ፲፰ ዓመት ልጅ ስለነበርኩ ምንም ሥልጣን የለኝም ነበር፡፡

ከዚህ በኋላ ባለሥልጣኑ በግል መኪናቸው ወደሊቺ ከተማ ሲጓዙ እኛም በባቡር ከተባለው ከተማ እንደደረሰን የሊቺ ከተማ ወህኒ ቤት ሹም እኔን ተረክቦኝ ለመሄድ ስንጠባበቅ ሁለት የእንግሊዝ ካፕቱኖች ሁለት የደቡብ አፍሪካ መቶ አለቃዎች መጥተው በጦር ሠፈር ሁለት ቀን አሳድረውኝ በሦስተኛው ቀን ፍ/ቤቱ ከዚህ በታች ያለውን ጥያቄ ሲያቀርብልኝ እኔ መልሱን ሰጠሁ፡፡



የሻምበል አብዲሣ አጋ የኢትዮጵያን ድንበር ሲያስከብር የሚያሳይ

ጥያቄና መልስ፡፡

ጥ) ስም ከነአባት?

መ) አብዲላ አጋ፡፡

ጥ) የትውልድ አገርዎ?

መ) ኢትዮጵያዊ ወለጋ ጠ/ግዛት፡፡

ጥ) የተወለዱበት ዘመን?

መ) ፲፱፻፲፭ ዓ.ም (እ.ኤ.አ) የኢትዮጵያ አቆጣጠር፡፡

ጥ) ወላጆችዎ በሕይወት አሉ?

ጥ) አባቴ ሞተዋል፣ እናቴ አሉ።

ጥ) የማዕርግ ስምዎ?

መ) በዚህ አገር የእንግሊዝ መንግሥት በአርበኝነት የሰጠኝ ሚጄር እባላለሁ።

ጥ) በአርበኝነት በኢጣሊያ አገር ስንት ዓመት ሠሩ?

መ) ከ 42 - 45 ዓ.ም

ጥ) ወዲህ ፍርድ ቤት ሲመጡ በምን ሥራ ላይ ነበሩ?

መ) ወደ ሀገሬ ለመመለስ ትራንስፖርት አጠባበቅ ነበር። ከዚያ በፊት ግን በእንግሊዞች ጦር ሠራዊት በ ፳ኛ ክፍለ ጦር የሚሊታሪ ፖሊስ አባላት ነበርኩ።

ጥ) ደመወዝዎ ስንት ነበር?

መ) የሚጄር ደመወዝ የታወቀ ነውና መዘርዘር አያሻም፤ ምክንያቱም በገንዘብ ማጉደል አልተከሰሰኩም።

ጥ) ሕግን ተከትለው ለፍ/ቤት መልስ ለመስጠት አይፈቅዱምን?

መ) ራስክሁንም የሰጠሁት ሕግን በማጥፋት እንጂ በመገደድ አልነበረም ። አሁንም ከዚህ ሌላ ለሚቀርብልኝ ጥያቄ የጦር ጓደኞች ማለት የእንግሊዝ የፈረንሳይ የመስኮብና የአሜሪካ ተመልካቾችና ታዛቢዎች በሌሉበት ቃሊን ለመስጠት አልፈቅድም።

ጥ) ይህን ያሉበትን ሊገልጡልን ይወዳሉ?

መ) ዋናውን ምክንያት በዚያው ሰዓት አገልጥላችኋለሁ።

ከመልሱ በኋላ ላልተወሰነ ቀጠሮ ከነበርኩበት ከሊቼ ከተማ ወህኒ ቤት አሥራ አምስት ቀን ታሠርኩ። የወህኒ ቤቱ ሥቃይ ለትንግርት ነበር።

ከአሥራ አምስት ቀን በኋላ ጊዜውና ሰው አስገድዶኝ ወደ ፍርድ ቤት ቀረብኩ። አምስት የፍርድ ሰዎች ተሰየሙ። ይህም ማለት የኢጣሊያ ተወላጅ ፕሬዚዳንት የእንግሊዝ የቀኝ አባል የአሜሪካው የግራ አባል የሞስኮ ተመልካች የፈረንሳይ ሕግ አስከባሪ ሆነው በየመንግሥታቸው ስም ተሰይመው የፅጌ ዓመት እሥራት አከናውኑና ተነሡ። ለእኔ የሕግ ጠበቃ እንዲሆኑኝ ከእንግሊዝ መንግሥት የታዘዙ ሚጄር ጄኔራል ሐርትመን ይባላሉ። ከዚህም ሌላ ጉዳዩ በግፍ የሚሠራ መሆኑን ተመልክተው በፈቃዳቸው እንዲከላከሉኝ የቆሙት ሚስተር ኬፕርኪአን ኤድዋርድ ይባላሉ።

እሳቸውም አዲሱ አበባ ከተማ ተወልደው ያደጉ ለጠላት ዘመን ተሰደው በ፪ ኛው የዓለም ጦርነት ወቅት ከጦር ዓደኞች ጋር የተቀላቀሉ ነበሩ።

ሁለቱም ተከላካዮቹ ሊያድኑኝ አልቻሉም ። ምክንያቱም የፍርድ ጉዳይ በፍጹም አልቆ ነበርና እነዚህ ሰዎች አንድ ዘዴ ተፈጠረላቸው። ይኸውም ለንደን ለሚገኙት ለፊልድ ማርሻል ካውካውንት አሊግዛር የይግባኝ ቱሊግራም አስተላለፋ። ማርሻል ስለ ጀግንነቱ በቅርብ ያውቁኝ ነበር ። በፊትም ለሥራ ጉዳይ ከኢሳይያ ወደ እንግሊዝ ሲሄዱ ከዚህ ለሚገኙት ስደተኞችና ጦር ሠራዊት ምግብ ልብስና ትጥቅ ዋና ግምጃ ቤት ዲሬክተር ሆኜ እንደሠራ አደራ ብለውኝ ሂደው ነበር። እሳቸውም ጀብዱዬን ስለሚያውቁ ከዚህ በታች ያለውን ቱሊግራም አስተላለፋ።

« ከፊልድ ማርሻል ካውካውንት አሊክሳንድር የተላከ። »

ይድረስ ሮም ከተማ ለሚገኘው ለጦር ዓደኞች የጦር ሚዳ ከፍተኛ ፍርድ ቤት ሚጄር አብዲሳ አጋ (አንተኒየ) የተባለ ኢትዮጵያዊ መኰንን በናዚስትና በፋሺስት እጅ ታሥር በነበረ ጊዜ ከጠላት እጅ አምልጦ ተሰደደ። በአርበኝነትም ሲኖር በአገሩና በንጉሠ ነገሥቱ ላይ የደረሰውን ግፍ ተመልክቶ ፋሺስትና ናዚስት

የሚሠሩትን ተቃውሞ ለዓለም ነፃነትና ለኢትዮጵያ ክብር ተጋደለ።

« በአምስቱ ዓመታት በሀገራቸው ጠላትን በአርገበገቡት ኢትዮጵያውያን ጀግኖች ይህ ወጣት መኰንን አብሮ የሚቆጠር ነው። መኰንን የሠራው ሥራ የሚያከራው አገሩን ብቻ ሳይሆን ለእኛም ጭምር ሆኖ ሳለ የኢሳይያ አገር ተቃጠለ ተዘረፈ ተብሎ የመኰንን መሠታየት ለእኛም ሆነ ለዓለም መንግሥታት የሚያሳማ ጥልቅ ነዝን ነው። ስለዚህ የ ፴፪ ዓመት የእሥራት ፍርድ በገንዘብ ተለውጦ የእንግሊዝ መንግሥት ጦር አሳኝ በብድር ስም ገንዘቡን ለኢሳይያኞች እንዲከፍል ሳስታውቅ መልሱን አጠባብቃለሁ። »

« ... ይህ ቱሊግራም መተላለፉንም ለሚጄር ሳንሶምና ለሚጄር አብዲሳ አጋ እንዲነገራቸው። »

« ፊልድ ማርሻል ካውካውንት አሊክሳንድር። (ከእንግሊዝኛ የተተረጎመ) »

ቱሊግራሙ እንደደረሰ ወዲያው ወደ ፍርድ ቤት ተጠርቶ \$ 18,000 እንደከፈለ ተነገረኝ፤ በትእዛዙ መሠረት እንግሊዞች ገንዘቡን አምጥተው ሲከፍሉና እኔ ስፈታ የተሰበሰበው ሕዝብ እልልታውን አቀለጡት ከፋኞቹ ውስጥ ብዙዎቹ በፈታቸው ላይ ነዝን ይታይ ነበር። የገንዘብ አከፋፈሉም እንደሚከተለው ነው።

፩ኛ የእንግሊዝ መንግሥት እርዳታ \$5,727.15

፪ኛ በእንግሊዝ ሚሊቴር ባንክ ከወር ደመወዜ ተጠራቅሞ የተከፈለ \$5,911.75

፫ኛ በእንግሊዝ ዋስትና አገሬ ገብቼ እንደከፍል ከተደረገ በኋላ ወደ ሀገሬ መጥቼ የከፈልኩት ከሀገሬ መንግሥት ከወገኖቼ የተሰጠኝ እርዳታ\$ 7, 363.10

፬ኛ በዚህ ምክንያት ፍ/ቤት ቀርቤ ብዙ መጥላት ከደረሰብኝ በኋላ አገልግሎቴ ዋጋ ያለው መሆኑ ታውቆልኝ በድጋሚ \$ 890 እርዳታ አገኘሁ። የወጣልኝ ገንዘብ ጠቅላላ ድምር \$19,890 ለፅዳ ከነወለዱ \$ 18,975 ስከፍል የቀረው ለእኔ ተርቷል ። የፅዳው ጉዳይ አለቀ። እንግዲህ ከጥቂት ዓመታት በኋላ የሀገሬን መሬት ለመርገጥ አሰብሁ። መጣሁ፤ የአመጣጤም ሁኔታ እንዲህ ነበር።

* * *

ከወህኒ ቤት ወደ ሀገሬ መመለስ፡፡

ከወህኒ ቤት ወጥቼ ወደ ሀገሬ እንድመለስ ጠየቅሁ። የመጣሁትም ከሮም ናፖሊ ከናፖሊ ካይሮ ከካርቱም ጅቡቲ አድርጌ ነው።

በዚህም ጊዜ አንድ እንግሊዛዊ ዜግቴን እንድለውጥ ጠይቆኝ ነበር። የሀገር ፍቅርና የራስ ጥቅም ምን እንደሆነ ስለማውቅ ጥያቄውን አልተቀበልኩም። በቀጥታ ሀገሬ እገባለሁ አልኩ።

በኢሳ ችግኩኤ ቺንቶ በተባለው ቦታ ልሳፈር ስል ፴ ዓመት በዚህ ቦታ የኖረ ኢትዮጵያዊ አገኘሁና ዘርዓይ ደረሰ በወህኒ ቤት አለ የሚረዳው በማጣቱ ሳይሞት አይቀርም አለኝ። በሮም የሚተላለፉትም መልእክተኞቻችን ምንም ስላልጠየቁት ከችግሩ ንድፍ ሳይገድለው አይቀርም አለና እቅሬቴን ነገረኝ።

ከወር ዓደኞቹ ተለይቼ ወደ ናፖሊ ከመሄዴ በፊት የዚያን ስመ ጥሩ ኢትዮጵያዊ ውጤት ማየት አለብኝ ብዬ እንደገና አንድ ወር ተቀመጥኩ። ከወር በኋላ መሞቴን ከእርግጠኛ ምንጭ ተረዳሁ። በነዘን ተቆራምጄ ካይሮ እንደደረስኩ የእንግሊዝ መንግሥት ኤምባሲ ሠራተኞች ቀደም ብሎ ቴሌግራም ተልኮላቸው ኖሮ አንድ ሙሉ ኮሎኔል ልከው ተቀበለኝ።

በቀጥታም ወደ እንግሊዝ ኤምባሲ ተወሰድኩና ብዙ ወይይት ካደረግሁ በኋላ የኢትዮጵያ መንግሥት እስኪረከበኝ ድረስ በዚያው ቆየሁ። ማንኛውንም ወጪ የእንግሊዝ መንግሥት ችሎ ሰባት ወር ካይሮ ከረምኩ።

ቀደምትም ካናዳ ሂጄ ተምሬ ቤግነቱን ለውጩ እንድናር ተለመንኩ። ወደ ተባለው አገር ሂጄ ልማር። ዜግነትን የሚባለውን ቃል አልቀበልም አልኳቸው። ውድ አገሬና ንጉሠ ነገሥቱ በዐይኔ ይዞሩብኝ ነበር። ከብዙ ትግል በኋላ እንደገና ወደ ካይሮ መጥቼ የኢትዮጵያ ኤምባሲ ሲረከበኝ ለጊዜው በእጄ ገንዘብ የለኝም ነበርና ለቋ ቀን ችግር ደርሶብኝ ነበር። ከቺ ወር በኋላ ወዴት እንደምሄድ ጠየቁኝ። እኔም በስጫት አልኩና የመጣሁበት ይከሚንት ጠፍቶ እንደሆነ የጦር ኪዳን ንደኞቹ ዋና መ/ቤት ይጠየቅ የሚል ጥያቄ አቀረብኩ። ከዚህ በኋላ ነቁና ሊያመሰግኑኝ እንደጀመሩ ሊሰቱም ገና ከነሯስታው እንደታሸገ መዝገብ ቤት ተገኘና ተገረመ።

የገንዘብ ስጦታም አደረጉልኝ። አንዱ ችግር ሲገባበድ ሌላው ችግር ተፈጠረ። በማግሥቱ በመርከብ ተሳፍሬ ወደ አገሬ እንድገባ ሲደረግ ለአገሩ ባለሥልጣን የተጻፈውን ደብዳቤ የሚፈርምልኝ ባለሥልጣን ጠፋ። በዚህ ምክንያት እንደገና ሰባት ቀን ቆየሁ። ከኔ ጋር ለሦስት ሰው ልክፍለው የማይገባ ገንዘብም ከፈልኩና ከሞላ ጉደል አስፈላጊው ተፈጽሞልኝ በመርከብ ለመሳፈር ካናሌ ዴ ሱዊዝ ስደርስ የአሜሪካ የጦር መርከብ አመለጠኝ። ከ ፴፮ ሰዓቶች በኋላ ያለንዳች ሥጋት በዚህ መርከብ ተሳፍሬ ፖርት ሱዳን ከተማ ስገባ የእንግሊዝ ጦር ወታደሮችና ሽማግሌት ጥቁርና ነጭ ሳይሉ ተቀብለውኝ ፈንጠዝያ ሆነ።

ምክንያቱም ዴ ዲ አፕሪል በተባለው የጦር ሜዳ ላይ አብረን ውለናልና።

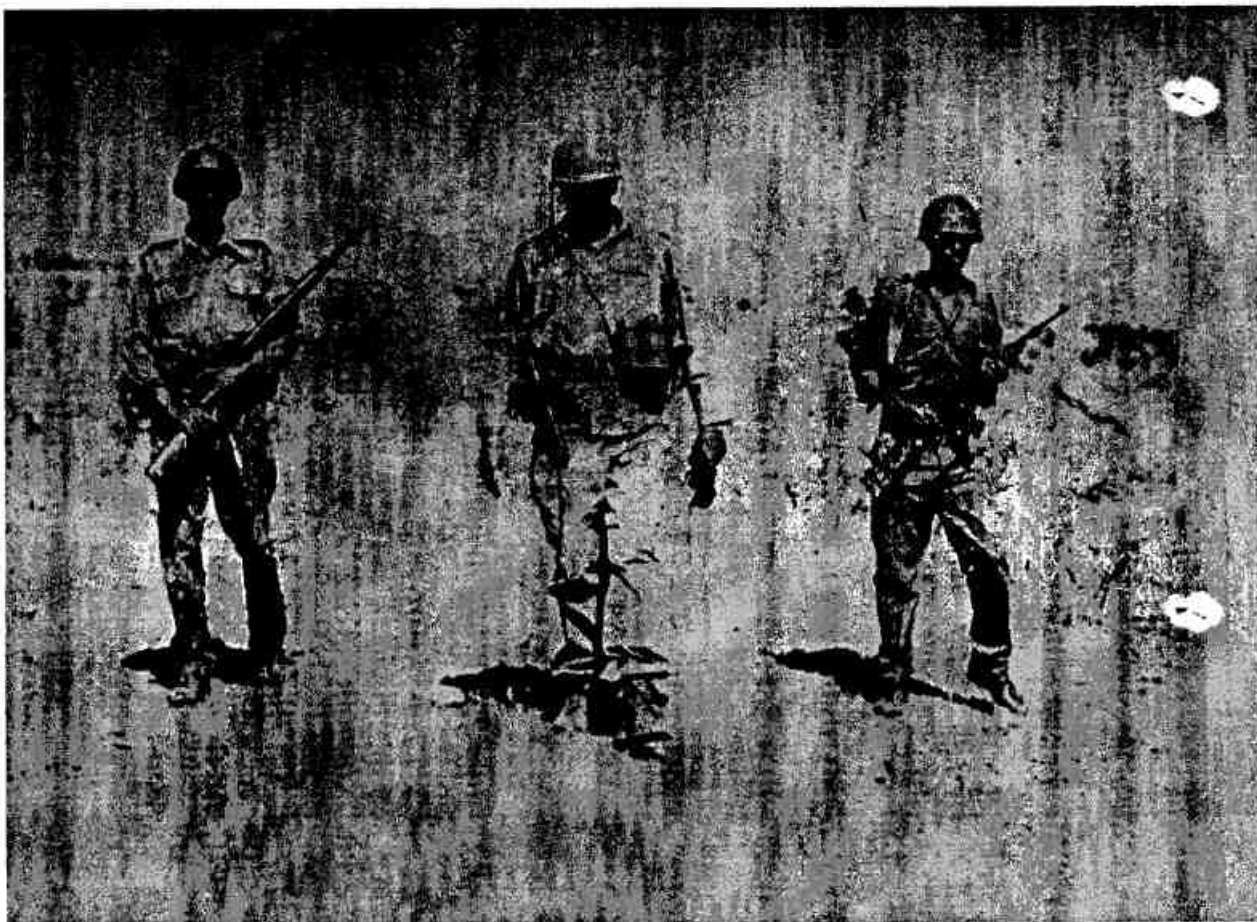
ሁለት ቀን የእንግሊዙ አገረ ገዥ ለኔና ለአሜሪካኖችም የጦር ሰዎች ግብዣ አደረጉልን፤ አሰብ ወደብ እስክንደርስ ድረስ የተደረገልኝ ግብዣ በጣም ግሩም ነበር። ጅቡቲ ስደርስ ባላምባራስ መንበረ ያየህደራድ የኢትዮጵያ ኤምባሲ ሹም በልዩ አቶሞቢል ተቀበልኝና ታላቅ አቀባበል አደግኩልኝ ሰነበቱ። እስከ ምሽቱ ፭ ሰዓት በመልካም ግብዣ ላይ አመሸሁ በአምስት ሰዓት ወደ ማረፊያ ቤት ለመገኘት ሄድኩ። በዚያች ምሽት ሌላ ሥቃይ ተፈጠረ። ይኸውም በኢጣሊያ ወህኒ ቤት ያላየሁት ተባይ ክፍሉን ስለወረሰው ነው።

ተባዮችን ስከላከል አድሬ ጧት በባቡር ድሬዳዋ መሄድ ሲገባኝ ተጓጉዬ በሁለተኛው ቀን ወደ ድሬዳዋ ተጓዝኩ። በሦስተኛው ቀን በኦቶቡስ ጉዞዬን ወደ ሐረር ቀጠልኩ። የሄድኩበትም ምክንያት የቅርብ ጓደኞቼና መልካም መከራዬ የነበረው ልጄ አሰፋ በሰው የተባለው ሰው በኢጣልያኞች ስለተገደለ የሱም ቤተ ዘመዶች ከተባለው ቦታ ስለነበሩ ልብሶቹንና ፎቶግራፎቹን ለማስረከብ ነበር።

አባቱ ባለምባራስ በለውና ወላጅ እናቱ የሚኖሩት ቀርሳ ነው ስለተባልኩ ወደ ድሬዳዋ በማግሥቱ ተመልሼ ከዚያው ሆቴል እንዳረፍኩ ሟቹ ክቡር ደጃዝማች ለጥይበሉ ገብሬን አገኝኳቸው። ምንም ጥንት ባንተዋወቅ ስለኔ ጠይቀው ተረድተው ኖሮ ልዑል መኩንን መስፍን ሐረር ሐረር ውስጥ መኖራቸውንና እኔም ተገናኝቼ እጅ የምነሣ መሆኑን ገለጡልኝ። ተገቢውን መስተንግዶ ከዚያው ሆቴል አዘዙልኝ።

በማግሥቱ ጧት በሁለት ሰዓት ልዑልነታቸው የረር ጉታ ለመሄድ የሚመጡ መሆኑ ለደጃዝማች ስልክ ተደጋጋሚቸው። « እኛ ነገ ጧት ወደ የረር ጉታ እንሄዳለን ከነገ ወዲያ እንቱ በባቡር ወደ አዲስ አበባ ስታልፍ የረር ጉታ ሲደርስ ባቡሩ መቆመው ስለማይቀር በዚያ ሰዓት እኔ ራሴ አቅርቤ እጅ አስነሣሃለሁ። ከዚያም ከደጉ ልዑል ጌታዬ ሙሉ ተስፋና እርዳታ ታገኛለህ» አሉኝ።

ይህን በሰማሁ ማግሥት በባቡር ወደ አዲስ አበባ ስንዝ ክቡርነታቸው « ሰው አስጠብቀውኝ ኖሮ ባቡሩ ጥሉኝ እንዳይሄድ ትእዛዝ ተሰጥቶት ከልዑል ነታቸው ፊት ቀረብኩ። እጅ ስነሣና ጫማ ስስም ዋ!! ያን ፈገግታና ርኅራኄ ሞት ቀሰፈው ያንድ ልዑል ሰው ግርማ ብቻ ሳይሆን የአባነትነት አቀባበል አደረጉልኝ።የሀገሬን ዐፈር ስረግጥ ለመጀመሪያ ከኒህ ቅዱስ ልዑል ፊት በመቅረቤ ፈጣሪዬን አመሰግንሁ። ችግሬን ዘርዝራ ነገርኳቸው። « አሁን ባቡሩ ይቸኩላልና ሃድ እስከ ፰ ቀን አዲስ አበባ አመጣለሁና በዚያ ሰዓት ከግርማዊ አባቱ ዘንድ አቀርብሃለሁ አሁን ለስንቅህ \$ 1000 ብር እገቡ» ብለው ሰጡኝ።



ለተደረገልኝ ቸሮታና ለተሰጠኝ ተስፋ ፈጣሪዬን አመስግኜ እጅ ነሥቼ ወደ አዲስ አበባ ጉዞ ቀጠልኩ። ልዑልነታቸው የሰጡኝ ባልደረባ ክቡር ደጃዝማች ለጥ ይበሉኝ ነበር።

ቀን ስንጊዝ ውለን ሌሊቱን በማግስቱ መጋቢት ፳፮ ቀን ፲፱፻፴፰ ዓ.ም አዲስ አበባ ገባን ባቡር ጣቢያ ወጣ ብዬ ብመለከት የኢትዮጵያ አንበሳ ሐውልት አለ መኖሩን በፋሺስት ተነቅሎ ሄዶ ሮም ከተማ በአሳቸንኳዬ ቸንቶ ላይ መኖሩን እስታውሼ ዕንባ አነቀኝ።

« በየትም ዓለም ጦርነት ይደርጋል በጦርነቱም ሜዳ ሁሉም ይሰለፋል ቀን የሰጠው ያሸንፋል። ድል ሁልጊዜ የአንድ ወገን ብቻ መሆኑ አለበት ። ግን ሰው ከተሸነፈ እገር ከተወረረ ሐውልት እያፈረሰ መታሰቢያን ማውደም በዓለም በተወገዘ መርዝ ጢስ ሰውን አቃጥሎ ድል ማግኘት ይገባል። በወንድ ወንድ አለበት። የጨካኝን ፋሺስት ቅሴ ለመስበር ፍቱን መድኃኒት ሆነው የተፈጠሩ ግርማዊ ንጉሠ ነገሥት በእግዚአብሔር እርዳታ ድል ማድረጋቸውን የፋሺስት ጦር መጫር ለራሱ መሆኑን እምኔ የተሠራውንና የተገኘውን ውጤት ተገንዝቤ ተጽናናሁ።

አንደገና ቀና ብዬ የዳግማዊ ምኒልክን ገቢና አራዳ ጊዮርጊስን ተመለከትኩ። የኢትዮጵያ ዋና ከተማ በጠላት ኃይል ተወሮ ለጊዜው አላዛኝ ነገር በፈጸምም በዚሁ ሰዓት የኢጣልያም ዋና ከተማ ሮም

እንዳልነበረች ሆና ሐውልቶቿ ታላቅ ሕንጋዎቿ ተሰባብረው ያን ሳመዛዝን ደግሞ ተደነቅሁ። ከ፲፱፻፵፩-፵፱ ዓ.ም ድረስ ሮማውያን ምግብ አጥተው አንድ ኪሎ ዳቦ ለመለመን እኛ እስካለንበት ወታደር ሀፈር ድረስ እየመጡ ሲጉላሉ ማደሪያ አጥተው ቤታቸው ተቃጥሎ በየካቡ ሥር ሲከርሙ ቀን ሐሩር የሌሊት ቁር ሲጫወትባቸው አይቻለሁ።

ጀግናው የሀገሬ ሕዝብ ለጠላት አልገዛም ብሎ ቢሰደድና አንዳንድ ግፍ ሲደርስበት ከዚያ ጋር ሳመዛዝነው የኢጣልያውያን የጥራልም የኢኮኖሚም ውድቀት አግኝቷቸው ነበር እላለሁ።

* * *

ቀኑ ወደ መምሸቱ ተቃረበ ። ሦስት ራሴን ሆኜ ዱክ ሆቱል ከተባለው ሆቱል አረፍኝ ። በማግሥቱ ክቡር ብላታ ዲሬሳ እመንቱ « እንኳን ደህና መጣህ» አሉኝና በፍጥነት ከግርማዊ ንጉሠ ነገሥቱ ፊት እንድቀርብ የክብር ዘበኛ ዋና አዛዥ ለነበሩት ለክቡር ሜጀር ጀኔራል ሙሉጌታ ቡሊ ነገሩልኝ። ከጃንሆይ ዙፋን ፊት ቀረብኩ ። የጀግንነቱንና የአገልግሎቱን ሁኔታ የሚያስረዳውን ከተባበሩት ቃል ኪዳን ጓደኞች መንግሥታት የሰጡኝን የምስክር ወረቀት አቀረብኩ።

የሰውን ድካምና ውለታ የማይዘነገት ግርማዊ ንጉሠ ነገሥት ከሰፊ ንግግርና ምስጋና በኋላ ሰፊ የገንዘብ ቸሮታ አደረጉልኝ። ተስፋ

ያለው ምክርም ሰጡኝ። ጀኔራል ሙሉኒታን ባልደረባዬ እንዲሆኑ በወርቅ ትንፋሻቸው አዘዙልኝ። ከመጋቢት ፳፰ ቀን ፲፱፻፴፰-፴፱ ዓ.ም በግቢ ሚኒስቴር በክቡር ፊታውራሪ አስፋው ከበደ በኩል በቂ ደመወዝ እየተከፈለኝ ነበርኩ።

ግርማዊ ንጉሠ ነገሥት በሰጡኝ ሙሉ ተስፋ መሠረት ከነሐሴ ፳፱ ቀን ፴፱ ዓ.ም አንጦቶ የንጉሠ ነገሥቱ የጦር ሠራዊት ባልደረባ እንድሆን የጦር ሚኒስትር የነበሩት ክቡር ራስ አበበ ጠርተው ነገሩኝ።

የግርማዊ ንጉሠ ነገሥት ዋና እልፍኝ እስከልካይ ክቡር ሌ/ጀኔራል መርዕድ መንገሻ (የሀገር መከላከያ ሚኒስትር ሆነው በድንገት የሞቱት) ባልደረባዬ ስለሆኑ በላቸው በኩል ሁሉም ነገር አልቆ ኅዳር ፪ ቀን ፲፱፻፵ ዓ.ም በቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ጦር ት/ቤት ገነት እንድሄድ ለጽሕፈት ሚኒስቴር ተላለፈልኝ።

፳፻፵ አጩ መኩንኖች በእንግሊዝና በኢትዮጵያውያን መምህራን ትምህርታችንን ስንከታተል የእንግሊዝ ጦር ሚሊዮን መኩንኖች የጦር ሜዳ ጀብዱዬን ስለሚያውቁ በፊትም በታላቋ ብሪታንያ የጦር ሠራዊት ውስጥ በሻለቃ ማዕርግ ስላገለገልኩ ስለኔ በጣም ያዝኑ ነበር። ከንዘናቸውም የተነሣ ሲያስተምሩ « ሚጀር ካዴት አንቱኒዮ» እያሉ ይጠሩኝ ነበር። ለአለቆቹ መስሎ ከታያቸው እኔ ከምንም አልቆጠርኩትም ከዚህም የበለጠውን ፈተና አልፌ አለሁ።

ጠቡ ሐሳብ ዘንግቻለሁ። ለጊዜው በጽሑፍ ለማስተረት ጊዜው ስላልፈቀደልኝ ጠቡው ድርጊት እንደተረሣ ተረ ። በዚህ መካከል ልረሳው የማልፈቅደው ነገር ቢኖር አንድ ጉዳይ ብቻ ነው። የናፈቀችኝን አገሬን ንጉሠ ነገሥቱንና ቤተሰቦቼን አይቻለሁ። በሀገራ ጠቡ ችግር ቢደርስብኝም ከምንም አልቆጥረውም። የማልረሳው ጉዳይ ደግሞ ያልኩት ይህ ነው፤ የኢጣልያን ሀገር በግፍ አቃጥለሃል ሀብቱን ዘርፈሃል (እናንተው ፋሺስት ሀገራን አላቃጠለም)? ተብዬ ፴፪ ዓመት እንድታሠር ሲፈረድብኝ በእንግሊዝ መንግሥት አማካይነት በገንዘብ እንድመለስ አደረገልኝ። ይህን አልዘነጋውም።

የማልዘነጋው ደግሞ መንግሥቱ የጦር ታክቲክ እንድማር ገነት ት/ቤት ሲለደኝ ቤተ ሰቦቹ በችግር ላይ ነበሩ፤ እንግሊዞች የከፈሉልኝን ገንዘብ እንድመልስላቸው በሕግ ጠየቁኝ ። ለጊዜው የምክፍለው ገንዘብ አጣሁኝ።

እኔ በውደድር ነበርኩ። ልጆቼ ኢዮብና አጅጋየሁ አብዱላ ክሌሎች ቤተሰቦቹ ጋር ይሠቃዩ ነበርና በእውነት ለምን ተፈጠርኩ? እስከማለት ደረስኩ ኮርሌ በ፲፱፻፵ ዓ.ም ተፈጸመ። ከ ፳፻፶፬ አጩ ተወዳዳሪዎች እኔ ፳ኛ ሆንኩ ። ከግርማዊነታቸው የምስክር ወረቀት ተቀበልኩ።

ዋናው ዓላማዬ ሀገሪን መውደድ ንጉሠ ነገሥቴን ማፍቀር ወገኖቼን ማገልገል እንጂ « ለምን እንዲህ አደረጉኝ » ብዬ አላውቅም። በቆራጥ መንፈስ የተመሠጥኩ ድኅ በመኖሪያ ስከራ በድንገት በሚፈጸምብኝ አድራጊነት አልበሳጭም። ይሁን እንጂ እንግሊዞችም ሳይቀሩ ብዙ ብዙ ነገር ነገሩኝ። አልተቆጣሁም ። ወደ ፎቅ እግረኛ ክፍለ ጦር እንድሄድ ተወስኖብኝ ሳለ እንደገና ወደ ፲፩ኛ እግረኛ ሻለቃ አዲስ አበባ ተደለደልኩ።

በዚህ ሰዓት የሻለቃው ሕክምና መከራከር ሆኑ፤ በዚህ ቦታ ፤ ወራት እንደ ሠራሁ በሻለቃው ጠ/ጦር ሠራር የቼ ሻምበል አዛዥ ሆኑ። ከ፲፱፻፵፩-፵፮ ዓ.ም ደግሞ ፪፻፳፩ ወታደሮች ሹማምንትና ባለሌላ ማዕርግ የሚገኙበት የንጉሠ ነገሥቱ መንግሥት ጠቅላላ የመሣሪያና የጥይት ደጋ ማከማቻ ግምጃ ቤትና የአዲስ አበባ ዙሪያ ምሽግ ሹም የዘብ ተነጣይ ሻምበል ዋና አዛዥ ሆኜ ሠራሁ።

በዚህ ቦታ ፮ ዓመት ከ ፲፬ ቀን ያለ ዕረፍት ሠራሁ። ቀጥሎም በ፩ኛ እግረኛ ክፍለ ጦር የንብረት ሻምበል አዛዥ ሆኜ ክፍሉን በአዲስ ሕግ በደንብ እንዳቋቋም ታዝዞ 9 ዓመት ከሠራሁ በኋላ እንደገና የመሣሪያ ግምጃ ቤት አርዲናስ ሥራ ሻምበልና የክፍለ ጦሩን ግምጃ ቤት ሥራ ብቻ እንዳቋቋም ታዘዝሁ።

ሥራውን ተረከብኩ። አንድ ዓመት ከ፮ ወር እንደቆየሁ ወደ ፩ኛ ብሪጌድ ለ፩ኛ ሻለቃ ረዳት መከራከርን እንድሠራ ታዘዝሁ።

ከዚህ ቀጥሎ ከተባበሩት መንግሥታት ጦር ዓደኞች ከኢ.ን.ኤ.መ ባለሥልጣኖች የተሰጠኋቸው የምስክር ወረቀቶችና የኒሻኖች ዐይነት በሚቀጥለው ተራ ቁጥር ለአንባቢዎች አበረክታለሁ።

ከእንግሊዝኛ ወደ አማርኛ የተተረጎመ

የጦር ዓደኞች ዋና ኮሚሲዮን

አ.ፖ 394

ወደ አገራቸው የተለደዱት እንዲመለሱ በተለይ የቆመ ኮሚሲዮን

ደ.ተ. ኤል 10.6 ኤ ዲ/ኤል ኤም ቱሌ 489081

አክሶት 239 የካቲት ፭ ቀን ፲፱፻፵፮ ዓ.ም

ለክቡር የኢትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት መንግሥት የካይሮ ሚኒስቴር እንዲያውቁትም አዲስ አበባ

፩ ይህንን ደብዳቤ የያዘ አብዲሳ አጋ የሆለታ የጦር ትምህርት ቤት ተማሪ የነበረው ከ ፲፱፻፵፮ ዓ.ም ከየካቲት 12 ቀን አደጋ ቀን ጀምሮ የፖለቲካ እሥረኛ ሆኖ በኢትዮጵያም በኢጣልያን አገርም ታስሮ ነበር።

፪ በፋሺስቶች መውደቷም ጊዜ ኢጣልያኖች እርት ስለሌላት ስለ አቶ አብዲሳ አጋ ከታሠረበት ትራያ ከሚባለው አምልጦ ከአገግሲዝ ፣ ከዩግላቭያ ከሶቶ እፍሪካ ከሌሎች አርበኞች ተደባልቆ ከጀርመን ጋር ይታገል ነበር።

የኢትዮጵያ አርበኞች አምስት ዓመት ሙሉ ሰንደቅ ዓላማቸውን በማፍቀር ከኢጣልያን ጭቆና ሲታገሉ የኢትዮጵያን ወንዶች ልጆች ስም ከፍ እንዳደረጉ ይህ አብዲሳ አጋ በድፍረት በመሥራቱና የኢትዮጵያ ወንድ ልጅ በመሆኑ የአገሩን ስም ከፍ ለማድረግ ቢቃ።

የአርበኞች ሹማምንቶችና ዋናም የጦር ሠራዊት ሹም ሰር ሃሮልድ አሌክሳንደር የሰጡት የምስክር ወረቀቶች በእሱ እጅ ይገኛሉ።

ማገገሙም

ፊርማ

የጦር ጋደኞች ዋና መሥሪያ ቤት
ሮም

ሚጅ. ሃርመን
ዋና አዛዥና ሹም

አዲስ አበባ ሰኔ 28 ቀን 1939 ዓ.ም የኢትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት መንግሥት

የጦር ሚኒስቴር

ቁጥር 334319 ተጨማሪ መ/1983

ምክንያት።

ለንጉሠ ነገሥት የጦር ሠራዊት ጠቅላይ መምሪያ።

አዲስ አበባ

አብዲሳ አጋ የሚባል በጠላት ወረራ ዘመን በጠላት እጅ ታሥሮ በዚያው በአርበኝነት ሥራ በመሥራት በጅግንነት ያገለገለ ስለሆነ በጦር ሠራዊት ውስጥ በመቶ አለቃ ማዕርግ ተደልድሎ እንዲሠራ ስለተፈቀደ ይህ ትእዛዝ ከደረሰበት ቀን ጀምሮ በተባለው ማዕርግ ተደልድሎ ደመወዙን እንዲያገኝና ወደፊት ወደ ጦር ትምህርት ቤት እንዲላክ ይሁን።

ፊርማ ራስ አበበ አረጋይ።

ቁጥር 98092

አገዛዥ ኢጣልያ

የአርበኞች የምስክር ወረቀት፡፡

በተባበሩት ነገሥታት ጦር ጓደኞች ስም ሆኜ አብዲሳ አጋ እንቱኒዮን አመለግነዋለሁ፡፡ በተባበሩት መንግሥታቶች ስም አብዲሳ አጋ በየጦሩ ሜዳ ከአርበኞች ጓደኞቼ ጋር ሆኖ ስለ አገሩና በነገሡ ነገሥቱ ስም ከጠላት ጋር ስለታገለና የጠላትን ፖለቲካ በመስበሩና ስለወጋ የጠላትን ሥራና አገር ስለአበላሸና ለጦር ሠራዊታችን ዋጋ ያለውን እንፎርማሲዮን ስለ ሰጠ፡፡ ከፍ ባለ ምስጋና እናመሰግንዋለን ፡፡ አርበኞች በድፍረታቸው በሚያስደንቅ ሥራቸው ነፃነት ታግለዋል፡፡ ስለዚህ የዓለም መንግሥታት በሞላ ማወቅ ይገባናል፡፡ ይህንን የመሰለ የምስክር ወረቀት የያዙት አርበኞች ስለ ነጻነታቸውና ስለ አገራቸው ነጻነት ስለታገሱ ከፍ ያለ ምስጋና ይገባቸዋል፡፡

ፊርማ

1) ጄኔራል ማክፎልድ

የአርበኞች ዋና ኮንትሮል፡፡

ፊርማ

ጄኔራል ሃርልድ ፊልድ ማርሻል አልኮሳንደር የኢጣልያንን አገር የወጋ ጦር የተባበሩት መንግሥታት ጦር ሠራዊት ዋና አዛዥ፡፡

መሪ፡፡

2) ሜጀር ካባራላሎድ ተጠባባቂ

ኮንትሮል ምክትል

3) ማኅተም

የተባበሩት መንግሥታት የጦር ሠራዊት

* * *

ከሮም ዋና ከተማ በስተምሥራት በኩል ከሮም በማምት 085 ኪሎ ሜትር በሚሆን አንድ እነስተኛ ቀበሌ ሼሊኖ የተባለች ቦታ አለች፡፡ የዚህች ቦታ አቀማመጥ ለዚች አገር ውበት ያላት ለምሳም ቦታ ሁና ከተማዋ የገጠር መንደር ናት ፡፡አንድ ትልቅ ፏፏቱ ውሃ በከተማዋ ዳር ያልፋል ፡፡ በአገሩ ላይ ብዙ እትክልት በይዞታ አለበት፡፡ በዚህች እነስተኛ ከተማ ውስጥ የኢጣሊያኖች ኖት ገንዘብ ይታተምበታል፡፡ አንድ ትልቅ የልዩ ልዩ ወረቀቶች ፋብሪካ አለበት፡፡ በዚህች ከተማ ነዋሪ ሕዝብ በማምት ጅሹ ይሆናል፡፡ እንዲያው ሰዎቹና ድንጋይና እንጨቱ ፋሽስትና ናዚስት ነው፡፡ ሕዝቡ በሙሉ በተለይ በፋሽስት መሪዎችና በሞሶሊኒ ያመልካል፡፡ ከከተማው ውጪ ለመሄድ መንገዱ በጣም ምቹ ነው፡፡ የፋሽስት ባለሥልጣኖች መሪዎች የእረፍት ጊዜያቸውን በዚች ባልታወቀች መንደር ያሳልፋሉ፡፡ ከሕዝቡ እንዳጠናሁት ብዙ ጊዜ በዚህ ቦታ

ንጉሣቸውም ሳይተር ስብሰባ ያደርጋል የውጭ አገር ሰው አይደርስበትም ይባላል። ከከተማው ውጭ የሚገኙትን ሕዝቦች በደንብ አይቻቸውምና የሦስሊንን ሥልፍ የክርስቶስ ነው ሲሉ ያመልከቡታል። በአገሩ የሥጋ ደዌ በሽቶች (እኩል ንድፍ) ይበዛል ። እንዳየሁት ንጋቸው ከሠለጠነው ዘመን ጋር ያልተስተካከለ ነው። ሌቱም ወንድም ግልጽም ይታወቃል። የውሃ እንስራ በራሳቸው ላይ ይሸከማሉ። የእጅ ባትሪ በጨለማ ያዩ እንደሆነ በጣም ይፈራራል። ሴቶቹ በጣም ቁንጅና አላቸው ። ጽዳትና ትምህርት ያንሰቸዋል። ከዚህ አገር ሕዝብ ዋና ዐብታቸው የወይራ ዘይትና የወይን ጠጅ ነው። እርሻ በፈረስ ጉልበት ይታረባል። በአገሩ ትላልቅ የእንጨት ዛፍ ይበዛዋል። ያንን አገር ስዞር በእውነት ተማሪ ቤትና ሆስፒታል አላየሁም። ከከተማዶቹ ውጭ ተማሪ ቤት ሆስፒታል ቤተክርስቲያን አይገኝም። የዚህ አገር ሕዝብ በእውነቱ በጣም የሚገርጹ ፍጥረቶች ናቸው። መልካቸው አጣልያን ሆኖ ከሮም 145 ኪሎ ሜትር ሲገኙ ከከተማው ውጭ የሆኑት የኢጣልያን ቋንቋ እየውቁም። ጥቂር ሰው ሲያዩ እንደሌሎቹ አጣልያኖች መደንበርና ማፈዝ አያውቁም። እኔን ደጋማሞ የሚገርመኝ ስለ እንቅፋቶች ነሮ የጸፋትን እንዳንኖ ጽሑፍ ስመልከትና የኢ.ሲ.ኖን ነሮ ደረጃ ሳስታውሰው ነው።



የሽምበል አብዲሣ አጋ በሌሊት ጨለማ በዋይት ውጋገን የእንቅፋቶች መሰን ሲያስቀርጡ በዚህ ዐይነት ቆራጭነት ነበር።

የአገራችን ሕዝብ ለግብርና ለጥሬ ጥቅም ለማድረግ ለሚችሉት ሰዎች ማሳሰቢያ



የአገራችን ሕዝብ ለግብርና ለጥሬ ጥቅም ለማድረግ ለሚችሉት ሰዎች ማሳሰቢያ

የአገራችን ሕዝብ ለግብርና ለጥሬ ጥቅም ለማድረግ ለሚችሉት ሰዎች ማሳሰቢያ

የአገራችን ሕዝብ ለግብርና ለጥሬ ጥቅም ለማድረግ ለሚችሉት ሰዎች ማሳሰቢያ

የአገራችን ሕዝብ ለግብርና ለጥሬ ጥቅም ለማድረግ ለሚችሉት ሰዎች ማሳሰቢያ

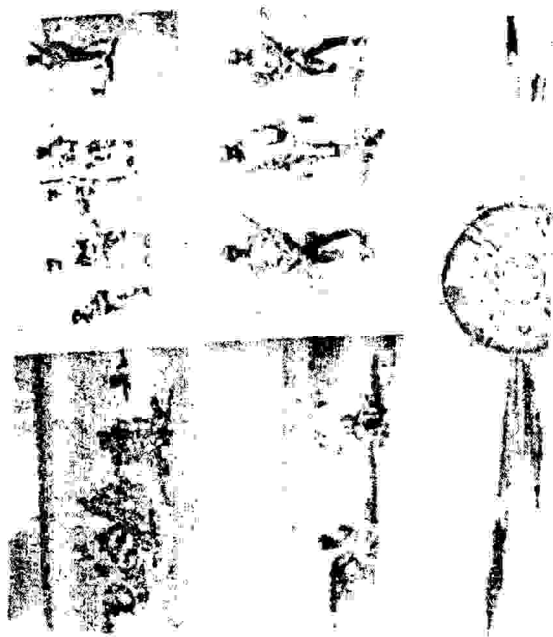
በአርበኝነት ጊዜያት በኔ እጅ የተማረኩት የጠላት የጦር ሽማምንቶች፡፡

ስምና ማዕርግ የጦር ሚዳ ስም

- 1) ኮሎኔል ትሩቤት እዶ ሺኦ ኑራ
- 2) የመ/አለቃ ትሩንቤት አልዶ ኮሌሻኖ
- 3) የሻምበል ባሻ ቱሩንቤት ጉእዶ »
- 4) የሻለቃ ጉሊርሞ ማሪኦ »
- 5) ሻምበል ጄርላሞ አ.ያኖ
- 6) የመ/አለቃ ሳርዳኞ አዳሞ ትሬኦ
- 7) ማርሻሎ ባሎምባሪን ፌስታ »
- 8) ሻምበል ሌርኮ አልዶ »
- 9) ማርሻሎ ችብቴል ሌኔርኮ »
- 10) የፆ አለቃ ካባሬል ሴኒጆኦና »
- 11) የፆ አለቃ ሉኬት አሪኖ »
- 12) ሻለቃ ሺቶ ማሳሮ »

- 13) የመ/አለቃ ሳንቲ ኡቬርቶ »
- 14) የመ/አለቃ ሳልባቶሬ ኡጎ »
- 15) የመቶ አለቃ ቤአንክ ፍራንኮ »
- 16) ሻምበል ማሪኖ ሊኦኔ ሳንቤቶ
- 17) ኮሎኔል ፋርቲናቶ »
- 18) ሌ/ኮሎኔል ቢፓኔ አሪኑ »
- 19) ሻለቃ ነቤሊ »
- 20) ካራቪኤራ ኮንፎርቲ አርቦ »
- 21) ካራቪኤራ አታቪኦ አቢሊ »
- 22) ኮሎኔል ፓኤጋኖ »
- 23) ሻለቃ ካቺኦት »
- 24) ሻለቃ አንቶኔል ሳንቤቶ »
- 25) የመ/አለቃ ባቺሎ ማሪና ጄሊኦ ሳርኦ ማቴልካ
- 26) ሻምበል ኒኮላ ጃባኒ ማቴልካ

- | | |
|--------------------------|------------|
| 27)ባንታዮኒ የባንክ ሹም | » |
| 28)የባንክ ሹም ዋና ጽሑፊ ጂኖ ኒኮሳ | » |
| 29)ሻምበል ባሻ ኬኦባ የባንክ ዘበኛ | » |
| 30)ሻምበል ፒኔኖ የባንክ ዘበኛ | » |
| 31)ጃኬሌ ሮማኖ | ካስቲላ ሳንቤትሮ |
| 32)ሻምበል ጃኮቦ ጉርቦኔ | ክጃኖ |
| 33)ጂአንካፊል አኔታ | ፋርንታሊ |
| 34)ፎሳ ያቤትሮ | » |
| 35)ዴዶኖ ዶባኒ | » |
| 36)ኦርዴልኦ አኖ | » |
| 37)ኤቪሮማሳንሴ | ቸንጉሊ |
| 38)ማቺሊን አምራቶ | » |
| 39)ኦሲጃኖ ካዛሊ | » |
| 40)አምስት የጀርመን ወታደሮች | ክጃኖ |



የካምቦዲያ ሕግ ቤት መሥመር ከወቅቱ ጀምሮ፡፡

በጊዜው ውስጥ ሲገኙት፡፡

የዘመናዊ የቴሌቪዥን ስርዓት መሰረት በዚህ ሁኔታ ይገኛል፡፡



ታሪክና ልማት

የጥናት ስልጣን

ጥናት

ጥናት

ጥናት

የጥናት ስልጣን

ጥናት

ጥናት

ጥናት

የጥናት ስልጣን

ጥናት

የጥናት ስልጣን

ጥናት

ጥናት

ጥናት

ጥናት

ታሪክና ልማት

እነዚህ ከዚህ በላይ የተመለከቱት ሰዎች ማለት መኰንናና በማገባ መሣረያ ይዘው በጦር ሜዳ የተማረኩት ሲሆን ጥቂቶቹ ለእንድ እንድ መሥረያ ቤት ኃላፊ ሆነው ተማርከው ሕግ የተፈጸመባቸው ሲሆን ለምሳሌ በጦር ሜዳ የወደቱትንና ተማርከው ዕለቱን የሚገደሉትን አልጻፍኩም፡፡

እንዲሁም ባይገደሉም ተማርከው ዕለቱን የሚለቀቁትን ወይም የሚያመልጡትን ለመጻፍ አልቻልኩም፡፡

ስለዚህ በ42 ተራ ቁጥር የተመለከቱትን መኰንናና የተማረኩበት የጦር ሜዳ ማስታወሻ ለደራሲዎች መስጠት የቻልኩበት ዋና ቁም ነገሩ ለደራሲዎች ሥራና ድካም እንደሚረዳ በማወቅ ነው፡፡ ስለ እነዚህ ሁኔታ በሰፊው ለማስረዳት ዝግጁ ነኝ፡፡

ነገር ግን እነዚህ መኰንናና ሆኑ ሲሆኑ ፈጽሞ የወታደርነ ስም የሚያጠፋ ናቸው፡፡ የመጨረሻዎቹ የኢጣልያኖችን ወታደሮች አስቀያሚና አላፋሪ ናቸው፡፡ በያዙት መሣረያ ሳይሠሩበት ተማርከው የተገደሉ ናቸው፡፡

የሰቶች ምርኮኞች፡፡

- 1) ሲኞሪና ሊና ጆሻኒ የራዲዮ ሠራተኛ ሳንሳ ባሪኖ
- 2) „ አና ኃባባሪን „ „
- 3) „ ጆግኒና እንጃሎ „ „
- 4) „ ቡሩና ቡሩኖ „ „
- 5) „ ማሪኦ ቲትኖ „ „
- 6) „ ፒፕኖ ካቡቱሎ „ „

* * *

እነዚህ እንደ ደረሰኩ ከብዙ በጥቂቱ ከወገኖቹ ከኢትዮጵያውያኖች ከሰን አድራጊዎች የገንዘብ እርዳታ የሰጡኝን በጥቂቱ በከቡር ብላታ ዲፊሳ አመንቱና በአቶ አላና ናትናኤል የተደረገልኝን የገንዘብ እርዳታ አስታውሳለሁ፡፡

- 1) አቶ ዲፊሳ ዳንኬ
- 2) ወ/የሺ አመቤት ዲፊሳ
- 3) አቶ አላና ናትናኤል

- 4) » ገቢላ ከምዕታ፣
- 5) » ደርጋ ወ/ማርያም
- 6) » ደስታ ሮሮ
- 7) » ገብረ መስቀል ዋሲሁን
- 8) » ባዩ ገብረየስ
- 9) » በረከት ገብረ ሥላሴ
- 10) » ሠይፋ ገብረ ዮሐንስ
- 11) » ካልሌ ጀምበሩ
- 12) » ነጋሪ ስማ
- 13) » ሰማ ሲርብርሳ
- 14) ዮሐንስፋ ኃይሌ ቤራ
- 15) ዮሐንስፋ ተፈራ እስጢፋኖስ
- 16) ወይዘራት ሣራ አያኖ
- 17) አቶ ገብረ ሥላሴ ወርቅነህ

- 18) » ተስፋ ሕዝቧ ሐውኪ
- 19) » ገብርኤል ኤድሞንድ
- 20) ክቡር አቶ አማኑኤል አብርሃም
- 21) አቶ ገብረ ማካሄል ፍጋሥሐዬ
- 22) አቶ ብርሃነ ሥላሴ እብሳ
- 23) ክቡር አቶ ይልማ ዲረሳ
- 24) አቶ ገብረ ወልድ ዋየሳ
- 25) » ታሲላ ደብሳ
- 26) » ደሴ ካሣሁን
- 27) ሸለቃ ኃይለ ማርያም
- 28) አቶ ደረሳ ነጋቱ
- 29) » ደስሐቅ ግደዬ
- 30) » ላንድረስ ዘረሁን
- 31) ብሳታ ደረሳ አመኑቱ

- 32) አቶ ዓለግዖሁ ቅጣታ
- 33)» አርአያ ኃይሉ
- 34) » ገብረ ማርያም ተስፋዬ
- 35) » ብርሃኑ ወርቅነህ
- 36) ወይዘሮ ቀለመ ወርቅ
- 37) አቶ አህመድ አበራ
- 38) » ምስጋና ሐውኪ
- 39) » ገብረ ማርያም አመኝቲ
- 40) ወይዘሮ ጉዕማሽ
- 41) አቶ ደርጅ ትረጅ
- 42) ወይዘሮ ማሕሉት አካሉ
- 43)» ማርያም ነወረ
- 44) አቶ አርአያ አበበ
- 45) አቶ በየነ ቢያድግልኝ

- 46) » ነጋሪ ሙሉ ቶ
- 47) » ሣሙኤል ዋዩሳ
- 48) ወይዘሮ ማርያም ተሃስ
- 49) አቶ ዮሴፍ አስበ
- 50) » አድምቄ
- 51)» ዘመድ ወ/ገብርኤል
- 52) » ገለታ ብሩ
- 53) » ፈለቀ ይርገቱ

ለካቢህ በጎ አድራጊዎች ከልባዊ ምስጋና በስተቀር ምንም
አላደረግኩም።

* * *

ስለኔ ብዙ ሰዎች ብዙ አስተያየት ያቀርባሉ። አብዲሳ ለምን
ወደ ጎላ ቀረጃጋብቻ ወይም በሌላ ጉዳይ ዘመድ መፍጠር
አይገባውም? ይሉኛል ። ሌሎች ደግሞ ለሌሎች አውርተውብኝ ሌሎች
ሲነግሩኝ እንዲህ ይሉኝ ነበር ። « በ1929 ዓ.ም እጣልያ ፋሺስት
ኢትዮጵያን ሲወራት በጦርነት ቀላሉ ሲሟረክ የሄደው ማህበሩን ይዞ

ነው። በዚያም ሰዓት 15 ዓመቱ ነው። የመጨረሻዎቹ ደግሞ እንዲህ ሲሉኝ እስማሰሁ። « በጦርነቱ ጊዜ ከእርሶኝነት ሲመለስ የነጭ ማለት ነበረችው። »

ያም ሆነ ይህ ሐሜቱ በመሉ ውሸት ነው። ብደሰት ባልደሰት አልጨነቅም። ግን የሚሰነዘርብኝም ሐሜት የኔን መኖር ከማይፈልግ ሰዎች እንጂ ከጨዋዎቹ የሀገሬ ዜጎች አይደለም ። የእኛን የኢትዮጵያውያንን ጨዋነት ለጨዋው ለሀገሬ ሕዝብ ለስረዳ አልፈልግም።

አገራችን ቅድስት ነች። በላይዋ ላይ የሰፈሩት ዜጎች ቅዱሳን ናቸው ። መሉ በመሉ « ናቸው » ብዬ ባልናገርም መሆኑን አሳብኝ አላሳሰሁ። « ጽድቅ በምድር » እንደሚባለው ከኔ ጅምሮ ሲላውም ዜጋ ለሀገሩ ለንጉሠ ነገሥቱና ለወገኑ ከዕሙንገት የነጠረ የሥራ ውጤት ማለየት አለበት ። እኛ ሠርተኝ ምስል ካልሆነ ማን ሊሆንልኝ ይችላል?።

አሁን ወደ ግል ጉዳዩ ልመለስ የማጫውታችሁ ከ1952 ዓ.ም ወዲህ ያለውን ነው። « ፍንዳው ያላለተሰት በሬ ቆዳው ነጋሪት ይሆናል » ይባላል። ወዳንድ ቦታ ተዛውሮ ሥሠራ ብዙ እንቅፋት ገጠመኝ። በአምላክ ፈቃድ ፈተናውን ወጣሁኝ። የ2ኛ ብርጌድ መምሪያ ሺም/አዛዥ ሆኜ ጥቂት እንደቆየሁ ለአዛዥነት ክቡር ሚደር ጄኔራል

ደበበ ኃይለ ማርያም መሙ። ሥራ ቀጠለ። ጉብኝት አድርጎሎ ስንጋገር ከ39-53 ዓ.ም እኔ በመቶ አልቅና ብቻ መኖሪ ገረማቸው፤ አጽናኑኝ። በዚህ ብቻ አላለቀም፤ ለኔ 7 ቀን በ54 ዓ.ም ሽምቤል እንደሆነ ግርማዊ ንጉሠ ነገሥት አዘዙልኝ። 094 ዓመት በእንደ ማዕርግ ስቆይ በማንም ላይ የብስጭት መልክ አላሳየሁም። « ላሰፈ ከረምት ቤት አይሠራም » አሉኝ ጀኔራሉ አነጋገሩኝ። በክቡር ጀኔራሉ ምክር ባለውሉታ ነኝ።

* * *

የሀገሬ ክፍለ ግዛት የሆነችው አጋዴን እትብቱ ከተቀበረበት መሬት እንደኛዋ በመሆኗ አሁንም እንደተወለድኩባት መንደርና ጉሃ አድርጌ እውደታለሁ ለሀገር መሞትን የመስሰ ከብር እንደሌለ ከተረዳሁ ቆይቻለሁ። ለሀገሩ ድንበር ለንጉሠ ነገሥቱ ክብር መሥዋዕት መሆኑን ለኢትዮጵያውያን እንግዳችን አይደለም። እንኳን ወንድ አፎጊቶችና ሽማግሌዎችም ጭምር በወኔ እየተቀሰቀሱ በሀገር ፍትር ስሜት መቃጠላቸው ይሰማኛል።

በዚያ ሰዓት ከኔ ጋር ያሉት የሁለተኛ ሽምቤል መኰንኖች ወታደሮች በእውነት ደስ የሚያሰኙ ነበሩ። እነሱም የመቶ አለቃ በልቻ አሊቃ ም/መቶ አለቃ ሲላይ ይነሡ ም/የመቶ አለቃ እምዲሳ ምኒሉን ም/የመቶ አለቃ ሥዩም ዋቅቶላ የሺምቤል ባሻ አሰፋ ዓለማየሁ ነበሩ።

መከላከያዎች፡፡ አብዛኛዎቹ ወጣቶች ናቸው፡፡ ምክንያቱም አብዛኛዎቹ በዚያ ሰዓት ከቀዳሚኛ ኃይል ሥላሴ ጦር አካዳሚ ት/ሴት ተመርቀው የመጡ ናቸው፡፡ እነሱም ገና ስጋ ወጣቶች ነበሩ፡፡ ማን የአሰቶቻቸው ጀግንነት በደማቸው ውስጥ ስላል ያሳዩት ትብብርና ጀግንነት ዋጋ ያለው ሆነ፡፡ ድል አደረገን ፡፡ ደስታ ከድል ጋር የእኛ ፖለቲካ ሆነች፡፡

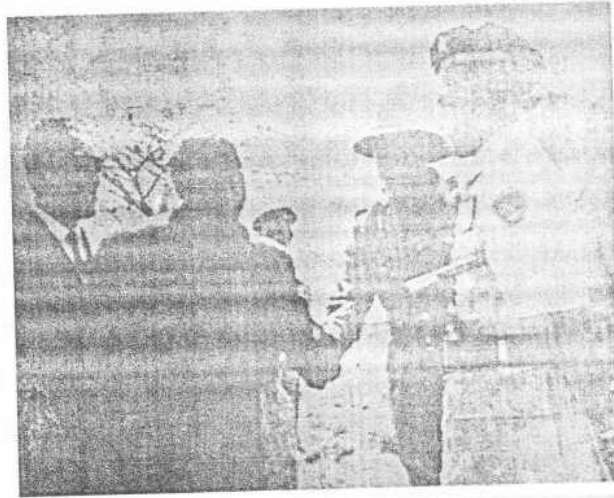


የግንባታው ስራ ላይ መቀላቀል ለማረጋገጥ በግንባታው ላይ የሚሳተፉት ሰራተኛዎች በሰዓታት ለሰዓታት የሚሰሩ ሲሆኑ ለሰራተኛው ስራ ላይ ማሳተፍ ይቻላል።

ተዋግተን ድል ያደረግንባቸውም የድል ሠፈሮች እነዚህ ናቸው፡፡

- 1) ቶጎ ሙጫል
- 2) ድሩዋል ወንዝ
- 3) ጃራ ተራራና ወንዝ
- 4) ቆራን ቀበሌ
- 5) ሆራ ከሊፋ ቀበሌ
- 6) ጉራዝ (ሌሊትና ቀን)
- 7) ሃሂ ቀበሌ
- 8) ሂራር ፋራ ወንዝና ተራራ
- 9) ጸሐተርቡድ
- 10) ፋፋን ወንዝና ተራራ
- 11) ዳኮታ ወንዝና ሸላቆ
- 12) ፊቅ
- 13) ጋራ ሌንጫ (ያለማዳረግ ቀንና ሌሊት)

መከላከያዎች አብዛኛዎቹ ወጣቶች ናቸው። ምክንያቱም አብዛኛዎቹ በዚያ ሰዓት ከቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ጦር አካዳሚ ት/ቤት ተመርቀው የመጡ ናቸው። እነሱም ገና ለጋ ወጣቶች ነበሩ። ግን የአባቶቻቸው ጀግንነት በደማቸው ውስጥ ስላለ ያሳዩት ትብብርና ጀግንነት ዋጋ ያለው ሆነ። ድል አደረግን ። ደስታ ከድል ጋር የእኛ ገንዘብ ሆነች።



ፕሮፌሰር ስፑፖኒት ከሥራ ላይ መዋሉን ለግረጋገጥ ከሰግሊያ መንግሥት በሌላ የተላኩትን የሐርገላ ጠ/ገዥ ፤ የተከበሩ ቀኝዝማች መሐረን ፡፡ ለሻምበል አብዲሣ ሲያስተዋውቁ።

ተዋግተን ድል ያደረግን

- 1) ቶጎ ውጫሌ
- 2) ድሩዋሌ ወንዝ
- 3) ጃራ ተራራና ወንዝ
- 4) ቆራን ቀበሌ
- 5) ሆራ ከሊፋ ቀበሌ
- 6) ጉራዝ (ሌሊት)
- 7) ሃሄ ቀበሌ
- 8) ሄሬር ፋራ ወንዝ
- 9) እስተርቡድ
- 10) ፋፋን ወንዝና
- 11) ዳካታ ወንዝና
- 12) ፊቅ
- 13) ጋራ ሌንጫ

14) ሽብሌ ሽላቅ (ጅ ቁጌ ፤ኢሊጎት)

15) ዲባ ተራራና ሽላቅ

ከላይ በተጠቀሱት የጦር ሜዳዎች ልዩ ልዩ ጀብዱዎች ከተፈጸሙ በኋላ የጦር አገዛዝ ለነበሩት ለሌ/ ኮሎኔል ተክሌ ፍትሐ አወቀ የ ፲፬ ቱን የጦር ሜዳዎች ምርኮ ላስረከብ የቶጎ ውጫልን አገዛዞች ለነበሩት ኮሎኔል ሥዩም ገድለ ጊዮርጊስ አስረከብኩ። ከዚህም በስተቀር ለኮሎኔል ጠቅላላ ሪፖርት ጸፍኩላቸው።

በጸፍኩትም ሪፖርት ውስጥ ለከብር የነበር ዘበኛ ዋና አዛዥና ለ፫ክፍል ጦር ዋና አዛዥ እንዲሁም ለኮብር ዘበኛ ጃኛ ብረጌድ አዛዥ ግልባጭ ላከሁ።

በኮሎኔል ሥዩምና በሌ.ኮሎኔል ተክሌ አማካይነት በሪፖርቱ መሠረት በጥቂቱ የማስታወሰው ለ ፱ጀግኖች የማዕርግ እድገት እንዲሰጣቸው አደረግሁ።

እነዚህም ፦

፩ኛ/ የሽምቤል ባሻ አሰፋ ዓለማየሁ ም/የመቶ አሰቃ

፪ኛ/ ያሣ አሰቃ ማለደ አድገህ ም/የመቶ አሰቃ

፫ኛ/ ያሢ አሰቃ ታደሰ ሽብሩ ያሢ አሰቃ

፬ኛ/ የሢ አሰቃ ተረፈ መጋቢ ያሢ አሰቃ

፭ኛ/ ተ/ወታደር ጨቁን አወቀ ም/የ ፲ አሰቃ

፮ኛ/ ተ/ወታደር ጫላ ጫካ ም/የ፲ አሰቃ

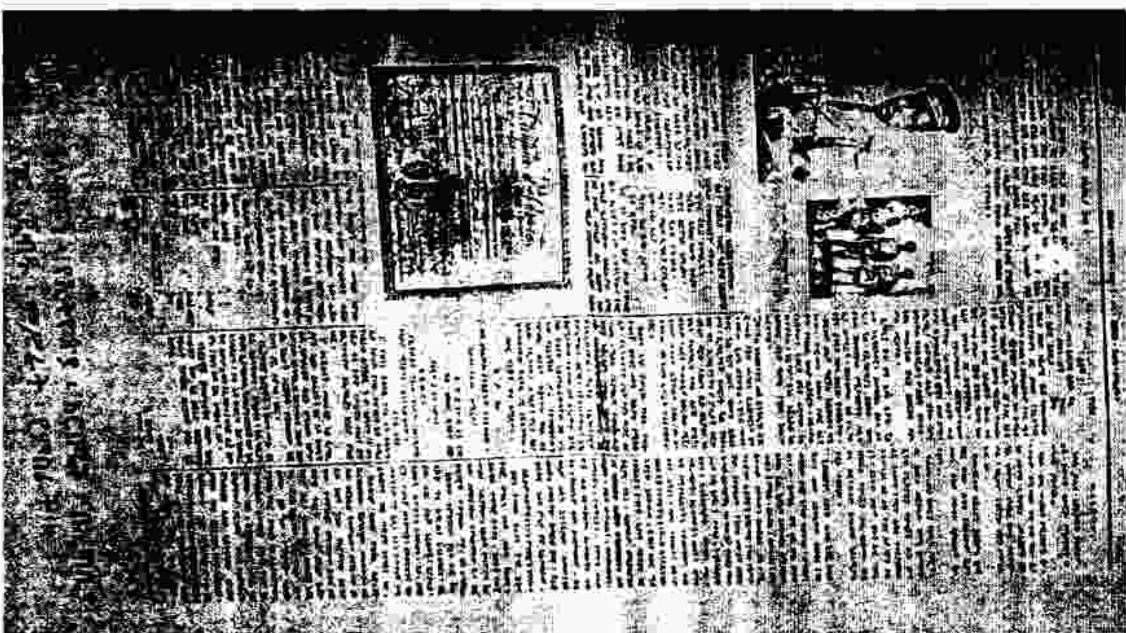
፯ኛ/ ተ/ወታደር ረጋላ ም/የ ፲ አሰቃ

፰ኛ/ ተ/ወታደር መርሻ ባዬ ም/የ፲ አሰቃ

፱ኛ/ ም/የ ፲ አሰቃ ዳርቻ በዛብህ ያ ፲ አሰቃ ።

እነዚህ ብቻ ጀብዱ ሠርተዋል አላልኩም። ሌሎችም አሉ። ታሪካቸው ያስረዳል ። በነዚያ ጀግኖች ከሰማሊያ የጦር ወታደሮች ከባድና ቀላል መሣሪያዎች ከምርኮ ጦር መሣሪያ እዳራሽ ይገኛል።

* * *



« ኢትዮጵያን ሐራሪድ» የተባለው ዕለታዊ ጋዜጣ እንደ ኤፒን አቆጣጠር ከጥቅምት 14 እስከ ጥቅምት 22 ቀን 1959 ዓ.ም ድረስ በተከታታይ ያወጣው የአንድ ተመልካች ጽሑፍ እንዲህ ይላል፡፡

ተመልካቹ የተነሡበት እርገሰት « በኢትዮጵያና በኢጣልያ መካከል በተደረገው ጦርነት ከከበሩት ጀግኖች እንደኛው ልቦ መላው ጀግና ኸምባል አብዲሣ ኢጋ ናቸው» የሚል ነው፡፡ ሐተታው ተጠሰ፡፡ ጸሐፊው እንዲህ አለ፡፡

« በዚያ ሰማይና መሬት በተደፋበት የጦምብ በረዶ ከሰማይ በሚዘኘቡበት የሰው ልጅ እስከራን በየሜዳው በተረፈረፈበት በዚያ አስቃቂ ዘመን የመፀፈር ዕድል ከነጠማቸው ዜጎች የመጀመሪያዎቹ ኢትዮጵያውያን ነበሩ፡፡ እንደነገሩ እዝማሚያ ከላበው ስወርድ በመጣው የጀግንነት ተግባር ግማሾቹ ኢትዮጵያውያን በስደት ግማሾቹ በበረሃ ሌሎቹም እንዲሁ በምርኅኝነት ተቀመጡ፡፡

«ኦጃትን አኩልነትንና ክብርን የተፈጥሮ ገንዘባቸው ያደረጉት ኢትዮጵያውያን ከሚፈለግባቸው በላይ ተከራከሩ፡፡ « በ1947 ዓ.ም በዚህ ጋዜጣ ላይ የወጣውን ጽሑፍ በመለከት ያንድ ኢትዮጵያዊ ጀግና ታሪክ እገኛሁ» ይህ ጀግና ባለፈው ጦርነት ታሪካዊ ነጥብ ያገኘ መሆኑንም ሰማሁ፡፡፡ በዚህ ይህን ሰው ፈልጌ መግኘት ተግባራ መሆኑን ተገነዘብኩና ጥያቄ አቀረብኩለት ፡፡ « ይህ ሰው የሳፊው የመቶ አለቃ አብዲላ ኢጋ ይባላል፡፡ «በ1937 ዓ.ም ግራዚያኒ የመቶስል

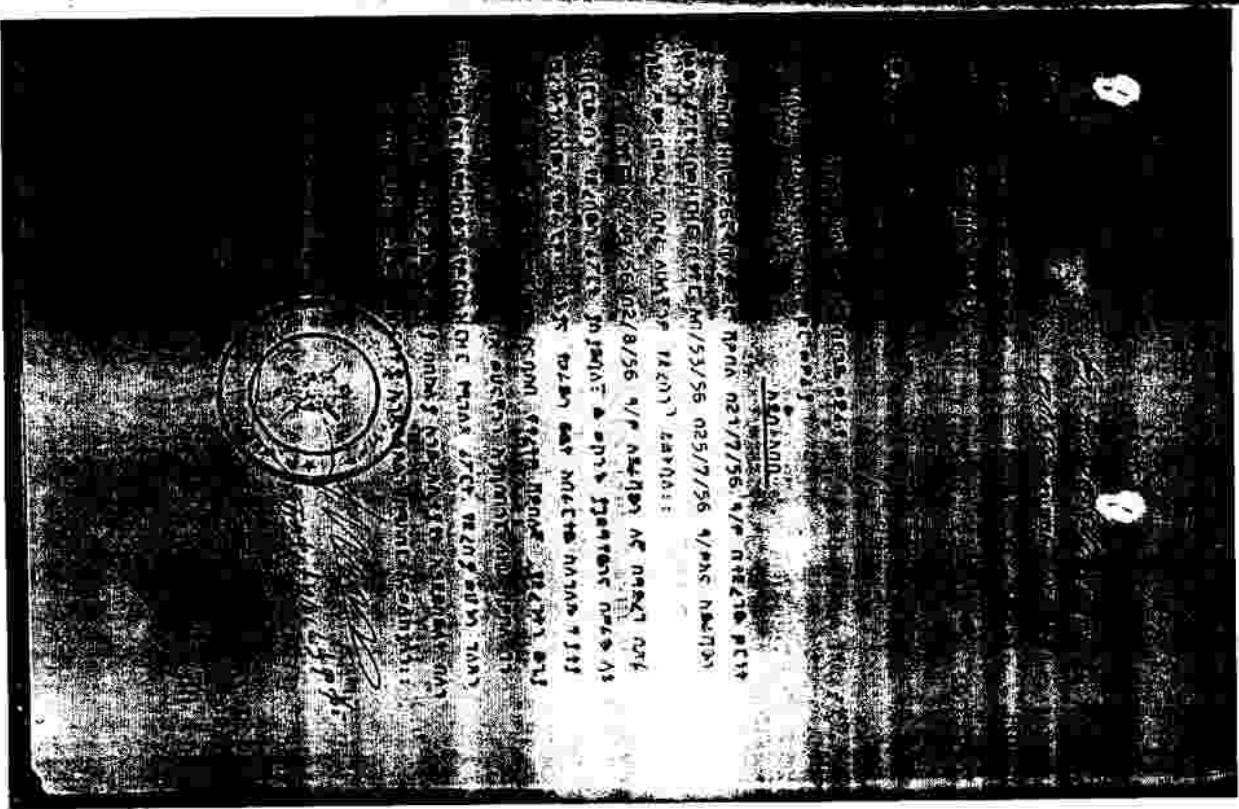
አደጋ ሊያገኘው ወጣቱ አብዱላ በጊራ በተደረገው ጦርነት ቆሰለ። በጦርነቱም ከተማረኩት 38 የገነት ት/ቤት ወጣቶች እንደኛው አብዱላ ነበር። 18ቱ ወጣቶች በጠላት እጅ የሰ ርገራጌ ሲገደሉ አብዱላና የቀሩት ጓደኞች ተማርከው ወደ ናጋል ተወሰዱና ታሠሩ።

..... በመሆኑ ቤት ውስጥ አብዱላ ላብ በጣም ላብ ጊዜ የመገደመልላቸው መንገድ ያሰብ ነበር። አብዱኩ ከነፍሱ እያሉ የመሆኑ ቤቶችን መከማቸት በዚህ ግራ አጋብቶ እስከ መደብደብ ድረስ። ለሁ በብዙ ዓመት የተዘረዘረ ጽሑፍ አቅርቦአል።

* * *

ስለ ሻምበል አብዱላ የጻፉት ጋዜጦች ላብ ናቸው። የሰንደቅ ዓሳማችን ጋዜጣም የካቲት 9 ቀን 58 ዓ.ም እንዲህ ሲል ጽፏል።

..... ኢትዮጵያንም በጀኛው የዓለም ጦርነት አገልግሎት፤ ኢትዮጵያ በኢ.ጣልያን ፋሽስት ከተወረረች ከሦስት ዓመት በኋላ ሁለተኛው የዓለም ጦርነት ተጀመረ። በምድር ላይ ታደቱ የማይታወቀው ይህ ታላቅ የዓለም ጦርነት አ.አ.አ. ከ1939 ዓ.ም እስከ 1945 ዓ.ም ድረስ በተደረገው ጊዜ ላብ ኢትዮጵያውያን በዚህ ጦርነት ውስጥ ተካፋይ በመሆን በሀገራቸው ውጪ የማይታወቁት ደብዳቤ ወርቀውታል።



.... « አንድ ኢትዮጵያዊ በኢጣልያ ወረራ ጊዜ ወደ ኢጣልያ አገር በግዞት ተልከው በዚያው ከታሠሩ በኋላ ይህ ታላቅ የዓለም ጦርነት በኤውሮፓ ውስጥ ሲቀጣጠል « ከታሠሩበት ወህኒ ቤት ውስጥ አምልጠው በማያውቁት በኢጣልያ በረሃ ውስጥ በመግባት በዚያ ለተዋጉት የኤውሮፓ አርበኞች ጦር መሪ ሆነው አገልግለዋል፡፡

.... « እኒህም ሰው አብዲሳ አጋ ናቸው፡፡

* * *

.... « የዛሬዬቱ ኢትዮጵያ » ጋዜጣ ነሐሴ 12 ቀን 1957 ዓ.ም በወጣው ቁጥሩ እንዲህ አለ፡፡ « ከቤተ ሰብ ናፍቆት የሀገር ፍቅር ይበልጣል » በሚል ዓምድ « ሽምቤል አብዲሳ አጋ በበኩላቸው ሲናገሩ » « በአጋዴን ብዙ ጊዜ ኖረዋል፡፡ በቶኅ ውጫሌ ግጭት ጊዜም ተዋግቻለሁ፡፡ ይሁን እንጂ እዚህ ላይ ልመለከት የቻልኩት የሶማሊያን የጦር ወታደሮች ፋከራ እንጂ ጉብዝና አይደለም » ብለዋል፡፡

.... « ሽምቤል አብዲሳ 46 ዓመት ዕድሜ ያላቸው ጀግና መኩንን ናቸው፡፡ « በ1956 ዓ.ም የሶማሊያ መንግሥት ወታደሮች በኢትዮጵያ ውስን ባደረጉት የቶኅ ውጫሌ ግጭት ተካፋይ ሆነዋል፡፡ « በዚህ ጊዜ ከጠላት በኩል ብዙ ራሳ ለመቁጠር ችያለሁ ብለዋል፡፡

.... « የኢትዮጵያ ድምፅ ጋዜጣ » ሰሜቹ እቶ መንግሥቱ ገሠሠ ዜና አቅራቢነት ከዚህ በታች ያለውን ገለጠ፡፡

.... « ጀግንነት የኢትዮጵያውያን የተፈጥሮ ስጦታ ነው፡፡ ዓለምንም ያስደነቀ አንድ ኢትዮጵያዊ የፈጸመው ልዩ ሞያ ለሀገር ነጸነትና ለንጉሠ ነገሥት ኩባር ተቆርቋሪ በመሆን « አባቶች ያቆዩትን ቅርስ ጠብቆ ለትውልድ ለማውረስ በማለት በሀገራችን ላይ በየጊዜው የሚነሳውን የውጭ ጠላት በጦር ሜዳዎች ላይ እየተገኙ በድል ስድፍ አሳፍረው በመመለስ ኢትዮጵያውያን ጀግኖች ያተረፉትን ስም ታሪክ ራሱ ምስክር ሆኖ ይዘረዝራል፡፡

.... « በዛሬው ጋዜጣችን ይህንን በመለስ መያ ከተመለከትን ጀግኖች ኢትዮጵያውያን መካከል አንደኛውን ልናስታውቃችሁ እንወዳለን፡፡

« ስማቸው አብዲሳ አጋ » ማዕርጋቸው ሽምቤል « ዕድሜያቸው 46 ዓመት ነው፡፡

.... « ሽምቤል አብዲሳ አጋ የኩባር ዘበኛ ባልደረባ ቢሆኑም የውትድርና ተግባራቸውን የጀመሩት በልጅነታቸው ወራት መሆኑ ታውቋል፡፡

.... « በ1956 ዓ.ም የሶማሊያ መንግሥት ወታደሮች የኢትዮጵያን ውስን ጥሰው ገብተው ባደረጉት የቶኅ ውጫሌ ግጭት ላይ « ሽምቤል አብዲሳ አጋ ተካፋይ ሆነዋል፡፡ ሽምቤል በዚያን ጊዜ የነበሩት በአጋዴን

ውስጥ በተለይ ፈቅ በተባለው ሥፍራ ላይ ነበር። መጋቢት 21 ቀን 1956 ዓ.ም ከዚያ ተጠርተው በከባድ መሣሪያ የተጠነከረ እንደ ሽምቤል ጦር በማዝመት ከፋት 5 ሰዓት ከሩብ ላይ ከቶግ ውጫሊ የተኮሰ እሩምታ ውስጥ ገቡ።

...“ ከጠላት በኩል የተሰበረው የእንደ ሽህቃ ጦር ሲሆን እርሱም በከባድ መሣሪያ የተጠነከረ ነበር። ውጊያው እስከ 11 ሰዓት ተኩል ቀጥሎ ከሞት የተረፉት የሶማሊያ ወታደሮች ሊሸሹ በሽምቤል ግንባር በኩል ብቻ ብዙ የሆነ ራሳ ተቆጥሯል። “ ከዚህም በቀር የእንደ ሽህቃ ጦር ሙሉ ሲመረከ የሸሹት እንዳቸም መሣሪያ ይዘው አላመለሱም።

...“ከተማረኩት መሣሪያዎች ውስጥ መድፎች የአይሮፕላን ማውረጃ የታንክ መስራያ ከዘድ መትረፍቦችና ሌሎችም ተገኝተዋል።

...“መጋቢት 22 ቀን 1956 ዓ.ም ደግሞ በተደረገው ውጊያ “ የሶማሊያን ወታደሮች የጦር ሠፈር አቃጥለው እንደ የጠላት ሰላይ ማርከው ለጦር አተገኘው በማስረከባቸው ይኸው መታዘዝ እንደ ልዩ ደግነት ተቆጥሮላቸው ከሰላይ የምስጋና ደብዳቤ ደርሶላቸዋል።

...“ በአሳቸው የሽምቤል ጦር ውስጥ ተካፋይ ከነበሩት መካከል ም/የመቶ አሳይ ይነሱ ም/የመቶ አሳቃ አምዲሳ ጋምፋላ ሽምቤል ባሻ አሰፋ ዓለማየሁ የመቶ አሳቃ ቡልታ አሳቃ ም/የመቶ አሳቃ ሥዩም ዋቅቶላ ነበሩ።



በደ.ሳ ፡ በጦር ፡ ማ.ደ ፡ በጀግነት ፡ ለሞቱት ፡ ወታደሮች ፡
እበባ ፡ በ.ደስቀምጥ ፡ የሚያሳይ ፡

ፎካል ኩኔታል ሂሳብ፤

[illegible]

....« ሻምበል አብዲሳ አጋ ለዚህ ለፈጸሙት የጀግንነትና የቆራጥነት ተግባር የ3 ክፍል ጦር አዛዥ ከጸፋላቸው የምስክርነት ቃል ውስጥ ለነገራችን ማስረጃ ይሆን ዘንድ ባጭሩ ከዚህ ቀጥሎ የተመለከተውን እንገልጻለን»::

....« መጋቢት 21 ቀን 1956 ዓ.ም በተደረገው ውጊያ በእኔ አዛዥነት በዋሉት ጦር ሜዳ ከሰማሊያ መንግሥት የጦር ወታደሮች ጋር የማጥቃት ጦርነት እንዲፈጸመኝ ከእኔ በተሰጣቸው ትእዛዝ በጀግንነትና በቆራጥነት ከጠላት ጋር እንደ በረዶ በሚወርደው ከባድ መሣሪያ ጥይት ፈት ጦራቸውን አስልፈው ግዳጃቸውን በቅልጥፍናና በልዩ ጀብዱ ፈጽመዋል»::

....«ጀኛ በከባድ መሣሪያና በአውቶማቲክ መሣሪያ በሚገባ የተጠናከረውን የጠላት ጦር የግንባር ምሽግ ቆራጥነትና ቅልጥፍና ባለው አጭር ጊዜ ውስጥ ድል አደርገዋል»:: « መኮንን የማይበገር ሞራልና ጥሩ አመራር አላቸው»::

....«ጀኛ በጀግንነት በተመሰከረው አስተያየታቸው ያስመደናገር ትእዛዜን እየጠበቁ ቁስለኞችንና የሞቲቶን የካፍላቸውን ወታደሮች በቅጽበት አስነስተው በመኪና እየጫኑ በእሻቢ ጁጁጋ ድረስ ልከዋል»::

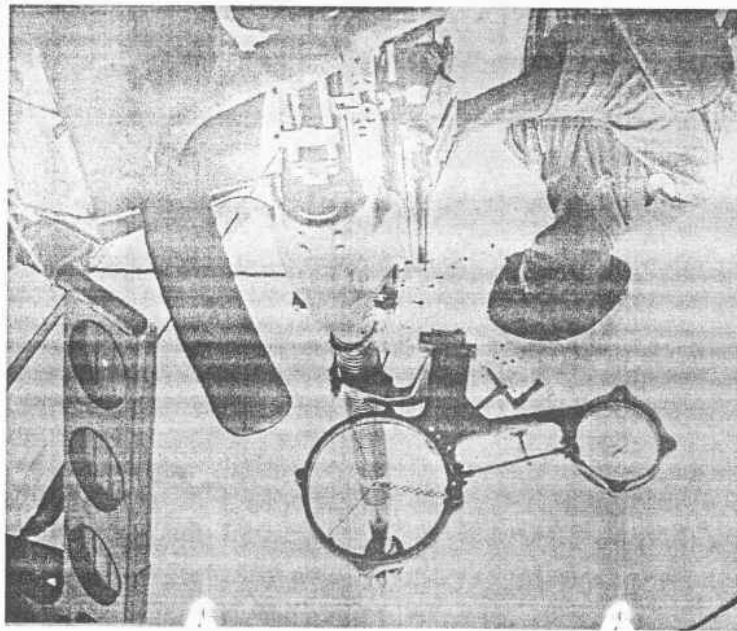


በሻምበል አብዲሣ መሪነት መጋቢት 21-22/56 ዓ/ም በቶጎ ውጫሌ ጦር ግምባር ከተማረከው የጦር መሳሪያ ሀብተኛው ከፍል ይህ ነው::

....«ጀኛ ወዲያውኑ በእሳቸው ጦር ግምባር የተማረከውን በብዛት የሚቆጠር ከባድ የጠላት መሣሪያዎችና ጥይቶችን በጥንቃቄ ለብሰበው ወደ ጠቅላይ ሠፈር እምጥተው አስረከባል»::

ወደ ወለታዊ ሥራ ለመመለስ ምኞት አለው። «የሕይወት ሥራ ለመጀመሩ ምኞት አለው።»

በዚህ ሁኔታ ላይ ለሕይወት ሥራ ለመመለስ ምኞት አለው። «የሕይወት ሥራ ለመጀመሩ ምኞት አለው።»



የሕይወት ሥራ ለመጀመሩ ምኞት አለው።

የሕይወት ሥራ ለመጀመሩ ምኞት አለው።



ሽምባል አብዱሣ አ.ጋ ከጠላት ከተማረከው ከባድ መሣረያ ጋር
ለመታሰቢያ በከፊል የተነሱት ፎቶ።

...፡፡፡፡፡፡ መጋቢት 21 ቀን 1956 ዓ.ም የጦርነት ውጊያ የተደረገበትን መስመር አልፎ የጠላትን ሰላይ ማርከው እምጥተው አስረከበውኛል፡፡፡ ይህ ደግሞ ልዩ መያያ ሆኖ ከጀግኖች ሁሉ ብልጫ ስጥታቸዋል፡፡ የሚል ቃል ከምስክርነቱ ጽሑፍ ላይ ማንበብ ይቻላል፡፡፡

...፡፡፡ ሽምባል በዚህ የጀግንነት መያቸው በወታደሮች ዘንድ የተወደዱና የተደነቁ ናቸው፡፡፡

...፡፡፡ ጁግሣ የተባለ ስም ወጥቶላቸው በአጋዴን ከፍል በነበሩ ጊዜ ወታደሮቹ በዚህ ይጠሯቸው ነበር፡፡፡

...፡፡፡ ሽምባል አብዱሳ አ.ጋ እሁን ስምንት ልጆች አሏቸው፡፡ ቀደም ብለን እንደገለጽነው የሽምባል የውትድርና ታሪካቸውና ጀግንነት መያ የሚጀመረው ከልጅነታቸው ወራት በመሆኑ በተፈጥሮ ያገኙት ስጦታ ይመስላል፡፡፡

* * *



ሻምበል አብዲሣ አጋ ከጠላት ከተማረከው ከባድ መሣሪያ ጋር
ለመታሰቢያ በክፍል የተነሱት ፎቶ።

....«ፍኛ መጋቢት
መስመር አል
አስረክበውኛል»።
ሰጥቷቸዋል»
ይቻላል»።

....« ሻምበል
የተወደዱና የተደ

....« ጂግሣ የተ
ወታደሮቹ በዚሁ

....« ሻምበል አ
ብለን እንደገለጽኩ
የሚጀመረው ክል
ይመስላል»።

...., ወታደርና ጊዜው ጋዜጣ, ነሐሴ 103 ቀን 103 ዓ.ም ባወጣው ቁጥሩ በበኩሉ እንዲህ ብሏል፡፡

የጆግና ሞያ ዘወትር ይሞገሳል፡፡

የሶማሊያ ሬፑብሊክ ሠራዊት የዓለምን ሕግ ጥሶ የኢትዮጵያን ድንበር በጦር ኃይል አጥቀቶ ለማለፍ ሞከሮ በነበረበት ወቅት የኢትዮጵያ የጸጥታ ጥበቃ ኃይል የእገሩን ወሰን ለለማስኮነት ባደረገው የመከላከል ጦርነት እጅግ አስደናቂ የሆኑ ጀብዶዎችን እንደሠሩ የታወቀ ነው፡፡

..... ከዚህም የተነሣ የኢትዮጵያን ልጆች የጀግንነት ሞያ ወደ ጎሳ ዘር ብለው ከታሪክ ለመረዳት ያልፈለጉት የሶማሊያ መሪዎች የላኩት ሠራዊት መሣሪያውን አስረከቦ ሲመለስ የኢትዮጵያውያን ተዋጊ ሰው ገናናነት ሊያዩ ችለዋል፡፡

..... ይኸን የመሰለ ሞያ ከሠሩት ጀግኖች መካከል የጎንሠ ነገሥቱ የኮባር ዘበኛ ባልደረባ የኸምባል አብዳሳ አጋ መጋቢት 21 ቀን 1956 ዓ.ም ቶጎውጫሌ ላይ ከሶማሊያ ሬፑብሊክ ጦር ጋር በተደረገው ጦርነት ከፍ ያለየጀግንነት ሞያ መፈጸማቸውን በጊዜው የጦር አዛዥ የነበሩት የሦስተኛ ክፍል ጦር እታ ማጥር ሹም ኩኔል ሥዳም ገድለ ጊዮርጊስ የጸፋላቸው የምስክር ወረቀት ያረጋግጣል፡፡

.....የኸምባል አብዳሳ አጋ ከላይ በተጠቀሱት ቀን የኸምባል ጦራቸውን እየመሩ የኢትዮጵያን ድንበር ጥሶ የመጣውን ጠላት ፈት ለፈት በመጋጠም በሚገባ ከተታኮሱ በጎሳ የጠላትን ሠራዊት ጨፍጭፈው እጅግ በርከት ያሉ ከቦድ መሣሪያዎችና ጥይቶችን ማርከው የቀሩትንም በጥይት ወላፈን ከኢትዮጵያ ድንበር አባረው የፈጸሙት የመሪነትና የጀግንነት ሞያ ተደናቂ ሆኗል፡፡

..... ከዚህ በተር መጋቢት 22 ቀን 1956 ዓ.ም እንደ ትናንት ጦርነት ከተደረገበት መሥመር አልፈው እራሳቸው የጠላትን ሰላይ ማርከው ለጦር አዛዦቻቸው በማስረከባቸው እንደ ልዩ የጀግንነት ሞያ ተቆጥሮላቸው ከባለይ የምስጋና ደብዳቤ ተጽፎላቸዋል፡፡

..... የኸምባል አብዳሳ አጋ ከልጅነት ጀምረው በውትድርና ድርጅት ውስጥ ባገለገሉበት ረጅም ዘመን በየጊዜው ያላዩት የጀግንነት ሞያ ሌላው ቀርቶ በአውሮፓ እንኳን የፈጸሙት ተጋድሎ የኢትዮጵያን ጦር ሰዎች ዝና የሚያኮራ ሆኖ ተገኝቷል፡፡

..... የሶማሊያ ሬፑብሊክ መሪዎች የማያዋጣ መከራ ከማድረጋቸው በፊት የኢትዮጵያ የጸጥታ ጥበቃ ሠራዊት እኒህን በመላሰሱ ጀግኖች የደረጀ መሆኑን ሊገነዘቡት ይገባል፡፡

* * *

...« ብርሃንና ሰላም » የተባለው ጥንታዊ ኃኢጣ ሰኔ 21 ቀን 1938 ዓ.ም « ኦርቦኝነት በኢጣልያን አገር» በሚል አርእስት ከዚህ በታች ያለውን አሰራረ... « ኢጣልያ ኢትዮጵያን ከወረረች ጀምሮ የኢትዮጵያ ሕዝብ ከፍ ባለ ወንድነትና ቁርጠኛ በሆነ ጀግንነት ከጠላቱ ጋር ያደርገውን ትግል ከብዙ በጥቂቱ በጊዜ ብዛት ለገለጸ ይችል እንደሆነ ነው እንጂ አጠቃሎ ለመጻፍ ሰፊ ዘመን ያስፈልገው ይሆናል»::

...« ኢትዮጵያን ከጠላት ጋር የታገሉትና የኦርቦኝነት ሥራ የሠሩት በሀገራቸው በኢትዮጵያ ብቻ የሚመስለው ሰው ይኖራል:: « በጠላታቸውም አገር ብዙዎቹ ኢትዮጵያውያን ከፍ ያለ ሙያ እየሠሩ ሀገራቸውን እስርተዋል»::

«ወገናቸውንም አስመስግነዋል»:: ይህንንም ለማስረዳት የኢትዮጵያ ተወላጅ የሆነች «አብዱሳ አ.ጋ» የሠሩትን ታሪካዊ ሥራና የሕይወታቸውንም ታሪክ ከዚህ ቀጥለን እንገልጻለን::

...« አብዱሳ አ.ጋ በ1911 ዓ.ም በሰኔ 2 ቀን ወለጋ አውራጃ ነጃ ኪዳነ ምስረት ከምትባል ቀበሌ ተወለዱ:: በዚያው በተወለዱበት አገር አማርኛ ንባብና ጽሕፈት እየተማሩ አደገ::

...« በ1925 ዓ.ም ገነቡ በቆመው በቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ የጦር ትምህርት ቤት ገብተው ሲማሩ ጠላት ኢትዮጵያን ስለ ወረራት

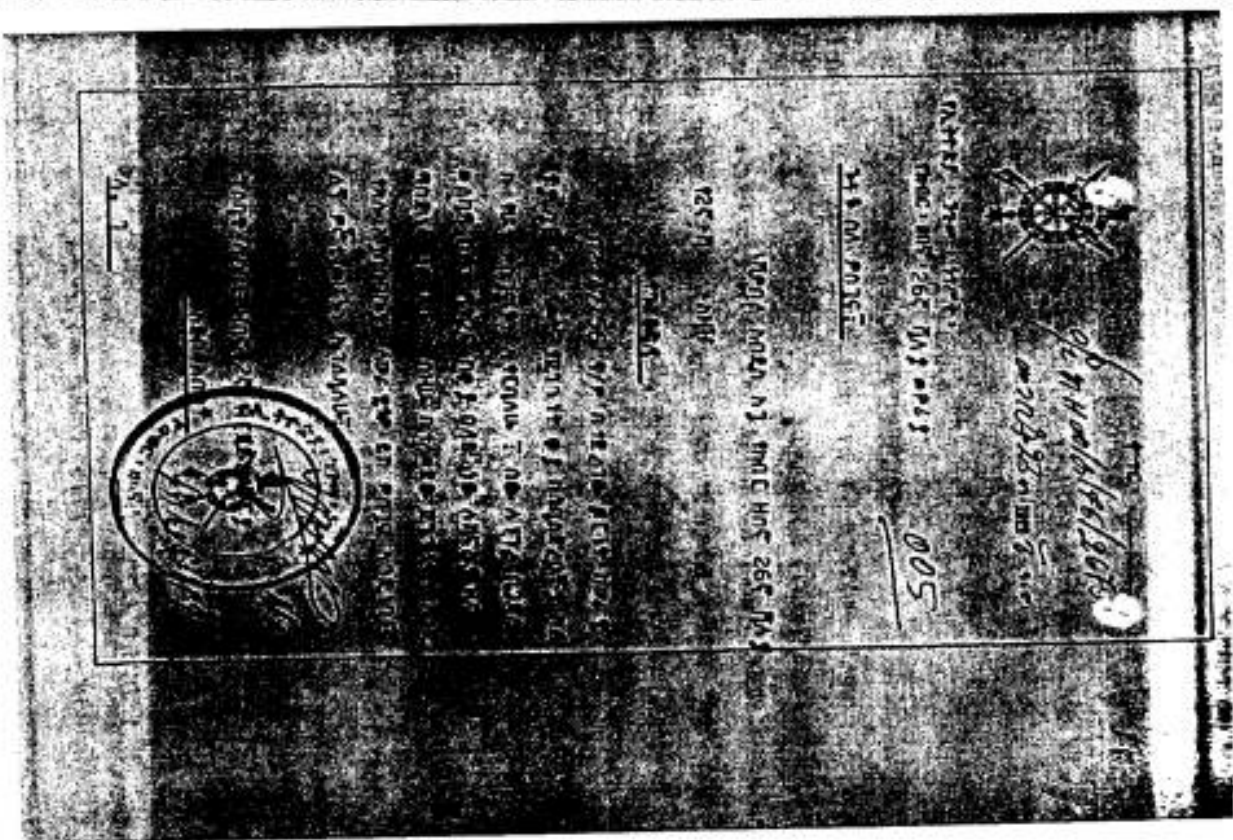
ከአስቃቸው ከበልዩ ኃይለ አብ ጋር ሆነው ከጠላት ጋር ሲከላከሉ ኑራ ከሚባለው አገር ላይ በሁለት ጥይት ቆሰሱ::

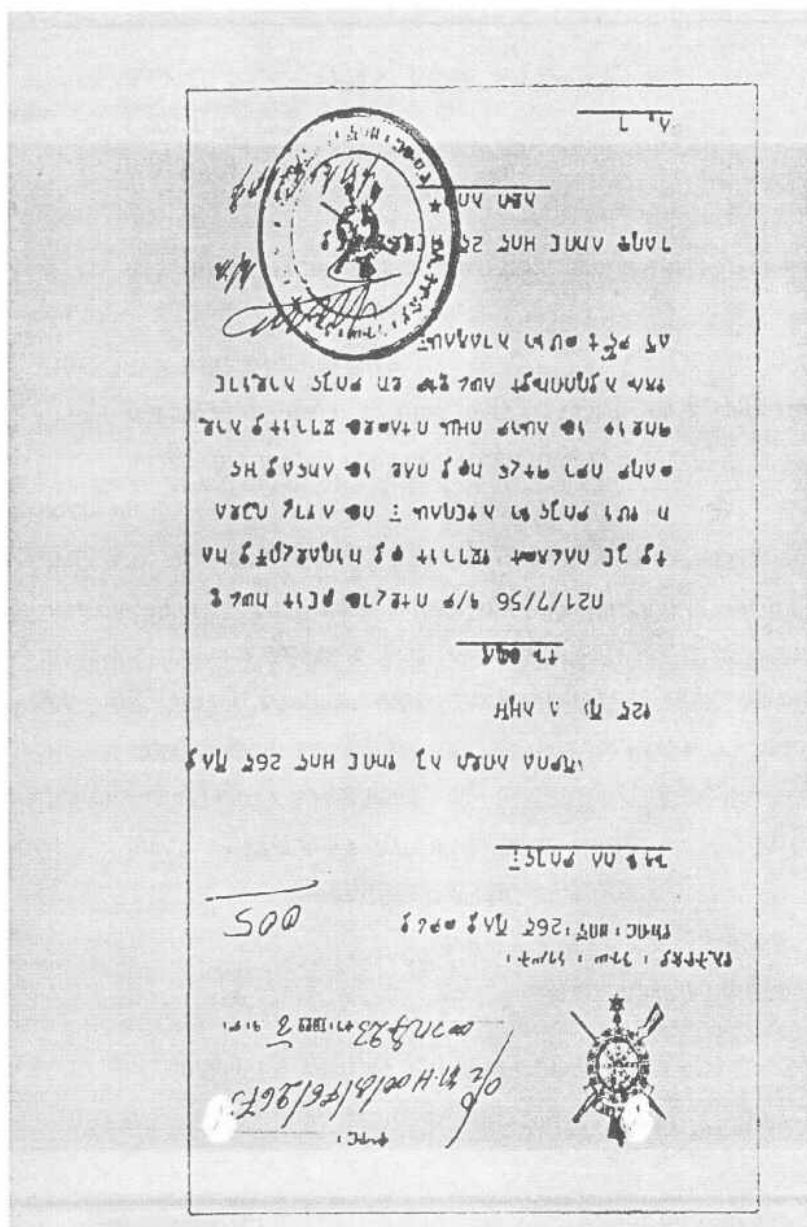
...«ወዲያው የጠላት ኃይል እየበረታ ስለሄደባቸውና ቁስሉም ስለበረታባቸው ጉጅብ ላይ በጠላት እጅ ተማረኩ:: ከዚያም ወደ ጦንጋ መስዶ ከጦንጋም ወደ አዲስ አበባ አምላካዊ ሦስት ወር ያህል በእስር ቤት እሥር እንዳቆያቸው « የየጥቂት መካከል እደጋ ሆኑ:: ወዲያው በአደጋው ምክንያት ወደ ሞቃዲሾ እሥር ቤት ወስደዋቸው ከላቸው ጋር 38 የገነት ወታደሮች ነበሩ:: ከ38ቱ ውስጥ 18 በጠላት እጅ ሞቃዲሾ ላይ ሲገድሏቸው የቀሩትንና አብዱላንም ጭምር ወደ ኢጣልያ አገር ወስደው « በናፖሊ ካምፕ ኮንቸንትራ ሜንት» በሚባለው የግዛት ቦታ አስረዋቸው በዚህ በናፖሊ የእሥር ቤት ሁለት ዓመት ሲሰቃዩ ከቆዩ በኋላ እንደገና በልዩ ልዩ ምክንያት አደርገው በተሰደ ስምንት ዓመት ከመንፈቅ እረማ ወረዳ ማቸፊታ በተባለ ቦታ እንዲታሠሩ ፈረዱባቸው::

...« ከዚያ በኋላ የጦር ጓደኞች ጦር ገፍቶ ሊሰሉን በወረረ ጊዜ የጦር ጓደኞቹ የጦር ምርኮኞች በየበረሐው ሽፍተው ይዋገሱ ስለነበረ ከነሱ ጋር ተቀላቀሉ::

...« በዚያን የነበሩት የጦር ጓደኞች አርበኞች ቀጥለው የተመሰከቱት ናቸው::

ሀ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ለ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ሐ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ከ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ወ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ደ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ገ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ሰ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ተ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት
ሰ) ማህበረ ልማት	አገልግሎት





በዚህ ሰነድ ላይ የተጻፈው ትክክል ነው፡፡

» »
» »

የሰነዱ ዋና ዋና ክፍሎች

የሰነዱ ዋና ዋና ክፍሎች

የሰነዱ ዋና ዋና ክፍሎች

የሰነዱ ዋና ዋና ክፍሎች

የሰነዱ ዋና ዋና ክፍሎች

በዚህ ሰነድ ላይ የተጻፈው ትክክል ነው፡፡

ሸምባል አብዲሳ አ.ጋ ከተሰጡት ለጀግንነታቸው ማስረጃ ከሆኑት የምስክር ወረቀቶችና የምስጋና ደብዳቤዎች ጥቂቶቹ።

ፕሮፋክል ቁጥር 98092

አንክና (ኢጣሊያ እ.አ. 1945 ዓ.ም)

የእርሻነት ምስክር ወረቀት ።

በወዳጅ መንግሥታቸው ስም ሆነን ማጅር አብዲሳ አ.ጋ የሚባሉትን አታፋጽ የዋ ለማመስገን እንረቅዳለን።

ማጅር አብዲሳ አ.ጋ በወዳጅ መንግሥታቸው ወታደርነት ጎን ሆነው ስለ ዓለም ነጻነትና እንዲሁም ጠላትን በድል አድራጊነት ግንባር ለግንባር በመውጋት የጠላትን እርምጃ በማቆም ለድል አድራጊነት ወታደራዊ ተግባር አገልግሎታቸውን አስገኝተዋል። አገልግሎታቸውም የተረፀመው በኢጣሊያ አገር እንደ አውሮፓ አቆጣጠር ከ 1940 ዓ.ም ጀምሮ እስከ 1943 ዓ.ም ድረስ ነበር።

ከዚህም ሌላ ስለ ጀግንነታቸውና ለድል አድራጊነቱ ስለሰገኙት ጥቅም እናመሰግናቸዋለን። የአሁኑን የምስክር ወረቀት የያዙት ሰዎች ሁሉ ስለ ዓለም ነጻነት ክብር የተዋጉ ናቸው።

ፈርማ

1) ሴር ሐርሰ ማርሻ ጄኔራል አስከሳንደር የወዳጅ መንግሥታቸው መሪ።

2) ኤል ደብልዩ ማኒፎልድ።

3) የማይነብብ ፈርማ።

ሻለቃ። ማኅተም የወዳጅ መንግሥታቸው።

የኢት ፣ ፣፣፣ መ፣ የጦር ሠራዊት

የ10ኛ እግረኛ ብርጌድ ጠቅላይ ሠራር

ቁጥር 7/90/48/የ19273 ሰኔ 16 ቀን 56 ዓ.ም

ጉዳዩ ስለ ምስክርነት።

ለ3ኛ ክፍለ ጦር መምሪያ

ሐረር

መ1159 የሽምባል አብዲሳ አ.ጋ የተባሉ የ26ኛ እግረኛ ሻለቃ ባልደረባ የሆኑ አሁን ባዩኒቸው በጎረቤትነትና በተሰደም የ 10ኛ ብርጌድ ጥብቅ እዛኛ በምሠራብጉ ጊዜ፤

1) በጎረቤትነትው እንዲያስተዳድሩ የተሰጣቸውን ጦር ቤትን የሚመሩና የሚያስተዳድሩ እንዲሁም በሽምባል ጦር ውስጥ የመወደድና ፍጹም የታማኝነት ስሜት ያላቸው ለመሆኑ ጦሩ ይታማመንባቸዋል።

2) በክፍሉም ውስጥ ሆነ በጎረቤት ክልሉት ጦር መኮንኖች ጋር ታላቅ ስምምነትና የማማከር ጠቅላላ ጠባያቸው እጅግ ደስ ሚያሰኝ ነው።

3) በመኩንነታቸው መሰሉ በመሰሉ በጠላት ልት ታላቅ ዋጋ የሚሰጡ ለመሆናቸው ጦሩም ሆነ አብረዋቸው የነበሩት መኩንኖች በሚሰጡት ደምፅና መኩንነትም አሁን ጦሩን በማበረታታት በደበልኖም ጥንታዊ የኢትዮጵያ ጀግኖችን በማነሣሣት የጦሩን መንፈስ በጀግንነት ጉዳና እንዲመሩ በሚሰጡት ትምህርት ለዐይን ምስክርነት ደርሷል፡፡

አረጋግጫለሁ፡፡

4) ከልዩ በአሰራው ጊዜ ያሳዩት ሞያ ለርስዎም በምስክርነት የቀረበና የሚያውቀው ስለሆነ መዘርዘር አያስፈልጉኝም፡፡

በጠቅላላው የመኩንነት መንፈስ ለሚቀጽለው ግዳጃቸው ታላቅ አምነት የሚጣልባቸው መሆናቸውን አያረጋግጥኩ የማይርግ እድገት እንዲሰጣቸው ያደርጉልን ዘንድ ይህችን የምስክርነት ደብዳቤ ላቀርብልዎት እውነትን መሰላ አድርጌ መሆኑን በማኮበር አመለካታለሁ፡፡

ሊከሰኔል

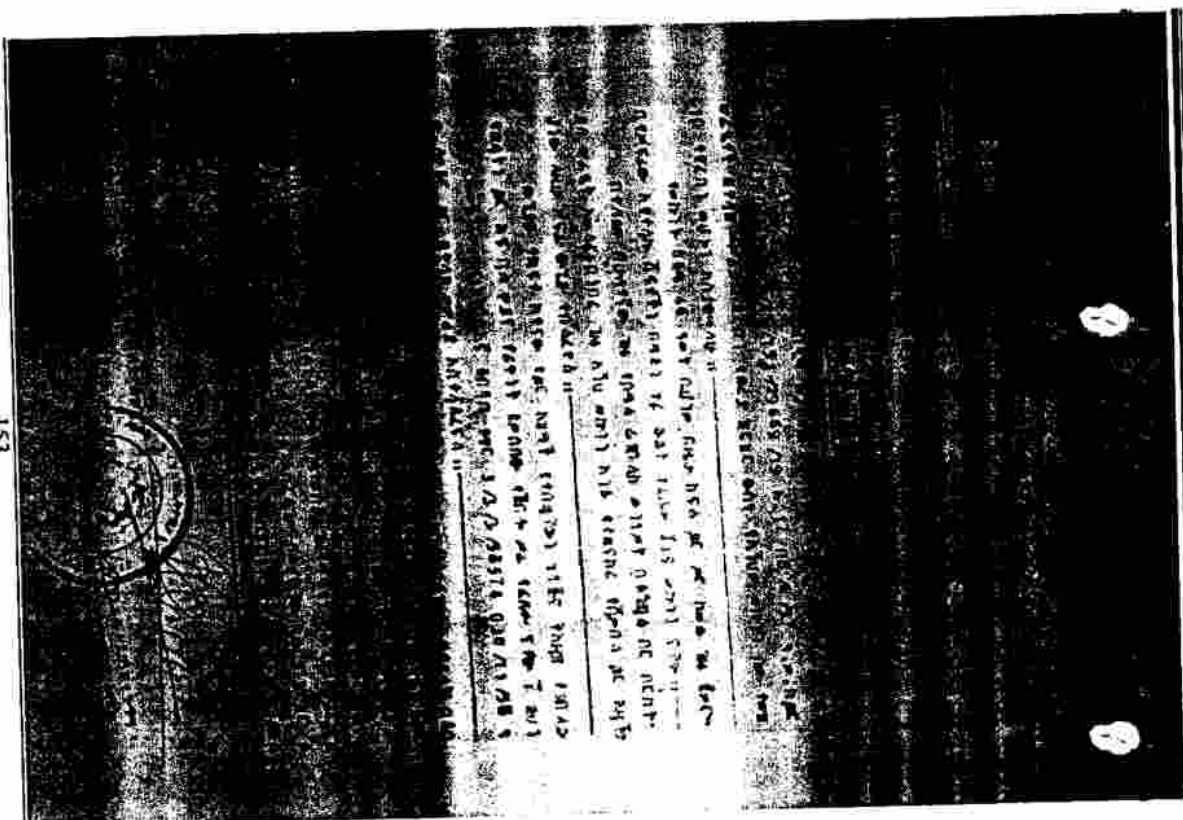
የ10ኛ ብርጌድ

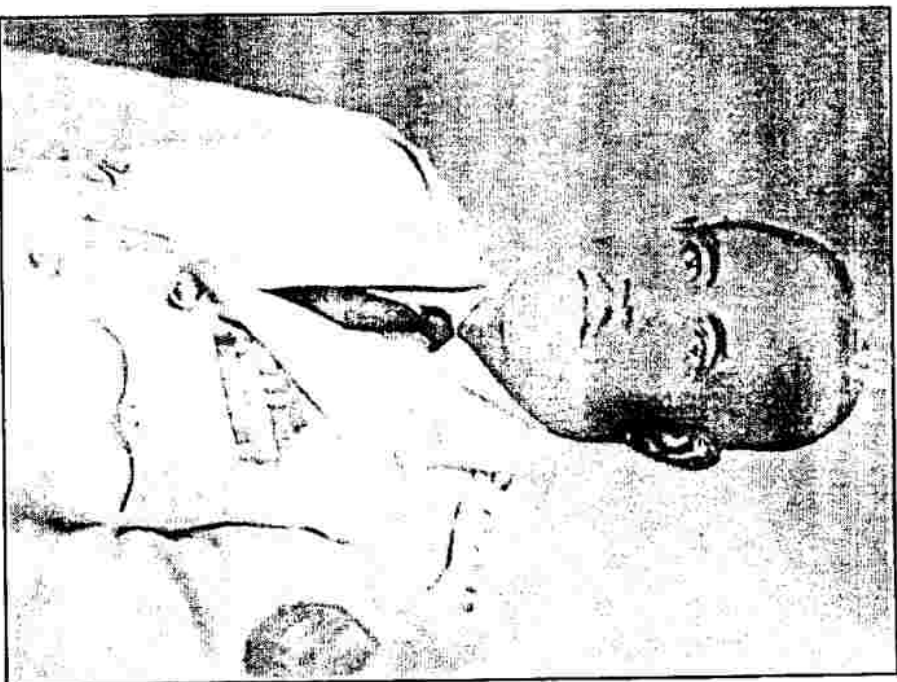
መ/ቶዳ በዳኔ

1209/54/4/7

የኢትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት መንግሥት

የመከላከያ ሚኒስቴር፡፡





የገዢዎች ዓ/ም የሕግግል አብዱላ ኢ.ጋ ፎቶግራፍ

ታህረዱ 12 ቀን 1954 ዓ.ም

አስቸኳይ፡፡

ለመቼ እስታ አብዱላ ኢ.ጋ

የክብር ዘወትር 1ኛ ክፍል ሥር

አዲስ አበባ

በመካከለኛ ሚኒስቴር የታሪክና የሕዝብ ማስታወቂያ ዲሬክቶሪየን የአምስት ዓመት መከራ ዘመን ታሪክ በሰፊው ለማውጣት ያቀደ በመሆኑ ከ1928 እስከ 1931 ዓ.ም በአርበኝነትና በውስጥ አርበኝነት ለሀገራቸው የሠሩ ወታደርነትም ሆነ ለሰማዊ ሰዎች ሕያው ታሪካቸው መዝገብ ሠራዊት በሚል መጽሐፍ ተጽፎ ለትውልድ እንዲተላለፍ ከሰ ታላብ የዚህ ዐይነት ግልጋሎት የረጸመ ሁሉ የሕይወት ታሪካቸውን እንዲልኩልን በጋዜጣና በግል ደብዳቤ ገልጸን ስለሆነ መሆኑን የረጸመችን ታሪክ ደርሰውናል ከሰለሀ አርበኛዎች በሰፊው የዓምስት መከራ ዘመን የረጸመችን ታሪክ በዘና ለምትነው ስለነበረ ይኸው ስለደሰች ታሪክም በመጽሐፍ ታትሞ እንዲመጣ የርስዎን እንዲሁም ክርስታም ጋር በጃግነት ሠርተው የመከራው ተነፋይ በመሆን ዛሬ በሕይወት ላይኖሩ ቀርተው ታሪካቸው እንዲደብዝ የነበሩንም ታሪክ በማከል መብ የሕይወት ታሪክዎን ከፎቶግራፍ ጋር በአስቸኳይ እንዲልኩልን እስታውቃለሁ፡፡

ለ/ኮ

የታሪክ የሕዝብ ማስታወቂያ ሃ/ዋና ዲሬክተር

ተፈሪ ደጌይስ



የ፲፱፻፶፭ ዓ/ም የሻምበል አብዲሣ አጋ ፎቶግራፍ

ለመቶ አለቃ አብዲ
የክብር ዘበኛ 1ኛ ክ
አዲስ አበባ

በመከላከያ ሚኒስቴር
መከራ ዘመን ታሪክ በ
በአርበኝነትና በውስጥ
ሕያው ታሪካቸው መገ
ስለ ታሰበ የዚህ ዓ
እንዲልኩልን በጋዜጣና
ደርሰውናል ስለዚህ እኔ
በዝና ስምተነው ስለነ
የርስዎንና እንዲሁም
ዛሬ በሕይወት ሳይኖሩ
ሙሉ የሕይወት
አስታውቃለሁ።

Cader Abdissa Aga, was the centre of focus of the fascist authorizes at the concentration camp.

He was watched more closely than his prison mates since his enthusiasm for liberty and escapes even at the risk of his life, was reflected by this coin tenuous quarrel with the prison officers. This made it the more difficult for him to attain his goal. With the understanding that he would not succeed by fights and rows, he decided to play it in a softer way. The fascist authorities hand by this time started doubting his sanity, for he had on several occasions refused to eat and drink for a number of days. The fact that they thought he was a loony suited his plans to gain the end he desired. Shortly after he was sent to a lunatic asylum for a check up, where the doctor on duty affirmed his insanity. He was taken back to camp after a number of injections and an order for a change of diet. He was locked in a private cell and watched constantly through key holes etc, and being fully aware of this Abdissa played his part 9 that of an insane prisoner of war) perfectly.

Three days later the prison officers decided to call in a doctor since Abdissa's condition was worsening. On sight, Abdissa jumped on the doctor and had him on the floor, scratching, pinching and biting him. The doctor who had never

undergone such an experience started screaming and kicking fiercely to escape from what he imagined to be a hungry cannibal. On arrival the guards lighted their flash bulbs since the cell was dim. They saw the scared, little, bald doctor flash bulbs since the cell was dim. They saw the scared, little, bald doctor panting heavily, Sweat running down his forehead, wriggling on the rough floor of the cell under the heavy pressure of the prisoner. The guards moved in immediately and tore them apart. By that time more guards arrived and Abdissa was handcuffed. The doctor on returning to the office recommended that Abdissa be allowed to mix with other prisoners since his insanity was the result of a psychological effect that arose from isolation. The doctor would not have written this prescription if he had known what was to follow as a result.

According to the doctor's prescription, Abdissa was allowed to loiter around the prison campus with those "less dangerous" prisoners. Three days later there was a surprise attack on the camp it was heavily bombarded by allied planes, and the prisoners outside and the guards scattered around looking for shelter. After the bombardment, a roll-call indicated that seven prisoners were missing, but nobody seriously considered that they had escaped. Where could they go? They

do not know the surroundings. But that fact that among the missing seven was the mad Ethiopian rose some speculation, and a hot speculation.

Was the speculation worth it? Yes, the mad Ethiopian (Abdissa) and the other six, all Yugoslavians. After escaping, made their way to a forested mountain some twenty miles away there they met other escaped prisoners (mostly Englishmen and Yugoslavians) which made the number of escapees 31. There Abdissa influenced his comrades that if they went back to the camp, they would be able to get some arms and ammunition. Of the thirty-one present, only sixteen were willing to gamble their lives for a mission who looked destined-to-be-doomed since only weapons they possessed to face the heavily armed guards of the prison were, five bayonets, one pistol one gun and three grenades. The season was to their advantage, fit for espionage work. When the following night the sixteen volunteers made their way through mist and rain, even considering this advantage, their friends said good-bye to them with the sign, doubting their return, clearly visible on their faces.

(To be continued)

(Continued from yesterday issue)

By Expositor

The whole surrounding seemed to take part in the conspiracy against the violators of all natural and human laws. It was dark, misty, and the rain came down in showers- all supporting and hatred on pushed the gallants their way uncertain of what the next instant would bring but always sure of their determination to act, and act bravely. The searchlight beamed to their direction as they neared the camp.

Something was heard, something like the sound of foot-steps. Now they could be spotted at any moment - given a swing of unfavorable luck. At the far end of the gate, they perceived a dark figure of a man moving towards them. His light machine gun pointed towards them and his head swung up and down as if he had seen something in front of him. Could be see the men in the dark? Did the search light help him discover those men who had only nature on their side? No one could tell!

He still moved forward and towards where they lay. The man slowed his pace, looked in front of him for a time. And turned back. He did not see them. The search-light was too weak to spot anybody in the misty darkness beyond and the man was

sleepy. His other friend lay at the other end of the gate. It was only sleep not was death too far.

When they got within a short distance of the prison they crawled slower than before. The search-lights were beaming above their heads covering the far distant fields. Now they could all see the wired fence behind which lay a fortified wall with the blue barrels of machine guns pointing out at a short distances from each other. They were but a very short radius from the guards' quarter when thunder and lightning shocked the daring sixteen. For a fraction of a second an effervescent light intercepted the pitch darkness and the two guards who were shooting heavily were alarmed and jumped to attention with their Beretta sub-machine guns ready to scatter slugs. One of the guards cursed "porco Dio" as he rolled in to his blankets and his comrades started making the rounds. While all this was happening, the braves lay silent. They lay silent as the guard placed towards them and moved close when he walked in the opposite direction.

One of the sixteen was now ready to dispose of the guard who was lingering sleepily some nine feet away. But as he raised his arm to strike, the guard suddenly started coughing and the sound of it froze the brave who slowly retreated to where his friends lay silent. This needed guts. Abdissa moved in, bayonet

in hand, and got closer to the guard who stood against the wall with his eyes half closed. He was silenced. Now the rest moved in and pinned the sleeping guard to his wooden bed. Not a sound was made while all this was going on.

Without undue delay, two of the gallants fitted in the enemy uniform and started making rounds. Once in the camp. They all knew their way around. They even knew how many guards patrolled that section of the prison at a time. (They all escaped from there). Of the six guards who were on night duty five had to meet there fate, while one was to act at gun point. Abdissa told him to take them to the barracks of the camp boss or else, they would drive the living daylight out of them, with a bayonet. At that, the guard agreed to act accordingly. The guard knocked at the door of his boss and carried out his instructions. He told him that a big armed forcer dressed up instantly and opened the door. As he appeared in uniform a gun cracked and he collapsed rolling down the stairway down to the ground below. Abdissa shot him in the head. There was no mercy war is war.

Before the guards in the barracks could dress, the gallants had armed themselves to the teeth and surrounded the arms stores and barracks. Following this the prisoners in the concentration camp, numbering four hundred were set free. The store was broken open and arms, food and clothing were at their disposal.

Now they had to act quickly they had only three hours before day break. They discovered a military track with an Italian guide who knew the surroundings like the palm of his hand. It did not take long to load the track with the spoils which they had got through risking their lives. In half an hour they were on their way to the mountain, with a heavy rain wetting them to the skin. They could have made the way in a little more than two hours if it had not been for a large number who were weakened by hunger and ill treatment at his concentration camp.

No wonder, the attack on the camp was automatically reported to the fascist authorities in the nearby villages. A large force followed them in military vehicle and by seven in the morning they were within firing range. The track on which they had loaded their spoil was unloaded and all four hundred armed themselves and scattered in the bushes around (many were not in a position to fight). After a brief moment of hide and seek they were engaged in a fierce battle that marked the beginning of their historic heroism. After resisting for about two hours, the gallant soldiers had to retreat towards the mountain. By the time they reached camp, of the four hundred who took off from the concentration camp, only two hundred and eighty were left; most of these survivors were Yugoslavians among who were, five Ethiopian braves.

(To be continued)

THE ETHIOPIAN HERALD

The Story of A Hero Patriot of The Italo-Ethiopian War

By Expositor

(Continued from last week)

Change is the inescapable rule of their life: night follows day, darkness follows light and the smallest fraction of a second instantly loses itself into the next particle of ever-changing time - the healer and maker of all wounds. Life and death dominate the world in a rhythmic pattern. The glorious colors of spring, succeed the dullness of winter and the most rapturous hours, the gloomiest day. This is the order of things that makes the world full of philosophical heretics; many of them worshipping change itself at the expense of undeniable reality. This is what makes life uncertain - full of unforeseeable vicissitudes.

It was success last night, but who could foresee the sufferings that were to come? Who could look deep into the limbo of impenetrable futurity? As the sun was setting beyond the distant hills, painting the skies with deep crimson many beheld the last beauty of dusk and disappeared as the sun did, painting the dusty earth with a deeper crimson - human blood. Darkness dominated the area while the last murmur of

deductive weapons deceased and silence followed. Now and then groans and shrieks were extremely cold but neither the braves nor the enemy dared to strikes a match. At one time one of the weary gallants could not stand the biting cold, and in an effort to make a fire he struck a match which gave a yellow light. At the same instance a gun echoed, the hero gave a cry of agony and died with the flame.

Many of the gallants, who had long suffered the hardships of the concentration camp, dropped under the weight of their own arms. Almost all of them had no food for many hours past and the attack last night had spared them no energy at all. Others, mostly civilians had almost no experience in handling the dreadful no experience in handling the dreadful weapon. They only had the will to react against the tyranny of death and the intolerable living their number was decreasing fast - 400,280, and last night one seventy five. Many of the one seventy five who survived last night's attack departed to their heavenly lot. The remaining two had much more determination than practical ability and the sufferings of their dying fellows "stealed" the escapes. Every one had his chance of happiness and sorrow, but not one could be sure when the alternative instant would come.

Now it was dawn and in the gathering twilight of day break, Abdissa worked up with poor expectations - to find all or most of his men dead. It was not as bad as he thought. Of course he had lost many, but the loss on the other side was much more severe. Besides the heavy casualties that befall them, around one hundred and five died on both sides. Anyway, the tide was to the advantage of the gallants, since they won the battle and the Italians retreated with whatever was left of their men. The braves spent many hours of the previous night treating their wounded comrades. Here Julio a British Major and Abdissa got together and before long the three agreed to change position.

The following ten days in the new hideout were quiet and the gallants had time to have better acquaintance among them and to plan for the future. They all of them, discovered that they possessed one thing in common - unyielding courage and determination to fight for one cause, liberty. It was here that the three men who guided the destinies of the braves had their first real and fruitful exchange of views.

Their talks change the entire face of their fight. So far, these gallants were runners and the enemy the pursuers; they were the defenders and the fascists the attackers. But now it was going to be different. The three leaders decided that they should also attack, attack the enemy wherever they found them, and let

them know that they were no more escapees or prisoners of war, but gallant fighters-fighting for the cause of liberty.

On the tenth day in the new hideout, one of the scouts appeared at the camp with hot news. He reported that a German aircraft that flew over the area for a couple of hours had landed some miles away. The anti-fascist Italian scout was sent back to the spot disguised as a fascist carabinieri to find out the number of soldiers and what the purpose of their landing was. On returning the scout told the gallants that there was a number of Germans well armed acting under the command of a major.

Abdissa and Julio realized that a hot day was awaiting them; and without delay the quickly selected twenty three men and moved to the spot. Tow hours later they viewed the aircraft and some people busily mapping the surroundings. The Germans were being surrounded, but did not know who surrounded them. Nonetheless, they opened fire the propellers of the plane started shooting the plane ran across the leveled field and was in the air in a moment. The pilot escaped looking down he watched with grief some of his comrades facing death bravely.

(To be continued)

The Story of a Hero- Patriot of the Italo-Ethiopian War

(Continued from yesterday's issue)

These prisoners, most of whom were not very familiar with fascist weapons and with open warfare, were ordered by Abdissa who had taken command, to leave the highways and retreat towards the rugged mountain. At the same time fifteen men were selected, armed with submachine guns, and installed in various places to resist the enemy who were following closely in armored vehicles.

Now that the prisoners had taken the rough tracks as an escape route, the enemy force started lagging behind, since once, on the highway, the armored vehicles were unable to penetrate the rocky terrace. The enemy had but one choice to pursue on foot. So far those selected fifteen did not pull their triggers and each lay in his hole ready for the signal to fire they planned an ambush something like seventy-five fascist soldiers jumped off their vehicles and made their way towards the escaped prisoners. A tense melodrama filled the atmosphere as the Italians unknowingly walked into the trap. The big moment the ambush was coming.

Then there was but one ward-fire! Fifteen submachine guns spoke in reply and about thirty Italians fell within a matter of

one or two minutes. The surprise attack was so sudden, so unexpected, that they did not have time to look for shelter. Besides, there was no shelter and if there were any, it was occupied by the gallants. One after another the fascist troops fell bullet spattered and the rest twenty or so managed to get back to their vehicles. The vehicles started in the opposite direction but it was not long before they appeared again. For two days the gallants either laid an ambush or made a surprise attack and the enemy was finally demoralized and asked for reinforcement.

At the end of the second day the enforcement arrived in tanks and heavy armored tracks and the fifteen started up the mountain to join the nest that have by now got to their destination. The enemy though, did not find it difficult to find their way and two hours later. They attacked the mountain hide out. Once on the mountain, the prisoners had organized themselves and formed three divisions. A British of facer commanded one division a Yugoslav hero by the name of jukio, the second division; and Abdissa the rest. In turn these divisions were divided in to smaller groups. Now the battle started taking the shape of a guerilla warfare, to which the organized Italian military was not used. For nearly two hours attacks and counter-attacks took place and at seven o'clock in